

ပန်းသိင်္ခ

မြန်မာ့ဗဟုသုတ

BURMESE
CLASSIC
COM

- စာမူခွင့်ဖြုချက်အမှတ် - ၈၃၅/၂၀၀၄(၈)
- မျက်နှာစုံခွင့်ဖြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၅၀၅၀၁
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မေလ
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ- ၀၄၉၀၂)
- စံဝယ်အောင်ဆက် - ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြ- ၀၃၀၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပန်းသီခွင်

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာပြည်သူ့စာ

စိုးမိုး-စာပေ

ပြန်လည်ပြေလည်ချင်တာ

အခန်း(၁)

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအဝင်ဝရံ တံတားကြီးပေါ်မှ ဈေးဘက်
သို့ လျှောက်လာရင်း ဝယ်ရမည့် ပစ္စည်းလေးတွေ စဉ်းစား
ထားမိသည်။

သည်တစ်ခါ ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ခြင်းသည် တကယ်
အတည်ဖြစ်စေရမည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်မျှ ဆိုင်ပိတ်တာ
မျိုး မလုပ်တော့ပါ။

ဇွဲရှိရှိနှင့် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာစွာ တကယ်ဖြစ်အောင်
ကြိုးစားရမည်။

ဆိုင်ကို အသစ်ပြန်ဖြစ်အောင် ပစ္စည်းတွေ အသစ်
ပြန်ဝယ်ပေးမယ့် ဆိုင်အမည်ကိုကျတော့...

“ငင် အလှူယျာဉ်”

ဟု အမည်ပေးထားမိသည်။

ပထမတစ်ကြိမ် ငင် နေထိုင်သော ရန်ကုန်၊ မေမေ
အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်ဖွင့်တုန်းကလည်း ဆိုင်အမည်က ...

“ငင် လှရိပ်သာ”

ဒုတိယအကြိမ် နယ်မှာသွားရောက်ပြီး ကရမက်နှင့်
အတူ သွားဖွင့်ဖြစ်တော့လည်း...

“ငင် လှနန်းတော်”

လို့ပဲ ပေးဖြစ်တာတော့ ဆန်းသဲသည်။

ငင်အမည်က ပိုးငင် မို့ မြူတိပါလာ ဖွင့်တိုင်းဖွင့်
တိုင်း ‘ငင်’ဟူ၍ ပေးတတ်ခဲ့သည်။

မိုလ်ချပ်ဈေးထဲကို ဝင်လာရင်း လိုအပ်တာလေးတွေ
တွေ့တွေ့ဆဆနှင့် လျှောက်ဝယ်ဖြစ်သည်။

ရှစ်ပူကိုတော့ ဝယ်နေကျဆိုင်မှာပဲ ဝယ်တော့မည်။
အဲသည်ဆိုင်မှာ မက်(စ်)ဖက်တာ မိတ်ကပ်လည်း ရှိသည်။

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟသွားလျက် မျက်လုံးလေး
ပါ လက်သွားရသည်။

ကရမက်...

ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာနေတာ ကရမက်
ပါ။

ငင်စိတ်ထဲ လှိုက်ခနဲပျော်သွားရသည်။

ကရမက်နှင့် ငင် ဝေးကွာသွားတာ ကြာလှပြီ။

ခုလောက်ဆို သူမ ဒေါသတွေ ပျော့ရောပေါ့။

ငင်က နှုတ်ဆက်ဖို့ အားပါးတရ ပြင်ဆင်ထားမိ

သည်။

ကရမက်က ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တော့ ငင်ကို မြင်
သွား၏။

ပြုံးပြဖို့ အသင့်ဖြစ်၍ သွားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက
ကရမက် အကြည့်ကြောင့် တင်းတင်းစေ့သွားရတော့သည်။

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်သည်။

ကရမက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်ဝန်းတွေကို
ငင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။

အပြီးအတေးတွေနဲ့ နာနာကျင်ကျင် ကြည့်လိုက်တာ။

ငင်ရင်ထဲ လေးပင်သွားကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ရှိုက်ဖြစ်သည်။

နီးကပ်လာတော့ ကရမက်က ဆတ်ခနဲအကြည့်လွှဲ
ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကျော်ဖြတ်သွား၏။

ကရမက် ဘေးတွင်ပါလာသော ကောင်မလေးက
ငင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သွားတာ ငင် သိလိုက်သည်။

ရှစ်ပူဝယ်ဖို့ အလှကုန်ဆိုင်ကြီးရှေ့ရောက်တော့
ခြေလှမ်းရပ်ပစ်ရင်း စိတ်တွေကို စုစည်းရသေးသည်။

“အစ်မရေ ...မက်(က်စ်)ဖက်တာ လိုချင်လို့”

ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ငင်နှင့် ခင်မင်တာကြောင့်
ဝယ်ခြမ်းရတာ အရမ်းအဆင်ပြေသည်။

“ဘယ်နှစ်ဘူးလောက်ယူမှာလဲ”

“တစ်ဘူးတည်းပါ”

“နည်းတယ်ကွာ”

ဈေးဝယ်ရပေမယ့် ငင် စိတ်မပါတော့။

ကရမက် အကြည့်အေးစိမ့်စိမ့်ကို ပြန်တွေးရင်း

နုံးခွဲ သွားရသည်။

နေနိုင်လွန်းပါလား သူငယ်ချင်းမရယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုတာတောင် မသိသလို ခပ်တည်တည်လုပ်နိုင်တယ်နော်။

ငင် ကသာ ...

ငင် မျက်နှာလေးက မဲ့ကျသွားသည်။

ဝယ်စရာရှိတာ အမြန်ဝယ်ပြီး ဈေးအပြင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်လား၊ ကရမက်ပြောတဲ့ ငင် ဆိုတာလား”

ကရမက်က သူငယ်ချင်း ဆွေအမေးကို ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတံရင်း ပြောသည်။

“ချစ်စရာလေးနော်”

ကရမက် ရယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ...

“အင်း ... ရုပ်ကလေးကတော့ ချစ်စရာလေးပါပဲ၊ စိတ်ဓာတ်က ရေလည်ယုတ်ညံ့တယ်”

မှတ်ချက် စကားကြောင့် ဆွေက မယုံချင်သလို ဖြစ်ရသည်။

ငင် ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ကြည့်ရတာ တကယ့်အဖြူစင်လေး။ ကရမက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဝမ်းသာသွားပုံက သိသိသာသာ၊ မျက်လုံးလေးတွေ လက်ဖြာလို့။

နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ ပြင်ထားတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်နှုတ်ခမ်းတွေက ကရမက် အကြည့်ထန်ထန်အောက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားရတာ ဆွေ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“လာလေ သွားကြမယ်၊ ဘာလို့ ရပ်ကြည့်နေတာလဲ”

ကရမက်က ထွက်ခွာသွားသော ငင် နောက်ကျောပြင်ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဆံပင်တွေ အရမ်းရှည်သွားပြီ”

“အစက ဆံပင်အတိုလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလောက် မရှည်ဘူး”

“အပေါ်တစ်လွှာကို ပြေပြေလေးဖွထားတာ ထင်တယ်နော်၊ အရမ်းကြည့်ကောင်းတာပဲ”

“သူက ဆံပင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အရမ်းကျွမ်းတယ်”

“ကရမက်လည်း ကျွမ်းတာပဲဟာ”

“သူ့ကို မမိပါဘူး”

“ကရမက် အဲဒီ ငင်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်နော်”

“မုန်းနေတာ”

ကရမက်က ခပ်မာမာဆိုသည်။

“အစက သိပ်ခင်ကြတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ခု မုန်းတယ်၊ ကြည့်
တောင် မကြည့်ချင်ဘူး”

မကြည့်ချင်သည့် လူက မျက်စိတစ်ဆုံး ရပ်ကြည့်
နေတာ နားပင်မလည်တော့။

“အဲဒီမိန်းမကတော့ မနာလိုစရာကောင်းအောင်
တစ်အားလှလာတယ်”

“အရင်က မလှဘူးလား”

“လှတာပါပဲ၊ အခု ပိုလှသလိုပဲ”

“တကယ့်ချစ်စရာလေးနော်၊ ကရမက် ပြောပြတုန်း
က ဒီလောက်ချောမယ်လို့ မထင်ဘူး၊ မျက်ခုံး နက်နက်တန်း
တန်းလေးတွေရော၊ မျက်လုံးလေးတွေရော”

“တော်ပါဟာ၊ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

အမုန်းစိတ်နှင့် ကန့်ကွက်စကား ဆိုလိုက်သော
ကရမက်အသံကြောင့် သူ ထိတ်သွားရတော့သည်။

ကရမက်က ငင့် သဏ္ဌာန်လေး ပျောက်ကွယ်သွားမှ
ခြေလှမ်းစသည်။

တစ်နေ့တော့ ဘွေကြသေးတာပေါ့ ပိုးငင်ရယ်။

နာကြည်းခံပြင်းစိတ်နှင့် တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

အလွယ်တကူ ကျေအေးရိုက်ပြီလို့များ ထင်သလား

ငင်။

“ကရမက်စိတ်က သည်လောက်မပျော့ဘူး။

ငင့်ကို ခုထက်ထိ မကျေနပ်သေးဘူး။

တစ်ဖန်တစ်လဲ ကလဲ့စားချေပြီးမှ ကျေမယ်။

အဟင်း ...

ကရမက် ကျိတ်ပြီးရယ်မိသည်။

ဇရက် သဏ္ဌာန်ကို အတွေးထဲ လှစ်ခနဲ မြင်ယောင်
လာသည်။

ငင့်အပေါ် အကောင်းဆုံးနိုင်ကွက်တစ်ခု။

ဇရက်ကို ဘယ်လိုရှာဖွေရမုန်း မသိ။

ခုလောက်ဆို ဇရက်(ဆက်ရက်)တစ်ယောက် ဘယ်
ရောက်နေပြီလဲ။

“ဪ ...မိဆွေ”

“ဟင်...ဘာလဲ”

တိတ်တဆိတ် လျှောက်နေကြရာမှ ရုတ်တရက်
ခေါ်သံကြောင့် သူမက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသေးသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ဆွေ ဖုန်းပြောတဲ့ အဆိုတော်အသစ်
က ဘယ်သူလဲ”

“ပိုင်လေ၊ အပြည့်အစုံက ပိုင်ဦးမော်တဲ့”

“သူကိုယ်သူ ဇရက်(ဆက်ရက်)လို့ ပြောတယ်ဆို”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရင်းနှီးတဲ့လူတွေက သူ့ကို (ဆက်

ရက်) ဇရက်လို့ ခေါ်တတ်တယ်တဲ့”

“ငါ သူ့ကိုတွေ့ဖူးချင်တယ်”

“ဟိုတစ်နေ့ကတောင် တိစ္ဆိမှာ ဆိုသွားသေးတယ်”

“ငါမှမသိတာ”

“နေပါဦး၊ ဘယ်လိုတွေ့ချင်ရတာလဲ၊ အစကဖြင့် စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့”

“အခု စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့”

“ဟိုတစ်နေ့က ပြောတော့ (ဆက်ရက်) ဇရက်ဆိုတာ ကရမက် အသိများဖြစ်နေမလားဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါသိချင်လို့ပေါ့”

“သန်ဘက်ခါ၊ သူ သီချင်းတစ်ပုဒ် သွင်းစရာရှိတယ်တဲ့၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်တေးလေ”

“ဘယ်မှာသွင်းမှာလဲ”

“(.....)မှာလေ”

“သွားကြည့်ရအောင်ဟာ”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ သဘောပဲလေ၊ ငါနဲ့ သိပ်တော့မရင်း နီးဘူး”

“ရိုက်မထုတ်ပါဘူး၊ သီချင်းသွင်းတာ ကြည့်တာပဲ၊ အထဲမဝင်ရလည်း အခန်းအပြင်မှန်ကကြည့်မယ်”

“ကရမက်သဘောပဲ”

ကရမက်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်

သည်။

အဆိုတော်ပိုင်သည် ဇရက်(ဆက်ရက်)သာ ဆိုလျှင်

တော့ ...

ငင်ရယ် ...

ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် လေ့ကျင့်ထားပေရော။

ကရမက် စိတ်ဓာတ်ကို ငင် သိပါတယ်။

ကောင်းရင် တရားလွန်၊ မကောင်းရင်လည်း တရားလွန်လေ။

ဆီးညှို့ရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေနှင့် အရမ်းချစ်စရာကောင်းနေသော ငင့် ပုံစံကို ပြန် မြင်ယောင်လာသည်။

နှင့်မျက်ရည်တွေကို ငါမြင်ချင်တယ် ငင်။

ငါ့မျက်ရည်တွေကို နင် မြင်ဖူးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

တစ်လှည့်စီပေါ့။

ကရမက်က ...

“သူ သိပ်အဆင့်နိမ့်နေပြီလား”

ဟု တွေးမိသွားသည်။

ကောက်ကျစ်တယ်၊ ငင် ဘာဖြစ်လဲ။

သူငယ်ချင်း၊ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။ အသည်စာရင်းက ပျက်ပြယ်သွားတာ ကြာပါပြီလေ။

x x x x

အခန်း(၂)

ဆန္ဒတစ်ခုက ရင်မှာ လာရှိန်ပြင်းလွန်းတာမို့ ဝီရိယ ကြီးစွာ အစောကြီးပဲ ကရမက် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။

“မနက်စောစောထတာ တကယ် ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်၊ ငင်ကတော့ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာအလုပ်မှ မရှိလည်း မနက်အစောကြီးထပြီး လမ်းလျှောက်တတ်တယ်”

ငင် ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို သတိရမိသေး ၏။

အိပ်ချင်မပြယ်သေးဘဲ အိပ်ရာထက်ဝယ် ဆက်ခွေ နေချင်သော ကရမက်ကို စရင်းနောက်ရင်း မထထအောင် စောင့်အတင်းဆွဲခွာ၊ ရယ်စရာတွေလျှောက်ပြော၊ လေသံ အေးအေးလေးနှင့် စည်းရုံးရင်း စောစီးစွာနိုးထလာအောင် လုပ်တတ်တဲ့သော ငင်။

ငင်အပြုအမူတစ်ခုကို တွေးမိပြန်သည်။

မုန်းလိုက်တာ။

ခုချိန်မှာတော့ ဘာအကြောင်းအရာတွေပဲ တွေးတွေး

မျက်စိတ်နှင့် မကောင်းဘဲ မြင်မိသည်။

ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဆွေအိမ်ကို သွားခေါ် သည်။ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ဆွေ့ကို စိတ်တိုရချိန်မှာ ကိုယ့်ကို အကြိမ်အခါပေါင်းများစွာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံစောင့်ဆိုင်းတတ်ခဲ့သော ငင်ကို စိတ်ထဲ တမ်းတမိ သလိုပင် ဖြစ်သွားရသည်။

တစ်ခါမှ ငင် ငြိုငြင်ခဲ့သည် မရှိခဲ့။

“ကရမက်ရယ်...ဝီရိယ နည်းပါ၊ ဘယ်တော့ဖြစ် ဖြစ် သူ စောင့်ရတာပဲ”

ဟု သက်ပြင်းလေးရှိက်ရင်း ထိုင်စောင့်နေတတ် ခဲ့သူ။

“ပြီးပြီလား...သွားမယ်”

ဟု ကရမက်က ပြောတော့ ဆွေက...

“အင်းပါ” တဲ့။

“တကယ်လို့ ကိုပိုင်က ကရမက် အသိများဖြစ်နေ ရင်တော့ ပွဲပြီ”

ဆွေကလည်း သူ့အကြံနှင့်သူ။

“ဘာလို့လဲ ဆွေ၊ ဘာလို့ ပွဲရမှာလဲ”

“ဆွေက သီချင်းဆိုချင်တာလေ၊ အဟဲ...”

မှန်တင်ခဲ့ရဲ့မှ မခွာနိုင်ဖြစ်နေသော ဆွေ့ကို ကရ မက်က စိတ်မာတ်ကျသွားရသည်။

“ဘယ်နှစ်မှာရီလာမယ်လို့ ပြောထားတာလဲ”

“မနက်ပိုင်းတဲ့”

“ဆွေကို သူက သိလို့လား”

“ကိုယ်က မိတ်ဆက်ထားတာပဲ၊ မသိလည်း ဇွတ်ခေါ်ရုံပေါ့”

ကရမက် နည်းနည်းပါးပါးတော့ လန့်နေမိသည်။

အဆိုတော် ပိုင်သည် ဇရက်မှ ဟုတ်ပါ့မလား။

ငင့်အပေါ် ကလဲ့စားလှလှလေး ချေပချင်လို့သာ အရဲစွန့်သွားရမှာ။ စိတ်ထဲမှာတော့ တထင့်ကင့်နဲ့။

“ကရမက်”

“ဟင်...ဘာလဲ ဆွေ”

“ကရမက် ဘာလို့ ကိုပိုင်ကို ဒီလောက်တွေ့ချင်စိတ် ပြင်းသွားတာလဲ၊ ဆွေက တွေ့ဖူးချင်ပေမယ့် သွားမတွေ့ရဘူး၊ ကရမက် ပါလို့သာ”

ကရမက်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တိတိနေ၏။

တေးသံသွင်းဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ကရမက်ရော ဆွေပါ ပိုပြီးတုန်လှုပ်ရသည်။

“ဘယ်လိုပြောဝင်မလဲ”

“ဆွေ ဦးဆောင်ဟာ”

ဆွေကို ရှေ့တွန်းပို့ရင်း နေရာတိုင်းမှာ ကိုယ့်ရှေ့ရပ်ခဲ့ဖူးသော၊ မားမားမတ်မတ် ဦးဆောင်ခဲ့ဖူးသော ငင့်ကို

ပြေးမြင်ယောင်လာသည်။

ဘယ်နေရာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ငင့်က ကရမက်အပေါ် ညာတာအနစ်နာခံခဲ့ရတာတွေ၊ သူများကိုညာလျှင် ညာလို့ရမည်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုတော့ ညာမရပါ။ အမှန်အတိုင်းသိနေသည်။

လူ့စိတ်သည် အရာအားလုံးကို ထွင်းဖောက်ဖြတ်သန်းကာ အမှန်တရားကို သိမြင်နိုင်သောမှန်ပြောင်းတစ်ခုနယ်ပါ။

ဆွေက ကရမက်ရှေ့နားမှာ ခပ်ယိုယိုလေးရပ်ရင်း တေးသံသွင်းဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော လူရွယ်တစ်ဦးကို ပြုံးရယ်ပြ၏။

“ဟိုလေ...ဒီနေ့ ကိုပိုင် သီချင်းသွင်းမယ်ဆိုလို့ပါ၊ အဲဒါ”

ဆွေစကားကို လူရွယ်ကပြုံးတော့ ဆွေ အနေခက်သွားပုံရသည်။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့လား”

ကရမက်ရော ဆွေပါ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ ရပ်နေသော လူရွယ်ကလည်း သန့်ပြန့်ချောမောလွန်းလှသည်။ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စွာနှင့် ကရမက် ခေါင်းငုံ့ဖြစ်၏။

ငင့်သူငယ်ချင်းပါ၊ ငင့်လိုပဲ စတယ်လေးနှင့် တစ်သက်လုံး နေခဲ့တာ၊ ဘယ်တုန်းက သည်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

ဆွေက ရှေ့ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း တိုးသွားရင်း...
 “ဆွေတို့က ကိုပိုင်ပရိသတ်ပါ။ သူနဲ့တွေ့ချင်လို့”
 “ဪ”

လူရွယ်က လက်ပိုက်ထားရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
 ရပ်ကျန်ရစ်သော ကရမက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“လာလေ...ထိုင်ကြဗျာ”

ဖိတ်ခေါ်မှုတော့ ရှိရှာသား။

ခုမှပဲ ဆွေရော ကရမက်ပါ အသက်ရှူချောင်သွား
 ကာ ချထားသော ခုံလေးတွေမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”
 “ရှင်”

“ခုလေးတင်ပဲ ကိုပိုင် ပြန်သွားပြီ”

ကရမက်နှင့်ဆွေ မျက်နှာငယ်သွားရ၏။

“ဒီလောက်အစောကြီး လာတာတောင်...”

“သူက မနက်မိုးမလင်းခင်ကတည်းက သွင်းပြီး
 သွားတာ၊ ည ဒီမှာအိပ်ပြီး အပြီးသွင်းသွားတာလေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“သီချင်းလေးတွေက သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်
 တောင် ကြိုက်လို့ စောစောက ဖွင့်ဖြစ်သေးတယ်”

မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားတာမို့ ကရမက်ရော ဆွေပါ
 ဒေါသဖြစ်ချင်ရသည်။

ဝိရိယကောင်းကောင်းနဲ့ မနက်အစောကြီး လာလိုက်
 ရတာ အလကားဖြစ်သွားရပြီ။

“ဒီမှာလေ ကိုပိုင်ဓာတ်ပုံတွေ၊ (---)မဂ္ဂဇင်းကို
 ပေးဖို့အတွက် ထားသွားခဲ့တာ”

ကရမက် ဖျတ်ခနဲလှမ်းရင်း ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ
 အသည်းအသန် ယူကြည့်မိသည်။

“ဟယ်...ဇရက်”

ဝမ်းသာမှုက ရင်ကိုရိုက်ခတ်သည်။

ဇရက်(ဆက်ရက်)မှ ဇရက်(ဆက်ရက်) အစစ်ပါ။

“ဟုတ်လား...ကရမက်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒါဆို ကရမက်နဲ့သိတာပေါ့”

“မသိဘဲ နေပါ့မလားဟယ်၊ သိပ်သိတာမပါ့”

ဆွေက သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ပျော်သွား၏။

ကရမက်က ဓာတ်ပုံလေးတွေ လူရွယ်လက်ထဲ ပြန်
 ထည့်ရင်း...

“ပြန်ခွင့်ပြုပါရှင်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်
 ရင်းမှ...

“ဪ...ကိုပိုင် ဒီနေ့ နေ့လယ် အင်းလျားလိတ်
 ဟိုတယ်မှာ သီချင်းဆိုဖို့ရှိတယ်ဗျ”

“မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆိုမှာလား”

“အင်း”

ကရမက် မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားရသည်။

လမ်းရောက်လာတော့...

“ဆွေ...နေ့ခင်းကျရင် မင်္ဂလာဆောင်သွားရ
အောင်”

“ဟင်...မင်္ဂလာဆောင်အထိ လိုက်သွားမယ် ဟုတ်
လား”

ဆွေက အံ့သြနေ၏။

ကရမက် ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမရချင်
တော့။

“လိုက်သွားမလို့ပေါ့၊ အချိန်ရော နေ့ရော အတိ
အကျ မေးခဲ့တာပေါ့”

“ဆွေရော လိုက်ရမှာလား”

“အင်း”

ဆွေက ကရမက်လောက် စိတ်မထက်သန်တော့။

x x x x

အခန်း(၃)

“ဖျားနေတော့ သမီးမလိုက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ငင် မျက်လုံးမှိတ်ထား
လိုက်သည်။

မင်္ဂလာဆောင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသွားဖို့ မေမေကတော့
စိတ်ပါလက်ပါ ပြင်ဆင်ပြီးလိမ်းထားသည်။

ငင်ကိုလည်း လိုက်ခဲ့ဖို့ အမိန့်တစ်ခု ပေးထားပြီး
သား။

ကံကောင်းချင်တော့ ငင် ဖျားသွားသည်။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အဖျားမင်းကြီးရယ်။

ငင်မှ မလိုက်ချင်တာ။

ဆန္ဒပြည့်ဝစွာ ငင် နေရစ်ခွင့်ရအောင် အဖျားက
ကယ်တင်လိုက်တာ။

မေမေက သူ့စကားကိုပဲ အတည်ဖြစ်စေချင်သည်။

စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း ပြင်ခဲ့သည်။

ငင်ကတော့ မေမေလိုမဟုတ်။ မှားနေတာတစ်ခုကို မှားပါတယ်ဟု ဝန်ခံလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးသလို မှန်နေမှန်းသိသိ ချည်းနှဲလည်း ငါသိတာအမှန်လို့ ဇွတ်အတင်း ငြင်းခုံဖို့လည်း မစဉ်းစားဘဲ အင်းမလုပ် အဲမလုပ် မလှုပ်တလှုပ် နေတတ်သည်။

ငင့်မှာရှိသမျှ အရည်အချင်းအားလုံး မေမေနှင့်တွေ့လျှင် ငုံ့လျှိုးသွားတတ်သည်။

မေမေအပေါ် စိတ်ပျက်ခြင်းက ရှေ့မှာကာဆီးထားလျက် မြူးသွက်ခြင်းတွေ အင်အားတွေ အကုန်လုံးပျက်စီးသွားရသည်။

မေမေ ငင့်ကို ချစ်လား မချစ်လား မဆန်းစစ်ဖူးပေမယ့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးထားခဲ့ဖူးသော ကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ ဖြစ်မြောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။

သို့ကြောင့်လည်း မေမေနှင့်ဝေးရာ နယ်တစ်ခုကို ငင် လွင့်သွားခဲ့ဖြစ်တာ။ ခုတော့ အရာရာကို ငင်ကပဲ အရှုံးပေး ထားပြီးသား။

မေမေအပေါ် သိပ်တွယ်တာခဲ့သော သံယောဇဉ်ကို တဖြည်းဖြည်း လျှော့ချပစ်ဖို့ကြိုးစားရင်း မေမေနှင့် ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံဖို့ တွေးထားရင်း မေမေအိမ်မှာ ပြန်လာနေဖြစ်သည်။

သည်နေ့ မေမေ မင်္ဂလာဆောင်သွားမှာကလည်း ဟိုလူကြီး အမျိုးပါပဲ။

ငင် ဘယ်လိုက်ချင်ပါ့မလဲ။

ဖေဖေနေရာမှာ ငင် ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်။ ဖေဖေ အသစ်လည်း မလိုချင်။

မေမေနှင့်ရွယ်တူ မတိမ်းမယိမ်းဆိုလည်း ထားပါတော့၊ ငင် ကျေနပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားဦးမည်။

ငင့်ထက် သုံးလေးနှစ်သာ ကြီးသော လူတစ်ဦးကို ငင်က ဘယ်လိုလုပ် ဖေဖေ ခေါ်နိုင်မှာလဲ မေမေ။

ဘယ်လိုလုပ် ဖေဖေ တော်ချင်မှာလဲ။

ဘဝဆိုတာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရှိနေမှာပဲဟု သေချာနားလည်လိုက်ချိန်မှာတော့ ငင် အများကြီး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားရ၏။

မေမေနှင့် အဲသည်ကောင်လေး လက်ထပ်သည့်နေ့က ငင် ငိုလိုက်ရတာ။

ကရမက်တို့အိမ်မှာသွားနေပြီး တစ်ညလုံး ရှိုက်ငိုနေခဲ့သည်။ ငင် အရမ်းရှက်သည်။

မေမေတို့ လက်မထပ်မီ သုံးလေးရက်အလိုကတည်းက အိမ်ရှေ့တွင် ဖွင့်ထားခဲ့သော ဗြူတီပါလာကို ငင် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သည်အကြောင်းတွေကို ငင် မတွေးချင်တော့။

ပြန်တွေးလျှင် အသစ်ဖြစ်လာဦးမည်။

ဖုန်တက်နေတာ တက်ပါစေတော့။

မေမေ သည်လူကို လက်ထပ်လိုက်ခြင်းသည် ငင့်
အတွက်တော့ အာယံတော့မှ ဟောင်းနွမ်းမသွားနိုင်သော
ဝေဒနာ ဖြစ်နိုင်မည်မထင်။ အမြဲတမ်း သစ်လွင်နေသော
ဝေဒနာဆိုသော ဖြစ်မည်။

ဖုန်တက်ချင်တက်မည်။ ကျပ်ခိုးတွယ်ချင် တွယ်မည်၊
စေ့စေ့တွေးကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ဟိုတုန်းကနှင့်မခြား ခံစား
ရဆဲပါ။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရဆဲပါ။

“တီးဝိုင်းတွေဘာတွေပါတော့ မေမေက လိုက်စေ
ချင်လို့ကွယ့်”

ငင် စတိတ်ရှိုးကြိုက်တတ်တာ မေမေ သိသည်။

“မေမေ မသွားသေးဘူးလား”

“သွားတော့မှာပါ၊ ဆေးသောက်စရာရှိတာ သောက်
နော်”

“အင်း”

“သမီးဒယ်ဒီလေးကတော့ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်မှာ
ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စောစောတုန်းကတော့ ငင် အိပ်ရာထက်မှထထိုင်
ရင်း မေမေ့ကို ဆံထူးလှလှလေး ထုံးပေးသည်။ မျက်နှာကို

လည်း ကြည့်ကောင်းရုံ ပြင်ပေးသည်။

မေမေက စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် နုပျိုလွန်းလှ၏။

ဟိုတုန်းကတော့ မေမေ လှပတာကို ဂုဏ်ယူ
ဝင့်ကြားခဲ့တာပါပဲ။ သည်လိုဖြစ်လာမှန်းသာသိလျှင် မေမေ့ကို
အဘွား ကြီးပေါက်စလေးလို ဇွတ်နေခိုင်းမိမည်လား မသိ။

“သမီးရေ...မေမေ ပိုက်ဆံအိတ် ဘာအရှောင်ကိုင်
ရမလဲဟင်၊ အနက်လေးဆို ကောင်းမလား”

“ကောင်းပါတယ် မေမေ၊ အဖြူဖြစ်ဖြစ် အနက်
ဖြစ်ဖြစ် မေမေ့အဝတ်အစားနဲ့ လိုက်ပါတယ်”

“ဖိနပ်ကတော့ ကတ္တီပါ အပါးလေးပဲ စီးလိုက်
မယ်”

“အင်း”

ငင်က လေးလံနေသော မျက်ခွံတွေကို အတင်းဖွင့်
ကြည့်တော့ ကျက်သရေရှိစွာ တင့်တယ်လှပနေသော မေမေ့
ကို မြင်ရခိုက်မှာ...

“မွေးမိခင်”

ဟူသော အသိစိတ်ဝင်လျက် ငြိုငြင်မှုတွေ သိသိ
သာသာ လျော့ပါးသွားရသည်။

“မေမေ...မုန့်တွေယူလာခဲ့”

ငင်ကိုကြည့်ပြီး မေမေက ရယ်သည်။

“ယူခဲ့နော်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲထည့်ခဲ့”

“ဟဲ့...ဪ...သမီးရယ်”

မေမေ ဟန့်တားတာကို ငင်က ရယ်တော့ မေမေက
ခပ်ညည်းညည်း...

“ဪ...သမီးရယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

“မေမေ ကုန်မှာမှမဟုတ်တာ”

ငင်လည်း မေမေ့ကိုစရင်း ရင်ထဲ ကျလိကျလိနှင့်
ရယ်ချင်ရပါသည်။

“သမီး ဆိုင်မဖွင့်သေးဘူးလားလို့ မမမြင့်က
မေးနေသေးတယ်၊ မနက်က မေမေနဲ့ ဈေးဘက်မှာတွေ့တာ
လေ”

“ဟုတ်လား”

မမမြင့်ဆိုတာက တစ်လမ်းကျော်မှာနေထိုင်သည့်
ငင့် အချစ်တော်။

ဆံပင်ဆို ငင်ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးမှ ကြိုက်တတ်သည့်
အမျိုးသမီး၊ ကရမက် လုပ်ကိုင်ပေးလျှင်ပင် အလိုမကျချင့်။

“မေမေက ဖွင့်တော့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ကောင်းပါတယ် မေမေ”

သည်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ချင်၍ ဆိုင်ပိတ်ထွက်
ပြေးခဲ့ပေမယ့် နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကာလမှာတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့
သမျှ အနည်ထိုင်ကာ ခပ်တည်တည် ဆိုင်ဖြန့်ဖွင့်ဖို့ စီစဉ်နေ

နိုင်ပြီ။

အချိန်ဆိုတာ စိတ်ကိုပြောင်းလဲပေးနိုင်တဲ့ ပညာရှင်
ကြီးပဲနော်။

ဟင်အင်း...အဲသည်လိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။
ဒါဆို ငင့်ရင်တွင်းမှာရှိနေတဲ့ ဝေဒနာဆိုးတွေကို ဘာ
လို့ ဖျောက်ဖျက်မပေးနိုင်တာလဲ။

ငင် မသက်မသာ တွေးကြည့်နေမိသည်။

“မေမေသွားမယ် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ထွက်ခွာသွားသော မေမေ့နောက်ကျောကို လိုက်
ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ဖြစ်သည်။

နေကောင်းနေလျှင်တော့ သည်မင်္ဂလာပွဲကို အားမပါ
သော ခြေလှမ်းအစုံဖြင့် ငင် ရောက်သွားမှာ ကျိန်းသေ
သလောက်ပင်။

x x x x

ကရမက်က ဆွေလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း
ခြေလှမ်းသည်။

ဇရက်နှင့်တွေ့ချင်၍သာ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံပြီး
စကားပြောခွင့်ရချင်၍သာ အရဲစွန့်လာခဲ့ရတာ။

တကယ်ဆို အသိမိတ်ဆွေလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်
မှ ရှိနေတာမဟုတ်။ ဝင်လာရတာ တကယ်ကြောင်သည်။

ဆွေကတော့ ကရမက် ဘာပဲလုပ်လုပ် အကုန် လိုက်
လျောသဘောတူသည်ချည်း။

ငင်နှင့်တုန်းကတော့ ကရမက်က နောက်လိုက်။
ဘယ်တစ်ကွက်မှာမှ ငင့်ဉာဏ်နှင့် ထက်မြက်မှုကို မမီ။

“လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေပြီ”

“ဒုက္ခပဲနော်၊ တို့ တီးဝိုင်းနဲ့ နီးနီးနားနားမှ ရပါ
မလား”

ကရမက်က စိုးထိတ်သွား၏။

ခန်းမထဲရောက်တော့ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်ရင်း

တီးဝိုင်းအနီးတစ်ဝိုက်မှာ နေရာလွတ်ရှာမိသည်။

“မမတို့ ဒီမှာ ထိုင်လိုက်ပါလား”

ဧည့်ကြိုကောင်လေးတစ်ဦးက နီးရာ စားပွဲလွတ်
တစ်ခုမှာ နေရာပေးသည်။ ကရမက်က မထိုင်သေးဘဲ...

“တီးဝိုင်းနီးချင်တာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ ကောင်လေးက သဘော
ပေါက်သွားကာ လာ...လာဟု ခေါ်သွားလျက် တီးဝိုင်းနှင့်
အနီးဆုံးစားပွဲမှာ နေရာရှာပေးသည်။

“ကျေးဇူး”

“ရပါတယ်”

ကောင်လေးက ကရမက်ကို စူးစိုက်ကြည့်တာမို့ ဆွေ
က ပြုံးစိစိဖြစ်သွား၏။

“လူတွေ အရမ်းများတယ်နော်”

“အင်း”

တီးဝိုင်းက စတင်တီးခတ်သီဆိုနေပြီမို့ ကရမက်တို့
ကားကို ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံမြင့်ပြောရသည်။

“ခုထိ မလာသေးဘူး”

“အင်း...မရောက်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့၊ သူက ခု
နာမည်ကြီးကိုး၊ အစောကြီး ဘယ်ရောက်နေပါ့မလဲ”

ဆွေမှတ်ချက်က ကရမက်ကို ဖျော်ဖြူးသွားစေ
သည်။

နာမည်ကြီး။ ကောင်းတာပေါ့။

မင်္ဂလာအစီအစဉ်ပြီးတော့ တီးဝိုင်းက ပြန်လည်
တင် တီးခတ်သည်။

“ဟဲ့...ဟိုမှာ ပိုင် ဆိုတော့မှာ”

ဆွေက အရင်ကြည့်မိပြီးပြောတော့ ကရမက် ခေါင်း
လေး ဆတ်ခနဲ လှည့်လာရသည်။

ဧရက်(ဆက်ရက်)က ဟိုတုန်းကထက်တောင်
ပိုချောမောနေပြန်သည်။

ပိုင် သီချင်းစဆိုတော့ မိဒီယိုဆရာတွေ အပြေး
အလွှား ရောက်လာပြီး အကြာကြီးရိုက်ယူသည်။

ကရမက်က မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ရှုရင်း
ဧရက်(ဆက်ရက်) မြင်သွားပါစေတော့ဟု အကြိမ်ကြိမ်
တောင့်တမိသည်။

သူမဆန္ဒ ပြည့်ဝသွား၏။

ပိုင်က ကရမက်ကို သတိထားကြည့်မိသွားပြီး
မျက်လုံးတွင် စူးစိုက်အားတွေ ပါလာ၏။

ကရမက် နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

ပိုင်က ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း ခေါင်းငုံ့သွားတာကြောင့်
ကရမက်ကိုယ်လေး မြောက်တက်သွားသလို ခံစားရသည်။

မိဒီယိုဆရာက ကရမက်ကိုပါ အတိအကျ ထည့်
သွင်းရိုက်ယူလိုက်တာကို တအံ့တဩ သိရှိခိုက်မှာ ရှက်ရွံ့

စိတ်နှင့် ထူပူသွားရသည်။

အပြုံးချင်းဖလှယ်လိုက်မိတာ အခွေက သက်သေပြ
နေတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

“ကရမက်”

“ဟင်”

ဆွေက အိုက်စခရင်မ် ခွက်လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်
ရင်း...

“သူများ မနာလိုဖြစ်အောင် လုပ်မနေကြနဲ့၊ ဟိုဘက်
ဝိုင်းက ကောင်မလေးတွေ ကရမက်ကို ကြည့်နေကြပြီ”

“အဟက်”

ကရမက်က ခပ်လှောင်လှောင်လေး ရယ်သည်။

ကောင်မလေးတွေရယ်...မနာလို ဖြစ်မနေပါနဲ့။

ကရမက် မနာလိုဖြစ်စေချင်တာက တစ်ဦးတည်း။

ငင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဦးတည်းကိုပါ။

အဲဒါတွေ ပိုင်လည်း မသိစေချင်ဘူး။

x x x x

အခန်း(၄)

“အမျိုးတွေသိထားရအောင် မေမေက ပြောပြမလို့၊
လာပါ သမီးရဲ့”

ငင်က အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်မည့် ဆိုင်
ကလေး ဆေးသုတ်နေတာကို ခုံတစ်လုံးချပြီး ထိုင်ကြည့်နေ
၏။

အစိမ်းရောင်နုနုကိုပဲ မျက်စိအေးသလိုထင်ကာ သုတ်
ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်မိသည်။

လိုက်ကာအတွက် စာအစိမ်းရောင်ရင့်ရင့်လေးတွေကို
လည်း ဝယ်ထားပြီးသား။

ဆိုင်ခန်းလေးကို သပ်ရပ်လှပအောင်လုပ်ဖို့ အမျိုးမျိုး
တွေးထားသည်။

ရှေ့ဘက်အဝင်တံခါးကို မှန်နှင့်တစ်ထပ်၊ လိုက်ကာ
နှင့်တစ်ထပ် ပိတ်မည်။ သို့မှသာ နွေဘက် ပူအိုက်လျှင်
အအေးလွတ်ထားလို့ရမည်။ ဆိုင်အတွက် အဲယားကွန်း (လေ

အေးစက်)တစ်လုံးလည်း ဝယ်ထားပြီးသား။

မေမေဆီမှ ယူစရာမလိုဘဲ ငင့်ငွေနှင့် ငင် အပြီးအစီး
လုပ်နိုင်တာကို ကျေနပ်သည်။

နယ်မှာတုန်းက ငင့် ဆိုင်ဝင်ငွေ အရမ်းကောင်းခဲ့
သည်။

“မပိုးငင်” ဆိုပြီး မိန်းကလေးတိုင်း သိသည်။
အားကိုးသည်။

သည်မှာဖွင့်လှင်တော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ပထမ
ဆုံး သည်မှာ ဖွင့်ဖြစ်စဉ်ကတော့ နယ်မှာလောက် မဖြစ်ထွန်း
ခဲ့။

လူ သိပ်မဝင်လည်း ရှိပါစေ။ ငင်က စေတနာနှင့်
နည်းနည်းကိုပဲ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် လုပ်ပေးချင်
တာ။

“လာပါ သမီးရဲ့၊ ခဏလေးပဲကွယ်၊ ပြီးမှ လာ
ကြည့်ပေါ့”

မေမေက ငင့်လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲရင်း အတင်း
ခေါ်တာမို့ ငင် မေမေခေါ်ရာ ပါလာခဲ့ရသည်။

“သတို့သမီးလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ၊
ဒါပေမဲ့ မေမေသမီးကို မမိပါဘူး”

မေမေစကားကို ငင် အပြီးလေးနှင့် နားထောင်နေမိ
သည်။

ပေါ့။

မေမေမျက်စိထဲမှာတော့ ငင်ပဲ အလှဆုံးဖြစ်နေမှာ

အရိုးရှင်းဆုံးပြောရရင်...

“ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေတာမျိုး”

ကိုယ့်သမီးပဲ၊ ဘယ်လောက်အရပ်ဆိုးဆိုး မိခင် မျက်စိထဲ ချစ်စရာကောင်းနေမှာ သေချာတာပေါ့။

ငင်က မိခင်အချစ်မျိုးကိုပဲ လိုချင်တယ်။

မြတ်နိုးစရာတစ်ခုမှမရှိလည်း ရှာကြံမြတ်နိုးတတ်မှ ငင်နှင့်အဆင်ပြေမှာ။

“မေမေ့ကို သတို့သမီးအမေက အရမ်း နွေးနွေး ထွေးထွေးရှိတယ်၊ အခွေကြည့်ရင် သမီး တွေ့မှာပါ”

“မေမေက သားအမိချင်း ကြားနေပြန်ပြီ”

ငင့်စကားကြောင့် မေမေမျက်ခုံးနှစ်ခု မြင့်တက်သွား ရင်း...

“ကြားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်အမှန်ပြောတာ”

“ငင်က စတာပါ မေမေရယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ မေမေခင်ပွန်း ဒယ်ဒီ လေးက တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကြည့်နေသည့်။

“ဒယ်ဒီလေးရေ...သမီးကြည့်ရအောင် အစက ပြန် ဖွင့်လိုက်ဦး”

ဒယ်ဒီလေးဆိုတာကလည်း ငင် ခေါ်ဖို့ မေမေ ရွေး

ပြန်လည်ပြောလည်ချင်တာ

ချယ်ပေးခဲ့သော ဦးဆောင်ခေါ်ပြခဲ့သော အမည်။

ငင်နှင့်တော့ တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးသေး။ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ဆုံလာလျှင် ငင်က ခပ်ခွာခွာနှင့် ရှောင်ထွက်သွား တိုက်၏။

“ရပါတယ် မေမေ၊ ရောက်နေတဲ့နေရာကပဲ ဆက် ကြည့်မယ်၊ ငင် ခေါင်းမှူးနေလို့ သိပ်ကြာကြာ ကြည့်နိုင်မှာ စည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီနေရာမှာပဲ ထားထားလိုက်တော့၊ မေမေ့ကို လာကြိုတဲ့အခန်း ရောက်တော့မှာ၊ သမီး သေချာ ကြည့်”

“အင်းပါ”

မေမေက ဒယ်ဒီလေးဘက်က သူ့ကို ကြည့်ဖြူ ထိုလားတာ ငင်ကို သိစေချင်ပုံရသည်။

ငင်လို ခါးခါးသီးသီး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည် နိုင်ပုံမျိုးမို့ အလိုမကျချင်သလိုဖြစ်ရသည်။

မေမေရယ်...

ငင်က သမီးမိန်းကလေး...

မိခင်ရဲ့ ခင်ပွန်းငယ်ငယ်လေးကို အရောတဝင် ချင်းတနီး အရေးပေး လိုလားပုံတွေ မပြနိုင်ပါဘူး။

မှန်တမ်းပဲ ဆက်ဆံနေထိုင်တာတောင် မေမေ စိတ်

နတ်ဘုရား တစ်ခုတည်းအတွက်။

ဒယ်ဒီလေးက ငင်တို့သားအမိဘက် တစ်ချက်မှ လှည့်ကြည့်ဘဲ ရှေ့တူရူကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူလည်း ငင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံရလျှင် အနေ ခက်မှာပဲဟု တွေးမိတော့ စာနာမိသည်။ သနားသလိုတောင် ဖြစ် သွားရသည်။

ဘာလို့များ ငင့်မေမေကိုမှ ရှင်က သဘောကျခဲ့ရ တာလဲ။

နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း မျက်နှာလေးပုပ်ထားရင်း ခပ်တင်းတင်းပဲ ထိုင်နေမိသည်။

မေမေ ပြောခဲ့သလိုပဲ သတို့သမီးမေမေက ငင့်မေ မေကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုတာ တွေ့ရသည်။

“အဲဒါပေါ့ သတို့သမီးအမေ”

ငင် ခေါင်းညှိတ်ပြမိ၏။

“သမီးဒယ်ဒီလေးရဲ့ အဒေါ်ပေါ့”

မေမေစကားကြောင့် မေမေ မမြင်အောင် မျက်နှာ မှဲလိုက်မိ၏။

ရှေ့မှပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ် နေသည်။

“ငင်”

“ရှင်”

“သတို့သမီးလေး တွေ့လား၊ ဘယ်လောက် ချစ်စရာ ကောင်းလဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် မေမေ၊ မျက်နှာလေးက ကြွေရုပ် လေးလိုပဲ၊ သတို့သားက သိပ်မချောဘူး”

ချစ်စဖွယ် မျက်နှာဖူးဖူးလေး ဆွဲအားကြောင့် ငင့် အာရုံတွ အကုန်လုံးနှစ်မြုပ်သွားကာ သတို့သမီးလေးကိုပဲ ငေး ကြည့်နေမိသည်။

မေမေ့ကိုရော ဒယ်ဒီလေးဆိုသူကိုရော ခဏတာ မေ့လျော့နေရသည်။ သတို့သမီးကို ဦးစားပေးရိုက်ထားသော ကြောင့် မျက်နှာလေးကို အလွတ်မှတ်မိသွားသည်အထိ အကြာ ကြီး ကြည့်ရသည်။

“မင်္ဂလာပွဲက လူတွေများလိုက်တာနော်”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ဒါကြောင့် သမီးကို လိုက်ခဲ့ ပို့ခေါ်တာ”

မေမေက ငင့်စကားကိုနင်း၍ ပြောချင်တာကို ရအောင်ပြောလိုက်သည်။

“ငင် ဖျားနေလို့ပါ၊ လိုက်ခဲ့ချင်သားပဲ”

ငင့်အဖြေကို မေမေက အမိပွယ်ပါပါ ပြုံးသည်။ မလိုက်ချင်လို့နေရစ်ခဲ့မှန်း မေမေ သိသည်လေ။

“ဟင်”

ငင့်ကိုယ်လေး မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလျက် ကုလား
ထိုင်လက်တန်းလေးနှစ်ဖက်ကို အထိတ်တလန့်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်မိသည်။

ဇေရက်(ဆက်ရက်)

ဇက်...

ငင့်ရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားပြီး တဒိန်းဒိန်းနှင့် ရင်ခွံ
သံ မြည်သွားရသည်။

မေမေမျက်နှာကို စိုးထိတ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်မိတော့
မေမေက ငင့်လှုပ်ခတ်မှုကို သတိပြုမိပုံမရဘဲ ရှိနေတာ
ကြောင့် နေသာသွားရသည်။

ဇက် သည်လောက် ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်နေပြီပဲ။

ငင့်မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စတွေ အိုင်သွားရ
သည်။

စောစောတုန်းနှင့်-လုံးဝမတူသော နူးခွေခွေမြည့်ခြင်း
တွေ ရင်ထဲစီးဝင်လာရသည်။

တည်ကြည်သော မျက်နှာထား၊ မိုးမိုးမတ်မတ်ရှိသော
သဏ္ဌာန်နှင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွနေလိုက်တာ။

ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အသံမတိုးမကျယ်က ငင့်အနား
လာထိုင်ပြီး ဆိုနေသလိုလို။

ပြန်လည်ပြေလည်ချင်တာ

အကြိမ်အခါပေါင်း များစွာလည်း- ငင့်ဘေးနားမှာ
သူ ရှိနေခဲ့ဖူးတာပဲ။ ခုချိန် တွေးကြည့်လျှင်တော့ အိပ်မက်
လို့ပဲ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေချင်စရာ။

ငင့် မေမေဘေးမှ ထွက်ခွာဖို့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိ
ခဲ့က်...

“ဟယ်တော်”

ဘယ်လိုမှမထိန်းနိုင်ဘဲ အသံလေးပါ ထွက်သွားရ
သည်။

ကရမက်...

နောက်ဆုံး စားပွဲဝိုင်းမှာထိုင်ပြီး ဇက် သီဆိုနေတာကို
ကျေကျေနပ်နပ် ကြည့်နေလိုက်ပုံများ။

ဇက်က ကရမက်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

ငင့် ဒေါသတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားရ၏။

ကရမက်က ဘာလို့ ဇက်ကို ရယ်ပြလိုက်ရတာလဲ။

“သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်၊ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ကောင်၊ အလ
ကား မေ့လိုက်စမ်းပါ ငင့်ရယ်၊ လုပ်မနေနဲ့၊ သူ့ထက်သာတာ
တွေ ပြည့်လို့”

နာနာကြည်းကြည်း ပြောခဲ့ဖူးသော ကရမက် အသံ
ကို နားထဲ ပြန်ကြားယောင်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲဖြစ်လျက် မျက်နှာလေးမဲ့သွားရ

၏။

ဘာတွေလဲ၊ ကရမက် ဘာတွေ စိတ်ကူးကြံစည်နေ
ပြီလဲ။

ငင့် လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်စေးထန်းကာ
ခေါင်း ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်မြည်လာရ၏။

အဆမတန် လေးပင်မွန်းကျပ်သွားရတာ ဘာကြောင့်
မှန်း မသိ။

* * * *

ဆွေက နာရီလေးကို မော်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလေး
စုံ့မဲ့ပြသည်။

“လာခဲ့မလား”

“သူလာခဲ့မှယ်လို့ ပြောသွားတာ ဆွေ ကြားသားပဲ”

“ကတိတည်လို့လား၊ ပြီးတော့ ကိုပိုင်က အလုပ်
များတယ်”

“လာမှာပါ”

ကရမက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောသည်။

လက်သည်းနီပုလင်းကို လှုပ်ကစားရင်း ဝင့်ကြားစွာ
ပြုံးနေသော ကရမက် မျက်နှာလေးက တစ်ချက်ညှိုးကျနိုင်
တွေ သွား၏။

“ကရမက်”

“ဟင်”

“ဘာသဘောနဲ့ ပိုင်ကို လာခဲ့ဖို့ခေါ်တာလဲဟင်”

“ဘာသဘောမှ မပါပါဘူး၊ သူက လာရမလားဆို တော့ မလာနဲ့လို့ ပြောလို့ကောင်းမလား”

“ထားပါတော့၊ သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် လုပ်တာ ကရော ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူးလား၊ ကရမက်က ရိုးရိုး သားသားလို့ ပြောလည်း ဆွေ မယုံပါဘူး၊ ကရမက် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

ကရမက်က လက်သည်းနီပုလင်းလေးကို ဖျစ်ညှစ် ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ထဲမှာရှိနေသမျှ ဒေါသတွေ လက်ထဲ မှတစ်ဆင့် လက်သည်းနီပုလင်းလေးထဲ စိမ့်ဝင်သွားပါစေ တော့။

ငင့်အပေါ် ထားနေမိတဲ့ အမျက်တွေ ဘယ်တော့မှ ပြေမှာပါလိမ့်။

အဝေးတစ်နေရာကို ငေးမောရင်း ငြိမ်သက်နေသော ကရမက်ကို စူးစမ်းအကဲခတ်ရင်း ဆွေသံသယတွေ ပိုမိုခိုင်မာ လာရတော့သည်။

ကရမက် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားကြံစည်နေပါပြီ။

အကွက်ချပြီး သွေးအေးအေးနှင့် စိမ့်မှုနောက်ကွယ် တွင် နာကြည်းစိတ်တစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် ကောက်ကျစ်စိတ် တစ်ခုခု ကပ်ငြိနေတာတော့ ကျိန်းသေပါ။

ဟိုတစ်နေ့ထုန်းက မင်္ဂလာပွဲအပြီး အပြန်တွင် အဆို

တော် ပိုင်နှင့် ကရမက် စကားတွေ အကြာကြီးပြောကြသည်။

ပိုင်သည် ကရမက်အပေါ် တလေးတနက်နှင့် သာမန်ဆက်ဆံရေးမဟုတ်တာ ထူးခြားစွာ ဆွေ မြင်တွေ့ရ သည်။

“ခုဘယ်မှာနေလဲ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

ဆိုတာကိုတော့ ဆွေ အံ့သြမှုဖြစ်ရဆုံး။

ပိုင်သည် မာနကြီးသော၊ ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ ရောရောနှောနှော မနေသော အဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကရမက်အပေါ် အလွယ်တကူ လက်ခံစကားပြောရုံ သာ မဟုတ်ဘဲ...

“လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုပြီး လိပ်စာအတိအကျ ယူထားတော့ ဆွေ အတွက် အထူးအဆန်းလိုပါပဲ။

ပိုင် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဆွေ နည်းနည်းမှမထင်။

သို့ကြောင့်လည်း သည်နေ့မနက် စောစောကတည်း က ကရမက်အိမ်ကို ရောက်လာပြီး စောင့်ဆိုင်းနေမိ၏။

ဆွေက မယုံမရဲရှိနေသလောက် ကရမက်က သေချာပိုင်နိုင်လို့နေသည်။

“ပိုင် ရောက်လာမယ်လို့ ကရမက် ဘာလို့သိနေရ တာလဲ”

“အဟင်း...ကရမက်နဲ့ ဆွေ့နဲ့ ဒီပေါက်ကျွေး၊
ရုပ်ရှင်ပြကြေး လောင်းထားမလား၊ ဇက် ရောက်ကိုရောက်
လာရမယ်”

“တိကျလှချည်လား”

“စောင့်ကြည့်လေ”

ကရမက်ပုံစံကိုကြည့်၍ ဆွေ့ မလောင်းရဲတော့ပါ။
ပိုင်ဘက်က အာမခံချက်တွေ သည်လောက်ပေးနိုင်
ရအောင် ကရမက်နှင့် ပိုင်နှင့် မည်မျှအထိ ကျွမ်းဝင်နီးစပ်
ခဲ့သနည်း။

စဉ်းစားစရာတစ်ခု ပိုမိုလာရသည်။

“နေ့လယ်ပိုင်းမှာ လာမယ်လို့ ပြောထားတာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ ဒီနေ့ဈေးသွားရအောင်”

“တော်ကြာ လွဲသွားဦးမယ်”

ကရမက်က ရေချိုးပြီး ပြင်ဆင်နေ၏။

“ဆွေ့က ဝီရိယကောင်းသား၊ ဇက်ကို တွေ့ချင်လို့
ထင်တယ်”

ဟု စနေသေးသည်။

“ဆိုင်ဘက်လည်း ခဏဝင်လိုက်ရအောင်”

“အင်း...ကောင်းတယ်”

ဆွေ့ရော ကရမက်ပါ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ဆိုင်ဖွင့်

ထားကြသည်။

ဆိုင်ကို ဆွေ့ မမကြီးက ကြီးကြပ်ပြီး အသင်တွေနဲ့
တွဲထားလို့ရတာကြောင့် သည်နေ့တစ်ရက် ဆွေ့နှင့်ကရမက်
အိမ်မှာအောင်းရင်း ဇက် ရောက်လာချိန်ကို စောင့်ကြည့် အခြေ
အနေ ရတာပါ။

“တို့တွေ ခုတလာ လမ်းများနေတာရော၊ ဆိုင်
မရောက်တာရော မမကြီး ဒေါသဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

“ညကတောင် ဆူပူနေသေးတယ်၊ အရူးမတွေတဲ့၊
အဆိုတော်နောက် လျှောက်လိုက်နေလို့ ဘာရမှာလဲတဲ့၊ ဟိုက
ဂရုတောင်စိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ကရမက်”

“ဟင်”

“တစ်ရက်လောက် မမကြီးဆီ ပိုင်ကိုခေါ်သွားရ
အောင်၊ ဒါမှ အံ့ဩသွားမှာ၊ အဟင်း...ပိုင်ကဖြင့် လာမယ်
မလာမယ် မသိသေးဘူး”

ဆွေ့က မရဲတရဲနှင့် စကားကို ပြန်လျှော့ချသည်။

“အင်း...ခေါ်သွားကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ခေါ်သွား
တောင် ရတယ်၊ ဇက်လာမှ ဈေးဘက်သွားမလား”

“လိုက်ပါ့မလား”

“လိုက်မှာပေါ့၊ ကရမက်ခေါ်ရင် လိုက်ရမှာပေါ့”

ဆွေ့က မျက်လုံးလေးပြူးကျယ်သွားရင်း ကရမက်

မျက်နှာကို အတင်းလိုက်ကြည့်သည်။

ကရမက်က ဆွေကို ကျောပေးထားပြီး မှန်တင်ခုံ
ဘက်လှည့်ကာ ပြုံးနေမိ၏။

ကရမက် လုပ်နေတာတွေ ငင် သိရင် ရင်ကျိုးတော့
မှာ။

အပျော်တစ်ခုက ကရမက် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ပျံ့သွား
ရသည်။

x x x x

အခန်း(၅)

ဆံပင်တွင် ကျန်ရစ်နေသော ရေစတွေကို သေချာ
ဆုတ်ပစ်ရင်း ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်လိုက်သည်။

“အဝစားနော်၊ လုံးဝ အားမနာနဲ့ ကျော်ကြီး”

“အေးပါ...ဇက်ရာ၊ ငါ ဘယ်တုန်းက အားနာဖူး
သလဲ”

“ငါက မင်းသိပ်မစားမှာ စိုးရိမ်လို့”

မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လည်ပင်းမှာ သိုင်းချထားရင်း
စင်းပန်းကန်လုံးတွေကို တစ်ခုချင်း လိုက်ကြည့်မိသည်။

“ဒီနေ့ မေမေက ငါ့အကြိုက်တွေချည်း ချက်ထား
တာ”

ခေါင်းငုံ့စောင်းရင်း ကျော်ကြီးကို ပြောနေခိုက်မှာပဲ..

“သားရေ...ဖုန်းလာတယ်”

ဟု မေမေက လှမ်းခေါ်သည်။

“သား ထမင်းစားနေတယ် မေမေ”

ခပ်မြန်မြန်ပြောရင်း ထမင်းပန်းကန်ကိုဆွဲယူကာ
ခက်ရင်းနှင့်ဖွန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

မေမေက ထပ်မခေါ်တော့ဘဲ ပြောလည်ရာ ပြောလည်
ကြောင်း ပြောလိုက်သည်ထင်၏။

ထမင်းစားခန်းထဲ မေမေ ဝင်လာတော့...

“ဘာတဲ့လဲ မေမေ”

“သားကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့”

“အားတော့နာပါတယ် မေမေရာ၊ သား တစ်မနက်
လုံး မနားတမ်းပြောနေရတာ ငြီးငွေ့လာလို့”

“အင်းပေါ့...ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ...သားတို့ စားကြ၊
ထမင်းမြိန်မှာပါ၊ ဒီနေ့ သားအကြိုက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး
တွေ ချက်ပြုတ်ထားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဒါကြောင့် သား စိတ်ဝင်
တစားနဲ့ မေမေ မခေါ်ခင် ထမင်းစားပွဲရောက်နေခဲ့တာ”

ဆံပင်တွေ ရေမစင်သေးပါလား”

“ရပါတယ် မေမေ၊ သား အိုက်လို့”

“မေမေ ပန်ကာရွှေဖွင့်ပေးရမလား”

“ရပါတယ်၊ ခုမှ သားရေချိုးထားတာ”

မေမေက ပိုင်နှင့်ကျော်ကြီးကို ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်
ပေးသည်။

“နေ့လယ်ပိုင်းတော့ သား ဖုန်းမကိုင်တော့ဘူး
မေမေ၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးချင်လို့”

“အင်း...အင်း”

မေမေကို ကြိုမှာထားလိုက်သည်။

“ဇက်”

“ဟင်”

“ငါနဲ့ မလိုက်ခဲ့ဘူးလား”

“ခဏပဲ မဟုတ်လား၊ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့၊ ပြီးမှရေး
မယ်”

ကျော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ကျေနပ်သွားသည်။

“သူတို့က လို့ချင်လှပြီ၊ ငါက မကူးဖြစ်သေးဘူး၊

ဒီနေ့တော့ သွားကူးမှဖြစ်မယ်”

မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုတွင် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံ
နဂ္ဂတစ်တွေကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း နားလည်မိသည်။

“မင်းက လုပ်စရာရှိတာ အချိန်ဆွဲနေတာကိုး၊ ငါ
ညပိုင်း သီချင်းတစ်ပုဒ် သွင်းရဦးမယ်”

“မင်းက အရင်ကလို ပေါင်းလို့မကောင်းတော့ဘူး၊
အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ၊ အားတယ်ကိုမရှိဘူး၊ အပေါင်းအသင်း
အသစ် ရှာမယ်”

“သည်းခံပါကွာ၊ သည်းခံခြင်းက အောင်မြင်ခြင်း”

တဲ့”

“တော်ပြီ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အေးအေးဆေးဆေး
မထိုင်ရတာလည်း ကြာပြီ”

“ဒီနေ့ညနေပိုင်း ထိုင်မယ်ကွာ”

“ပြီးရော”

ကျော်ကြီးက မကျေမနပ်နှင့် ငြိမ်ကျသွား၏။

ပိုင်က ထမင်းကို စိတ်ပါလက်ပါနှင့် စားဖြစ်ရင်း
ကျော်ကြီးပုံစံကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေမိသည်။

ဟုတ်နေတော့လည်း အပြစ်တင်ရခက်သား။

ကျော်ကြီးဇာစ်ယောက် သူ့ကိစ္စပဲ လိုက်လုပ်ပေးရ
ကူညီပေးရနှင့် ခါတိုင်းလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်သွား
ချိန်တွေ နည်းပါးသွားရသည်။

အစကဆို သူတို့နှစ်ယောက် သွားချင်ရာသွား၊
နေချင် သလိုနေ၊ အခုတော့ ပိုင်က သီချင်းဆိုတစ်ဖက်၊
စီးပွားရေး တစ်ဖက်။

ဖေဖေတို့ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း သင်ယူရင်း ဦးစီး
နေရပြီ။

“ဟာ...ဆောရီး၊ ငါ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး
ကျော်ကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိုင်က သတိရသွားပုံဖြင့် ခက်ရင်းနှင့်ခွန်းကို ချထား
ရင်း ထအော်လိုက်သည်။

“ငါသွားစရာရှိတယ်၊ မင်း လိုက်မလား”

“ရှုပ်လာပြီ၊ နောက်နေ့မှသွားကွာ”

“လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ငါ မေ့နေမှာစိုးလို့ ဘာလက်ဘုတ်
မှာ ရေးထားတယ်”

“ဪ...ဟိုကိစ္စလား”

“အေးလေ...မင်းကို ငါ ပြောပြထားသားပဲ”

ကျော်ကြီးက ထမင်းကို လက်စသတ်စားရင်း
ချက်နှာကြီး သုန်မှုန်နေ၏။

“မင်းပါ လိုက်ခဲ့ပါလား ကျော်ကြီး”

“မလိုက်ပါဘူး၊ မင်းဟာမင်း သွား”

“လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ ငါကတော့ သိပ်မျှော်လင့်နေတာ၊
ရင်လည်း ခုန်ချင်နေပြီ”

“ရှူးပါ”

ပွင့်လင်းရင်းနီးသော သူငယ်ချင်းတွေပီပီ ကျော်ကြီး
အားမနာတမ်း ရှုတ်ချသည်။

“ပြောထားပေါ့၊ မင်းအလှည့်ကျမှ သွက်သွက်လည်
အောင် ရူးမှာ”

“အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှထွက်လာပြီး ပိုင် အဝတ်အစားလဲသည်။ ကျော်ကြီးက ခုတင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ဂစ်တာ ဆွဲယူတီးနေ၏။

ဒိုင်နမ် ရေမွှေးကို အေးခနဲဖြစ်အောင် ဖျန်းဆွတ်ရင်း လေလေးတချွန်ချွန် လုပ်နေမိ၏။

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ”

“အေးပါ၊ ငါက မင်းထက် ပိုမြန်သေးတယ်”

ဗီရိုအပေါ်ဆုံးထပ်မှ ကုတ်အရှည်ကြီး တစ်ထည်ကို ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဆွဲထုတ်ပြီးမှ ပြန်ထည့်မိရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို မလုံမလဲ ခံစားရလျက် ကျော်ကြီးကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟား...ဟား...ဒီလောက်ပူပြင်းနေတာ ကုတ်ကြီးဝတ်မလို့လား၊ ဇက်ရာ၊ စိတ်မှမှန်သေးရဲ့လား”

“သိပ်မမှန်ချင်တော့ဘူး”

ပိုင်က ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ရယ်မိသည်။

“မင်းတော့ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ညားမှာပဲ ဒီလောက် ထိ ဖြစ်နေမှန်း ငါ မသိဘူး”

ကျော်ကြီးက တစ်ခွန်းချင်း မှတ်ချက်ချ၏။ အပြောအပြက်ပြောနေတာမဟုတ်မှန်း ပိုင်လည်း သိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး”

ငါ သူ့ကိုတကယ်ချစ်တယ်၊ သူ့အချစ်တွေကိုလည်း တန်ဖိုးထားတတ်ပြီ၊ ပြန်လိုချင်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ငါ ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်မရခဲ့ဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့က မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ သီချင်းဆိုနေတုန်း ကရမက်ကို တွေ့လိုက်ရတာ၊ ငါ အရမ်းပျော်တယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ အဲဒီလောက်မပျော်ဖူးဘူး”

ကျော်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရင်းမှ...

“သိပ်အပိုင်မတွက်ထားနဲ့ဦး၊ အဲဒီ ကရမက်က...မင်းကောင်မလေးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိဦးမှ”

“ဟ...မင်းကလည်း ဒီလောက်ခင်ကြတာ အဆက်အသွယ် မရှိဘဲ နေပါ့မလား”

“ဒါကတော့ မင်းအထင်ကိုး”

ကျော်ကြီး စကားကြောင့် ပိုင် တွေဝေသွားသည်။

“ကရမက်က ငင့်လိပ်စာကို သိနေမှာပါ၊ ငင့်လေးနဲ့ ကရမက်နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးကြတာ၊ သူတို့ချင်း ပြတ်တောက်နေတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းကတော့ ငင့်နဲ့ပဲ ဘဝဆုံးမှာပါ”

“မနာလို မဖြစ်နဲ့လေ”

ပိုင် အရမ်းပျော်မြူးနေသည်။

ငင့်ရယ်...ရှာလိုက်ရတာ၊ တွေ့ချင်လိုက်ရတာ။

ငင့်လေးကို တန်ဖိုးထားလို့ တို့ ဘယ်သူနဲ့မှ အရေး

တဝင် မနေ့ဖြစ်တော့တာ ဦးဆုံး ရှင်းပြတောင်းပန်ချင်တယ် ကွာ။

ကရမက်ကို တွေ့ရတော့ တို့အတွက် နတ်သမီးလေး တစ်ပါး တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ။

ဟိုကတည်းက တို့နဲ့ ငင်လေးနဲ့ နှစ်ဦးကြားမှာ ကရမက်က ပေါင်းကူးတံတားလေး တစ်ခုနယ် ရှိခဲ့သူပါ။

ငင်လေးနဲ့တွေ့မှ တို့ဘဝလေး ရှင်သန်ပြည့်စုံလာ မယ်ဆိုတာ ကရမက် နားလည်အောင် ယုံကြည်အောင် ပြောပြတော့မှာပဲ။

* * * *

ဆွေက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေပြီး ကရမက်က ဝတ္ထုစာအုပ် ဇာတ်သိမ်းပိုင်းထဲ စိတ်နှစ်စွာရှိခိုက်မှာ ဇက်နှင့် လူတစ်ဦး ရောက်လာခဲ့သည်။

“ထိုင်ပါ ကိုဇက်”

“မကရမက် ရှိပါ့မလားလို့”

“ကျွန်မတို့ ဈေးဘက်သွားကြမလို့လေ၊ မသွားသေးဘဲ စောင့်နေတာ”

“အားနာစရာဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခဏနော်... ကျွန်မ အအေးဖြစ်ဖြစ် စိစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ... နေပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ ထမင်းစားခဲ့ကြတာ၊ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း နေကြဦး၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို နှိုးရဦးမယ်၊ ဈေးဘက်သွားဖို့လေ၊ ကိုဇက်တို့ပါ လိုက်ခဲ့ကြနော်”

ပိုင်က စိတ်ပျက်သွားရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

ကိုယ်က သူ့ဆီ မလာမဖြစ်လာရမှတော့ သည်းညည်းစံစိုပဲ တွေးထားရသည်။

ကရမက်ကတော့ ဇရက်(ဆက်ရက်) ဘာမှမမေးနိုင်မီ ရှောင်ထွက်ခဲ့ပြန်တာကိုတွေးပြီး ရယ်ချင်သည်။

ငင့်အကြောင်းမေးမှာ စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေသည်။

ကရမက်မှ မပြောပြနိုင်တာ။

ပြတ်ပြတ်သားသား ဘူးခါလိုက်လျှင် ဇက် နောက်တစ်ခါ ရောက်လာတော့မည်မဟုတ်။

ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ်မို့ ဇက် မလာတော့မှာ အဆက်အသွယ်မလုပ်မှာ စိုးရိမ်မိသည်။

ဘာကိုမှ အပြတ်မဆိုဘဲ မျှဉ်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

“ငင့်နဲ့ အဆက်အသွယ်မရှိဘူး”

ဆိုလည်း ယုံချင်မှယုံမှာ။ ယုံတာ မယုံတာ ထားဦး။

ကရမက်ဆီတော့ အသွားအလာရှိတော့မှာမဟုတ်။

အဲသည်အဖြစ်မျိုးကိုတော့ လုံးဝအရောက်မခံနိုင်။

ဆွေက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေတာမို့ အတော်နှိုးယူရသည်။

“ဟင်...နောက်နေပြီ၊ တကယ်လာတယ် ဟုတ်လား”

ကရမက်ကို မယုံသလို အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ကြည့်နေ

ရင်း ဆွေက အိပ်ရာထက်မှာ လှဲနေသေးသည်။

“ဟာ...ထတော့လေ၊ တကယ်လာတာပါဆို”

ကရမက် စိတ်မရှည်ချင်တော့။

ဆွေကတော့ ဇဝေဇဝါအတွေးတွေနှင့် ရှိနေသည်။

ဖုန်းဆယ်ခါဆက်လျှင် တစ်ခါတွေ့ရဖို့ ခဲယဉ်းသော၊

စကားပြောဖြစ်တိုင်းလည်း ချက်ချင်း စကားစဖြတ်ကာ ဖုန်းချ

တတ်သော၊ ဘယ်ကောင်မလေးနှင့်မှ တရင်းတနီး မနေတတ်

သော ပိုင် တကယ်ပဲ ကရမက်ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်

လာရောသလား။

အထူးအဆန်းပါလား။

ဆွေက မျက်နှာသစ်ရင်း ကရမက်ကိုပဲ စူးစူးစမ်းစမ်း

ကြည့်နေမိ၏။

“အမြန်ထွက်ခဲ့နော်”

ဆွေကိုမှာခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက်လာသည်။

“ပျင်းနေကြပြီလား”

“ရပါတယ်”

ကရမက်က ဧည့်ခန်းထောင့်တွင်ရှိသော ကက်ဆက်

ဆီ လျှောက်သွားပြီး ပိုင် ဆိုတတ်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို

ဖွင့်၏။

“ညိုညိုစိုစိုလေး၊ အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ မင်းနဲ့

ငင်ကရော သူ့လိုပဲလား”

ပိုင် ခေါင်းခါပြမိသည်။

“သူ့လောက် မချောဘူးလား”

ကျော်ကြီးက ခပ်တိုးတိုး မေးခွန်းထုတ်သည်။

“တစ်မျိုးစီပေါ့၊ ငင်က ချစ်စရာကောင်းတာ၊ သူ့လောက် ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူး”

ကျော်ကြီးက ကရမက်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စားသလို ရှိနေ၏။

“ငင်က ဖြူလား၊ ညိုလား”

“မဖြူ မညို”

“သူ့အသားလေးကတော့ ဘာကယ်စိုပြီး ဝင်းနေတာ ငါ ဒီလောက် အသားညက်ညောတာမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး”

“မင်း စိတ်ဝင်စားလား”

“အင်း...ငါ သူ့ကို ခုမှမြင်ဖူးတာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဘာမှမသေချာသေးပေမယ့် သူ့အပေါ် လေးနက်တာတော့ အမှန်ပဲ”

ပိုင် တစ်ချက်ပြုံးမိသည်။

ကျော်ကြီးက ခပ်အေးအေးသမား၊ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားစရာဟု တွေးမိပုံပင်မရဘဲ သူ့ဘာသာသူနေ သည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူ တကယ်ပဲ လှုပ်ခတ်နေ၏ ကရမက်က သူတို့နှစ်ဦးရှေ့မှာ လာထိုင်သည်။

“ဇော်...ငါတော့ ဒီကို မကြာမကြာ လာဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ မင်း အဖော်လိုက်ရမှာ”

ဟု ကပ်ပြောသည်။

“ပြဿနာပဲ၊ ငင့်အကြောင်း မသိရသေးလို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ”

ပိုင်နှင့် ကျော်ကြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်မိကြသည်။

ကရမက်ကတော့ သူတို့ပြောနေတာ ကြားမည်မထင်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးကြသော အပေါင်းအသင်းတွေမို့ အထာညက်ပြီးသား၊ စကားကို မပွင့်တပွင့်လုံးထွေးပြောလည်း တစ်ဦးဆိုလိုချင်တာကို တစ်ဦးက သိနေသည်။

အနားမှာ သူစိမ်းတစ်ဦး (မသိစေချင်တစ်ဦး)ကို ထားပြီးလည်း ပြောချင်တာ ပြောနိုင်သည်။

“ကိုဇော်တို့ လိုက်ခဲ့ကြနော်၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကျွေးပါရစေ၊ ကျွန်မတို့ဆီလာလည်တာ မဟုတ်လား”

“လိုက်ခဲ့မှာပါ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဘက်ကို သွားစရာ ရှိတယ်”

ကျော်ကြီးက သွက်လက်စွာ ဝင်ပြောတော့ ပိုင်ငြိမ် သက်လျက် ကရမက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မျက်ခုံးနှစ်ခု သိသာစွာဆက်နေသော၊ ပါးချိုင့်နှစ်ခု နက်စွာရှိနေသော အသားညိုညိုဝင်းဝင်းလေးနှင့် ကိုယ်ထည် အချိုးကျကျကို ဂုဏ်ယူချင်စရာ ပိုင်ဆိုင်ထားသော ကရမက်။

ငင်လေးကတော့ ကရမက်နှင့် မတူ။ သွယ်လျှတာ ထက် ပိန်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သော ဖျော့တော့တော့ ပုံစံလေး။

မျက်နှာလေးကတော့ ငင်လောက် ချစ်စရာကောင်း တာ သူ မမြင်ဖူးပေ။

“ဟော...ဆွေ...လာလေ”

ကရမက်က ဆွေကိုလှမ်းခေါ်တော့ ဆွေက ကရမက် ခါးသေးသေးလေးကို ဖက်တွယ်ထားရင်း ပိုင်တို့ကို မပွင့်တပွင့် ရယ်ပြသည်။

ဆွေအပြုအမူက အချစ်မပါသော ရင်ခုန်ခြင်းတစ်မျိုး ကရမက်အပေါ် ဖြစ်ပေါ်သွားစေမှာ အမှန်။

ပိုင်ကတော့ ငင်လေးမှလွဲလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ် မဝင်စားချင်တော့။ ကရမက်၏ အင်အားပြင်းသော ခါးသေး သေးလေးသည် ပိုင်အတွက်တော့ အနှစ်သာရ မရှိချေ။

သူမ အလှူအပကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုရပါသည်။

သွယ်ရှင်းသော လည်တိုင်ဝင်းဝင်းလေးရော၊ ခြေ သလုံး ရှည်ရှည်မွတ်မွတ်တွေရော အကြည့်မလွဲချင်စရာ ကောင်းပေမယ့် ပိုင်ကတော့ ငင်လေးကိုတွေ့ရဖို့၊ ငင်လေး အကြောင်းတွေ မေးစမ်းကြည့်ဖို့ကိုပဲ ပိုမို စိတ်ထက်သန်နေ

မိသည်။

“ဆွေ...ကိုဇက်တို့လည်း ဈေးလိုက်မှာ၊ သွားကြ ရအောင်”

“အင်း”

ဆွေက တအံ့တဩလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပိုင်က ငင့်အကြောင်း မေးလိုက်၊ ကရမက်က မသိမသာ ရှောင်ထွက်သွားလိုက်။

စကားလွှဲပစ်မှန်းသိသော်လည်း သည်စကားတစ်ခွန်း ကိုပဲ ပိုင်က ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မေးပစ်လိုက်သည်။

ကရမက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း..

“ကျွန်မနဲ့ အဆက်အသွယ်တော့ ပြတ်နေပြီ၊ သူ လိပ်စာတော့ သိတယ်၊ သူ အဲဒီမှာ နေသေးလားတော့ မသေ ချာဘူး၊ ကျွန်မ စုံစမ်းကြည့်ရဦးမှာ”

မတင်မကျ အဖြေကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရပေ မယ့် ဟန်ဆောင်ပြီးထားရင်း တိတိကျကျ မေးမြန်းပေးဖို့ပဲ ပြောရတော့သည်။

ဟိုတုန်းက ပိုင်နှင့် အခု ပိုင် လုံးဝမတူတော့တာ ကရမက်ကို နောက်နေတွေ့ဆုံလျှင် ရှင်းပြရပါမည်။

အခု ပိုင်က ငင်လေးကို တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတတ် နေပါပြီ။ ငင်လေးကို ပြန်ဆုံရခိုင်းနဲ့ မျှော်လင့်နေသူပါ။

ကရမက်က သူ့ကိုမယုံ၍ ငင်လိပ်စာကို မပြောတာ

လား။

ပိုင် စိတ်ရွပ်သွားရသည်။

စကားသံတိတ်သွားရာမှာ ကရမက် သက်ပြင်းရွက်
မိသည်။ဇက် ငင့်အပေါ် သည်လောက်လေးနက်မှန်း သိရ
တော့ ရင်ထဲက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရသည်။တစ်ချိန်တုန်းကတော့ အဲသည်လိုမျိုးလေး ဖြစ်လာ
ဖို့ ကရမက် သိပ်ဆန္ဒပြင်းခဲ့တာပါ။ ခုချိန်မှာတော့ သည်လို
ဖြစ်နေတာကို စိတ်ပျက်မိပါသည်။

x x x x

အခန်း (၆)

ပိုင် အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ရေချိုးသည်။ အဝတ်အစား
လဲရင်းမှ ကရမက်ဆီသွားဖို့ စိတ်စောနေမိ၏။ငင့်ကိုတွေ့ပါစေဟု ထပ်ခါတလဲလဲ ဆန္ဒပြုနေမိ၏။
ငင့်လေးအပေါ် မကောင်းခဲ့သမျှ ပြန်လည်ပေးဆပ်နေရတာ
များလားဟု တွေးရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေးသည်။သိပ်တွေ့ချင်နေပြီ ငင့်၊ ကြာလာရင် တို့ ချားသွား
လိမ့်မယ်။ကရမက်တို့အိမ် ရောက်လာတော့ ကရမက်က ရှိ
မနေပါ။ ပြောဆိုထားပါလျက် ရှိမနေတာကို စိတ်ထဲ မျက်
ချင်၏။ကရမက်အပေါ် အမြင်မရှင်းတော့။ နားလည်ရ
လည်း ခက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ဆိုင်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ဆိုသော အမှာစကားလေးပဲ ထားရစ်၏။

ငင့် ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ကို သည်လိုမလုပ်ဖူးတာ

သတိရမိသည်။

ငင်သည် ဘယ်သူနှင့်မှမတူ။ ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ ယှဉ်၍မရအောင် သူ့အပေါ်ကောင်းခဲ့သည်။

အဲသည်လို ကောင်းခဲ့သူလေးကိုမှ သူက...

အံ့ကြိတ်လျက် ကားကိုမောင်းထွက်သည်။

ကရမက်တို့ ဖွင့်ထားသော အလှပြင်ခန်းမကို ဟို တစ်နေ့က ရောက်ဖူးတာမို့ သူ သိနေ၏။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကရမက်ကို အဆင်သင့်လှမ်းတွေ့ရတာ မို့ သူ စိတ်အေးသွားရ၏။

မိန်းကလေးတွေချည်း ရှိနေတတ်သော သည်လိုဆိုင် ကို သူ မသွားချင်။

ပြီးတော့ သူက လူသူအသိများသော အဆိုတော်။

ကရမက်ကတော့ မညာမတာ ခေါ်ပဲခေါ်တတ်၏။

သူ့ကို ကောင်မလေးတချို့က အကဲခတ်သလို ကြည့်

၏။

ဟိုလူကြည့် သည်လူကြည့်မို့ ကရမက်ကို သူ ဒေါသ ဖြစ်ရပါသည်။

လူထစ်ဦး၏ပျော့ကွက်ကိုသုံးပြီး အနိုင်ယူတာမျိုးကို မုန်းသည်။

သူက ငင့်ကိုတွေ့ချင်မှန်း ရိပ်စားမိလေ ကရမက်က အထာကိုင်လေ ဖြစ်မလား မသိ။

“မကရမက်က မှာထားလျက်နဲ့ စောင့်မနေဘူး”

“ဆိုင်ကိုမလာမဖြစ်လို့ပါ၊ လာလေ...ဝင်ထိုင်”

ကရမက်မျက်နှာလေးက အလိုပြည့်သလိုလို ကျေနပ်သလိုလို ပြုံးချိုချိုလေး။

“မထိုင်တော့ဘူး၊ ငင့် လိပ်စာ ရပြီလား၊ ငင့်နဲ့ ဆက်သွယ်မိပြီလား”

ပိုင် လိုရင်းကိုပဲ မေးချလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ရှင်၊ လာပါ...ထိုင်လေ၊ ဆိုင်ရှေ့

မှာဆိုတော့ သူများတွေကြည့်ကုန်ပြီ”

ပိုင် သက်ပြင်းရွှက်မိ၏။

“ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲမဝင်ချင်ဘူး”

“ဒါဆို ခဏစောင့်လေ၊ ကရမက် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ပြီးရော၊ ကားထဲက စောင့်နေမယ်”

ချာခနဲလှည့်ထွက်ပြီး သူ့ကားရပ်ထားရာကို ခြေလှမ်း တွေ့များဖြင့် လျှောက်လာခဲ့၏။

“ဟာ...အစ်ကို၊ အော်တိုလေး ရေးပေးခဲ့ပါ”

ဖြူဖြူသန့်သန့် ကောင်လေးက ဘောလံပင်လေး လှမ်းပေးရင်း သူ့ကို ပိတ်ရပ်ထားပြီး ပြုံးပြသည်။

“ရပါတယ်ကွာ....ပေး”

ကောင်လေး၏ ရှုပ်အင်္ကျီကော်လံတွင် သူ ဆိုင်းထိုး ပေးလိုက်၏။

“သွားမယ် ညီလေး”

နောက်ထပ် တခြားလူတွေ ရောက်မလာခင် သူ
ကားထဲရောက်အောင် မြန်မြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

ကားတံခါးပိတ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်မှ သူ စိတ်အေးသွား
ရ၏။

ကရမက်က သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ရောက်လာ၏။

ကားမောင်းထွက်လာတော့ ကရမက်က သူ့ဘေးမှာ
ငြိမ်သက်ပါလာ၏။

မျက်နှာလေးရော စတိုင်လေးရော ကိုယ်လုံးလေးပါ
တကယ်လှသော ကရမက်။

အဆင်ပြေပြေနှင့် မြင်သူစွဲမက်ချင်စရာ။

“ကိုဇက်....စိတ်ညစ်သွားလား”

ပိုင်က ကားကိုဂရုတစိုက်မောင်းရင်း ခေါင်းခါဖြ်
သည်။

“မညစ်ပါဘူး”

ဟန်ဆောင်စကားတစ်ခွန်းကို စိတ်မပါ လက်မပါ
ပြောရင်း သူမ ပြောလာမည့် ငင့်အကြောင်းများကိုပဲ နားစွင့်
ထားမိပေမယ့် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ စမလာတော့ အံ့သြရ
သည်။

ငင့်ကြောင့် ငင့်အတွက် ငင့်ကိစ္စနှင့်လာတာ ခင်ဗျား
မေ့နေလေရောသလား။

ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပစ်ချင်စိတ်ကို မျိုချလျက်
ဟန်မပျက် မူမပျက် ခပ်မှန်မှန်နေရသည်။

“ကိုဇက်”

“ပြောပါ”

“ကရမက် ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်၊ ပြမလား”

“ဗျာ”

ပိုင် အရမ်းပဲ တုန်လှုပ်သွားရ၏။

“ကရမက်ဆီ ခုလိုလာတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်
ကိုဇက်၊ အမှတ်တရဖြစ်အောင် ရုပ်ရှင်ပြရမယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ရမလား၊ ခေါင်းယမ်းရမလား မသိ
တော့။

ငင့်နှင့်ပိုင် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ ကရမက် အသိဆုံး။

အထူးသဖြင့် ငင့်ခံစားမှုတွေ၊ ငင့်မေတ္တာတွေ

ကရမက် နားအလည်ဆုံးပါ။

ပိုင် ကရမက်ကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်မိ၏။

“နော်...ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်”

ကရမက်မျက်နှာလေးက ချိုကြည်လျက် အသံလေး
ပါ တိုးရှုနေ၏။

“ကိုဇက်...ငင့်အကြောင်းတွေ သိချင်စိတ် ရှိသေး
လားဟင်”

မသိသလို ဟန်ဆောင်မေးတာလား။

တကယ်ပဲ ပိုင်စိတ်ကို နားမလည်တာလား။
 ကရမက် မေးခွန်းက သူ့စိတ်ကို ဆွပေးသလို ရှိ၏။
 “သိချင်စိတ် ရှိပါတယ်”

ပိုင် ခပ်လေးလေးပဲ ဖြေလိုက်၏။
 စိတ်ဝင်စားမှန်းသိလျှင် ပိုဘဝင်ကိုင်နေဦးမည်။

ကရမက် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလာမည့် အချိန်ကိုပဲ
 စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ဆိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကားကို
 ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ နေရာရှာရပ်သည်။

“ဟယ် ...ရုပ်ရှင်ပြတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ပျော်စရာ
 ကြီး”

ကလေးငယ်တစ်ဦးလို လက်ခုပ်လေးတီးရင်း ရယ်
 မောလိုက်တာကို အမှတ်တမဲ့ သူ ငေးဖြစ်သွား၏။

“ကဲ ...ဆင်းလေ၊ ဒီရုံကကား မကြည့်ရသေးဘူး
 မဟုတ်လား”

“ဘယ်ရုံကကားမှ မကြည့်ရသေးဘူး၊ ကရမက်ကို
 ဘယ်သူက လိုက်ပြမှာမို့လဲ”

ကရမက်က ပိုင်လက်မောင်းကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုပ်ကိုင်
 လာ၏။ ပိုင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်သွားရ၏။

ကရမက်လက်ကို ဖယ်ချပစ်ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
 နှုတ်ကတံဘားဖြစ်ရမှာလား။

ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့နားရောက်တော့ သူ မသိမသာ ရုန်းပစ်

လိုက်မှ ကရမက်က ဆွဲခိုထားသော သူ့လက်မောင်းကို ဖြေ
 လွှတ်ပေး၏။

ပိုင် သက်ပြင်းမော တစ်ချက်ချဖြစ်၏။

မိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာခဲ့ဖို့ မေမေ မှာတာ ခေါင်းထဲ
 သတိရသည်။ ခုံမှာ ထိုင်ကြတော့လည်း ကရမက်က သူ
 ဘက် တိုးကပ်ရင်း သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေး မှေးကပ်ထားပြန်
 သည်။

“နေကြာစေ စားမလား”

“အခွံခွာကျွေးမလို့လား”

သူ ခပ်လှောင်လှောင် ပြန်မေးလိုက်တာကို ကရမက်
 ထ ခေါင်းလေးညိတ်ပြပြီး တကယ် နေကြာစေလေးတွေ
 အခွံခွာပြီး သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေး၏။

“ဟာ ...တို့ မစားပါဘူး၊ ကြိုက်လည်း မကြိုက်
 ပါဘူး”

“စားပါ၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စားနော်”

သူ့ကို မော့ကြည့်လာသော ကရမက် မျက်ဝန်းတွေ
 ထ ရှုန်းလဲ့တောက်ပနေ၏။

ပိုင် အနေခက်သွားရ၏။

သူ့ကိုယ်သူလည်း ရယ်ချင်မိသည်။

မိန်းကလေးပေါင်း များစွာနှင့် သူ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်
 ခဲ့ဖူး၏။ သူ့မှာ အတွေ့အကြုံက သူများတွေထက်တောင်

ရှိပြီး သား။ သို့ပေမယ့် ခုံချိန်မှာတော့ သူ သစ္စာရှိချင်၏။

သူ ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ရေးသားထားသော စာသား တချို့ကို သူ ပြန်သတိရ၏။

ကရမက်နှင့် အနည်းငယ် ကွာလှမ်းသွားအောင် သူ တစ်ဖက်ကို တိုးကပ်လိုက်မိသည်။

တို့ သစ္စာကတိတွေ မှန်ကန်ရင် ငင်လေးနဲ့ အမြန် ဆုံး ပြန်တွေ့ပြောလည်ရပါစေသား။

စိတ်ထဲမှ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလျက် ကရမက်ကို သူ ပြုံးပြ မိ၏။ အားနာစိတ်လည်း ဝင်ရပါသည်။

“ငင့်လိပ်စာကို လုံးဝစုံစမ်းလို့ မရဘူး၊ အရင်နေခဲ့ တဲ့ အိမ်ကနေ ပြောင်းသွားပြီတဲ့၊ ငင် အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေ ကျသွားပြီလား မသိဘူး”

“ဟင်”

ကရမက် စကားကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲဖြစ်ရ၏။

“အိမ်ထောင်ကျနေပြီလို့ ကရမက် ထင်လို့လား”

“မပြောနိုင်ဘူးပေါ့၊ သူက ရည်ရွယ်ထားသူ ရှိနေ ပြီးသားဆိုတော့”

“ဗျာ ... ကျွန်တော်နဲ့ ကွဲသွားပြီးမှ သူမှာ ချစ်သူရှိ လို့လား”

“အတိအကျတော့ မသိဘူး၊ ရှိတယ်လို့တော့ ကြား တယ်”

“ဪ”

ပိုင်ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားရသည်။

ငင့်အကြောင်းတွေ မပြောပြချင်တာ အဲဒါတွေ ကြောင့် လား ကရမက်ရယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိချင်ပါ တယ်။

ကရမက်က အချဉ်ထုပ်တွေစားရင်း မျက်နှာလေး ခွံ့မဲ့၍နေ၏။

“ရေသောက်ချင်တယ်”

သူ အလိုက်တသိပဲ ကရမက်ကို ရေထွက်တိုက် သည်။

“အချဉ်ထုပ်တွေ မစားနဲ့တော့လေ”

“အင်း”

ရုပ်ရှင်ပြဖို့ မီးမှောင်သွားတာမို့ ပိုင်က ဆောင်းထား သော ဦးထုပ်နှင့် တပ်ထားသော မျက်မှန်အနက်ကို ချွတ်လိုက် ၏။

“ရုပ်ရှင်မပြီးခင် ထွက်ရအောင်”

“အင်း”

သူက ကရမက်ကို ကြိုတင်ပြောထားလိုက်၏။

လူတွေ မမှတ်မိအောင် ဦးထုပ် ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း ထားရင်း မျက်မှန်အနက်ကို တပ်ထားရတာ သူ မလွတ်လပ်။

ခုမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွား၏။

ကရမက်ကို ရုပ်ရှင်ပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကားပေါ်မှ
မဆင်းခင်ကတည်းက သူ ပြင်ဆင်လိုက်တာ။

ရုပ်ရှင်စပြတော့ ကရမက်က သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်း
လေးကို သိသိသာသာ တင်လာ၏။

သူ မျက်နှာပျက်သွားတာတော့ မီးမှောင်နေသဖြင့်
ကရမက် တွေ့နိုင်မည်မထင်။

“ကိုဇက်မှာရော ချစ်သူအသစ် ရှိနေပြီလားဟင်”

ကရမက် အမေးစကားကို သူ ချက်ချင်းပြန်မဖြေ
ဖြစ်။

“ဟင့်အင်း ...မရှိသေးဘူး”

“ဘာလို့မရှာတာလဲဟင်”

“မရှာချင်ဘူး၊ သူ့အလိုလို ရောက်လာတာပဲ လိုချင်
တယ်”

သူစကားကို ကရမက်က ခိုးခိုးခစ်ခစ်လေး ရယ်၏။

“ဒါဆို ကိုဇက်ကို မိန်းကလေးက စပြောရမှာပေါ့”

ရီသဲ့သဲ့ အမေးကို ပိုင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တစ်မျိုးကြီးပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ပူဆာရမယ်၊ ကိုယ့်
လက်မောင်းကို ဆွဲထားရမယ်၊ နေကြာစေ အခွံနွာကျွေးရမယ်။

ညဟုတုလုပ်လာရင်တောင် ကျွန်တော်က ချစ်ပါတယ်လို့
ပြောချင်မှပြောမှာ”

ကရမက်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလျက်
သူ့ပခုံးပေါ် မှီတင်ထားသော ခေါင်းလေး ထောင်မတ်သွား
ရ၏။

“ကရမက်ကို စောင်းပြောတာလား”

ဒေါသဖြစ်သွားပုံရတာကြောင့် ပိုင် ရယ်မိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောပြောပြတာပါ”

“ဟွန့် ...ကရမက်က ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ
ကိုယ့်ဘက်က မစသေးဘူး၊ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလိုက်တာ၊ ငင့်
လို ပျောည့်ည့်လေးပဲ ယောက်ျားတွေ လှည့်စားသမျှ ခံရမှာ၊
ကရမက်ကတော့ အဲဒီလိုမျိုး မရဘူး”

ကရမက် စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အောင့်သွားရ
သည်။

ငင့်ဘက်ကနာလို့ ပြောလိုက်သည်လား၊ ဒါမှမဟုတ်
ငင်နှင့် မတည့်၍ ပြောလိုက်သည်ပဲလား။

ဘာကြောင့်ပဲပြောပြော သူမစကားက ထိခိုက်စေ
သည်ပဲ။

“ယုံပါတယ်၊ ကရမက်က ဆရာကြီးပဲလေ”

“ကိုဇက် ခန့်တာလား”

“တကယ်ပြောတာပါ”

နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ကရမက်ပန်းပေါ် သူ့လက်က ရောက်သွားရ၏။

“ဒါပေမယ့် တခြားယောက်ျားလေးတွေပဲ ရချင်ရမယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အစဉ်သတိနဲ့ နေတတ်တဲ့လူလေ၊ ကရမက် ဘာပညာမှ ပြလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဟင်း”

ကရမက်က တိုးသက်စွာရယ်ရင်း သူမ ပန်းပေါ် တင်ထားသော ပိုင်လက်ကို ဆွဲယူဖယ်ချလျက် ခွာပြီးသား နေကြာစေ့လေးတွေ ထည့်ပေး၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းလေး ငဲ့စောင်းလျက် မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြီး ...

“စားလေ”

ဟု မပွင့်တပွင့် ပြော၏။

ပိုင်က သူမဆီမှ အကြည့်လွှဲပစ်ရင်း ငင့်ကို တအား သတိရသွား၏။

ခေါင်းလေး ငဲ့စောင်း၊ မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြီး စကားသံတိုးတိုးလေး ပြောတတ်ခဲ့သူက ငင်ပါ။

ငင့် စတိုင်လေးက ကရမက်ဆီ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။

တတွဲတွဲရှိခဲ့သော သူငယ်ချင်းတွေမို့ တစ်ဦးအကျင့် စရိုက်က တစ်ဦးမှာ အလိုအလျောက် ခွဲငြိခဲ့သည်ပဲ။

ရက်တရက် ဝိုင်ကျသွားသော ပိုင်ကို ကရမက်က သတိပြုမိစွာ အကဲခတ်နေဖြစ်သည်။

အံ့ဩစရာနော်။

ကရမက် အထင်တသေးနဲ့ ရွတ်ချခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ဦးက ခုလောက်အထိ တည်ကြည်ခိုင်မာမှုတွေ စောင့်စည်းမှုတွေ တွေ့နေရတာ။ ငင့်ကို မြင်စေချင်စိတ်ပင် ဖြစ်လာရသည်။

ငင့် မေတ္တာဆူးတွေ နစ်နေပြီထင်။

ပိုင်ဆိုသော ဇက်ကို သည်လောက် သိက္ခာနှင့်နေ တတ်မည့်လူဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့ပါ။

ပွေသော ရုပ်သော လူကလေးတစ်ဦးအဖြစ်သာ သိခဲ့ဖူးတာ။ ဟိုတုန်းကတော့ ငင့်ဘက်ကနေ နာကျင်စိတ်နှင့် မုန်းလိုက်ရတာ။

အခုကော ...

အခုတော့ ကရမက် စိတ်တွေ လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲသွားရပြီ။

ဇက်ကို ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် တိတ်တဆိတ် ရည်မှန်းရင်း သွေးအေးအေးနှင့် အကွက်ချ ဖန်တီးခဲ့သမျှလည်း ငင့်ကို ကလဲ့စားချေဖို့ဆိုသည့်စိတ်မှ မြစ်ဖျားခံလာတာတော့ ကရမက် မငြင်းဆန်နိုင်ပါ။

x x x x

အခန်း (၇)

“ဟာ ...ဆောရီးဗျာ”

ကျော်ကြီးက သူ့အမှားအတွက် ချက်ချင်းတောင်းပန်ရင်း ရှေ့မှကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ကောင်မလေးဆီမှ လွင့်ခနဲကျလာသော လက်ကိုင်ပဝါအဖြူရောင် လွလွလေးက ကျော်ကြီးစီးထားသော ကတ္တီပါ ဖိနပ်အောက်မှာ ပြားကပ်နေ၏။

ဘယ်လိုမှ ရှောင်ချိန်မရလိုက်ဘဲကျလာသော လက်ကိုင်ပဝါလေး နင်းမိသွားသည်။

ကျော်ကြီးက ခြေထောက်မပြီး ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့အချမှာ လက်ကိုင်ပဝါလေးက ရုတ်တရက် ကျလာတာ။

“ရပါတယ်ရှင်၊ လေတိုက်လို့ ကျွန်မလက်ထဲက လွင့်ကျသွားတာ”

ကောင်မလေးက ပြောရာပြောကြောင်း ပြောပြီး ကျော်ကြီးဖိနပ်အောက်တွင် ရှိနေသော လက်ကိုင်ပဝါ ဖွေးဖွေး

လေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။

ဆံပင်စင်းစင်းတွေက ဒူးဆစ်အထိ မထိတထိ။

ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေက မည်းမည်းခဲခဲနှင့် တအံ့တ

ထွေးကြီး။

ကျော်ကြီး အရမ်းနှစ်ခြိုက်သွားရ၏။

မျက်လုံးလက်လက်ကလေးတွေက ကြည်ကြည်စင်စင်နှင့်။

နှုတ်ခမ်းလေးရော၊ နှာတံစင်းစင်းလေးရော မျက်နှာလေးပါ အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် နူးနူးညှည့်ညှိဖူးလုံးလုံးလေး။

“ကျွန်မ လက်ကိုင်ပဝါလေး”

ကောင်မလေးအသံကြားမှ ကျော်ကြီး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပဲ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ကောက်ယူပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှ ကောင်မလေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ကတ္တီရာလမ်း မည်းမည်းပေါ်မှာမို့ လက်ကိုင်ပဝါလေးက ညစ်ပတ်မသွား။

“အရမ်းအားနာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အသစ်ဝယ်ပေးပါရစေ၊ ဖိနပ်နဲ့ တက်နင်းမိသွားတာဆိုတော့”

“အဟင်း ...နေပါစေ၊ ကျွန်မ ဒီလက်ကိုင်ပဝါ

လေးကို မသုံးတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ ပစ်ထားခဲ့ဖို့ တော့ နှမြောတယ်”

အသံအေးအေး ချိုချိုလေးကလည်း အရမ်းနားထောင် ကောင်းနေ၏။

“သွားမယ်နော်”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားမှ ကျော်ကြီး သတိ တရနှင့် ခြေလှမ်းပြန်စမိ၏။

ရင်ထဲမှာ ကောင်မလေးကို အားနာသည်။

သူမ လက်ကိုင်ပဝါလေးမှာ ကိုယ့်ဖိနပ်ရာကြီးက အထင်အရှား။ အဖြူရောင်သန့်သန့်လေးဆိုတော့ ပိုပြီးစွန်း ထင်းလွယ်သည်။

စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ရသည်။

“မသုံးတော့ဘူး၊ ပစ်ခဲ့ရမှာ နှမြောလို့”

ဆိုသံလေးကို ချက်ချင်း ပြန်ကြားယောင်သည်။

အသစ်ဝယ်ပေးလိုက်ဖို့ ဘာလို့ ဇွတ်အတင်း မပြော ဖြစ်တာပါလိမ့်။

ခုအနေအထားကြီးက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။

ကိုယ့်ကြောင့် သူမလက်ကိုင်ပဝါလေး ဆုံးရှုံးသွားရ တာ။

ပြန်ဝယ်ပေးလိုက်ရလျှင် စိတ်သက်သာရာ ရပေ

မည်။

ကောင်မလေးက အကြည့်မလွဲချင်လောက်အောင် ချစ်စရာကောင်းနေတာကြောင့် ပြောသင့်တာတွေ ပြောဖို့အမ်း သွားရသည်။

သည်လောက် ချစ်စရာမျိုးလေး သူ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

ခဏတာလေး မြင်လိုက်ရပေမယ့် သူ့အာရုံထင်းထင်း လင်းလင်း မှတ်မိသွားရ၏။

သူငယ်ချင်း တိုးလွင် ဖွင့်ထားသော ဗွီဒီယို အရောင်း ဆိုင်ထဲ ဝင်လာရင်း ကျော်ကြီး အတွေးတွေ မပြတ်နိုင်အောင် ရှိရသည်။

“ဟာ ...ကျော်ကြီး၊ မင်းလာသေးတယ်၊ မင်း ရှိသေးတာပေါ့နော်”

သူငယ်ချင်းက တွေ့တွေ့ချင်းပဲ စကားနာထိုးသည်။

“ဇက် တစ်ယောက်ကော မပါဘူးလား”

ကျော်ကြီး ခေါင်းခါပြတော့ ဟိုကောင် မကျေမနပ် ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်က နာမည်ကြီးဆိုတော့ အလုပ်များမှာ ပေါ့၊ ငါ့ဆိုင်ဘက် ခြောက်လတစ်ခေါက်တောင် မလာဘူး၊ ရူးတယ်ကွာ၊ တကယ်ပဲ”

“ဇက် ဖျားနေတယ်ကွ၊ မနေ့ညနေက ဆေးခန်းသွား ရသေးတယ်”

ကျော်ကြီးက ဇက်သက်မှ ပါဝင်ဖာထားပေး၏။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် ကြွေဖျားဖျားတာ”

“ကြွေဖျား”

ကျော်ကြီးက ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ချရင်း ...

“ဇက်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တာ

မင်းသိလား”

တိုးလွင်က ခေါင်းခါပြသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဇက်နဲ့ ကွဲသွားတာ ကြာပြီ၊

ချစ်ခဲ့တာကလည်း နယ်မှာ”

“အဲဒါ ကြွေဖျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ်ကွ၊ မင်းက ဆုံးအောင်မှ နားမထောင်

တာ”

ကျော်ကြီးစကားကြောင့် တိုးလွင် ငြိမ်ကျနားစွင့်နေ

၏။

“အဲဒီကောင်မလေးကို ဇက်က ခုထိမမေ့သေးဘူး၊

အရမ်းရောဂါသည်းနေတယ်၊ ဟိုတလောက မင်္ဂလာဆောင်

တစ်ခုမှာ ဒီကောင် သီချင်းသွားဆိုတော့ သူ့ကောင်မလေးနဲ့

သိပ်ခင်တဲ့ ကရမက်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တွေ့ခဲ့တယ်”

“အင်း ... ရုပ်လာပြီ”

“အဲဒီ ကရမက်ကိုတွေ့တော့ သူ့ကောင်မလေးကို

ပြန်တွေ့မှာပဲဆိုပြီး ဇက်က အရမ်းတက်ကြွပျော်မြူးနေတာ၊

နောက်တော့ ကရမက်က အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ အဆက်

အသွယ် ပြတ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ

ဆုံးပြီး ကြွေဖျား ဖျားတော့တာပဲ”

“ဪ”

ခုမှာ ကျော်ကြီး ရှင်းပြတာကို သဘောပေါက်သွား

သလို ဪဟု ဆို၏။

“ကဲ ... ရှင်းပြလား”

“ရှင်းသွားပြီ၊ မင်း လက်ဖက်ရည်သောက်မလား၊

မှာလိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ မှာပေါ့”

ကျော်ကြီးက လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ဇက်

အကြောင်းတွေရော ကရမက်အကြောင်းတွေပါ ပြောပြနေ၏။

တိုးလွင်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

“ဟာ ... အစ်မ၊ လာပါ၊ ဘာယူမလဲ”

ကံဆက်ဆက်ရော ခွီဒီယိုခွေပါ ရောင်းတာကြောင့်

တိုးလွင်က နှုတ်သွက်သွက်နှင့် ဆိုင်ရှေ့မှ ကြည့်သွားသူတွေ

ကိုပင် ခေါ်ရဲနေသည်။

ကောင်မလေးတစ်ဦး ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာကို

လှမ်းစလိုက်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေ၏။

“မင်း အဲဒီလို ဗရုတ်ကျနေလို့ မင်း ဆိုင်လှမပင်

တာ”

ကျော်ကြီး၏ မှတ်ချက်ကို တိုးလွင်က မျက်နှာရှုံ့စွဲလျက် ...

“မဝင်တော့လည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရောင်းရသက်သာတာပေါ့၊ မေမေက အတင်းထိုင်ခိုင်းလို့သာ၊ ငါ စိတ်မပါဘူး”

တိုးလွင်က ညည်းညည်းညူညူ ပြော၏။

“မင်းကတော့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆိုင်ထိုင်ရတာ ပျင်းတယ်၊ ငွေခိုက်တွေက တစ်နေ့ တစ်ကားလောက်ကို ထွက်နေတာ၊ မင်းသားလုပ်ရင် ကောင်းမလားမသိဘူး”

“မင်းပုံကြီးနဲ့များ၊ ဇက်က ပြောတာဆို ခပ်ဟုတ်ဟုတ်”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ရတယ်၊ အရေးကြီးတာက နားလည်ဖို့ပဲ”

တိုးလွင်က ဟက်ခနဲ ရယ်ချ၏။

“အလကားပါကွာ ..မင်းသားအလုပ်လဲ ငါ စိတ်မပါ ပါဘူး”

“မင်းကတော့ ဘာမှစိတ်ပါမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး”

ကျော်ကြီးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွယ်ကောက်

“ဟင်”

ဆိုင်ထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကြောင့် ကျော်ကြီး ကိုယ်မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

စောစောတုန်းက လမ်းမှာ လက်ကိုင်ပဝါလေး နင်းခဲ့မိသော မိန်းကလေး ...

“ဘာခွေလိုချင်လို့လဲ မမ”

တိုးလွင်က သူမအနားကို လျင်မြန်စွာ ရောက်သွားရင်း မေးမြန်းပြီး သူမဆံပင်တွေကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်၏။

သူမက တိုးလွင်ကို တစ်ချက်ဖြိုးပြပြီးမှ ...

“အေရီးဗစ်ခွေ လိုချင်လို့ပါရှင်”

ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

ကျော်ကြီးကတော့ ခုံမှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် သူမကို အားမနာတမ်း ကြည့်နေမိသည်။

သူမမျက်နှာက ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနှင့် တကယ်ပဲ ကျက်သရေရှိနေ၏။

တိုးလွင်က သူမ လိုချင်သော အခွေကို မွေနှောက်ရှာနေသည်။

“ခဏနော် ...မမ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်”

“ထိုင်ပါ မမ၊ အဲဒီအခွေက ရှာရဦးမှာ၊ ရှိသေးရဲ့

လားတောင် မသိဘူး”

သူမ ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း ချထားသော ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး လမ်းမဘက်ကို ငေးမောနေ၏။

ကျော်ကြီး ရှိနေရာဘက်ကို အကြည့် လုံးဝရောက် မလာပါ။

“မတွေ့သေးဘူးလား တိုးလွင်”

“အေးကွ”

သူ့စကားသံကြားမှ သူမက ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်နေ သည်။

ကျော်ကြီးက ပြုံးပြလိုက်တော့ သူမက မှတ်မိသွား ရသလို မပွင့်တပွင့်လေး ပြုံးသည်။

“မမ...ရှာမတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်မ တခြားဆိုင်မှာ မေး ကြည့်ပါ့မယ်၊ မိမိလေးမှာလဲ ရှိတတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ရှိနိုင်ပါတယ်”

သူမက မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှေ့ဘက်ကို ကျယ် သည့် ဆံပင်စများကို လက်လေးနှင့် အသာကိုင်ပြီး ကျောပြင် ပေါ်ပြန်ပို့၏။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဆတ်ခနဲ မ၊ခါလိုက်တာကို သူမ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုလေးကို ဖော်ပြသလိုရှိသည်။

“မမ ...အေးအေးဆေးဆေးမှ လိုချင်တာဆိုရင်

ဆော့ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ရှာထားပေးပါ့မယ်”

“မိမိလေးစတိုးမှာ မရခဲ့ရင်တော့ ငင် မနက်ဖြန် ဆာယူပါ့မယ်”

သူမအပြောကြောင့် ကျော်ကြီး မျက်လုံးတွေ ပြူး အွယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

ငင် မနက်ဖြန် လာယူပါ့မယ်တဲ့။

“ငင်”

သူမအမည်က ငင်တဲ့လား။

ရင်ထဲမှာ ဂုန်းခနဲမြည်သည်။

သူမသည် ဇက် တမ်းတမ်းတတ်ရှိနေသော ငင်ဆို သော မိန်းကလေးများလား။

ခပ်သွက်သွက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသော သူမကို ကြည့်ရင်း ကျော်ကြီး အတွေးတွေ များသွားရ၏။

ဇက် ပြောပြထားဖူးသော ပုံသဏ္ဌာန်လေးသည် သူမ ထိုမျိုးမဟုတ်။

သူမ ဆံပင်တွေက ဒူးဆစ်နားမှာ ဝဲခနဲ ဝဲခနဲ ဖြာကျ နေသည်။

ဇက်ပြောပြဖူးသည့် အလှတရားတွေထဲ သည်ဆံပင် ကြီးကြီးအကြောင်း လုံးဝမပါခဲ့ပါ။

သူမဆံပင်တွေ ခုမှရှည်လာခဲ့သည်လား။

သို့မဟုတ် သူမသည် ဇက်၏ ငင် မဟုတ်ဘဲ

တခြား ငင်တစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမှာလား။

မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ စိတ်ငင်တစားနှင့် နှစ်ခြိုက်မိသလို ဖြစ်သွားရတာလေး ပြန်ပဲ ရုပ်သိမ်းရတော့မလိုလို။

ဇက်၏ ငင်လေးဆိုလျှင်တော့ စိတ်နှင့်ပင် မပြစ်မှား ချင်ပါ။

ဇက် ပြောပြောနေသော ငင် ဆိုတာလေးကို သည် လောကီလေးချင်စရာလေး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့တာ တော့ မတွေ့ရခင်ကတည်းက ငင်ဆိုသော မိန်းကလေးအပေါ် အထင်သေးထားရာ ရောက်ပေမည်။

“တိုးလွင်”

“ဟင်”

“ဘာလေးနေတာလဲကွ”

“ဟာ ...ရေလည်သန့်တယ်”

တိုးလွင်စကားကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။

“ငင်လို့ ပြောသွားတာ မင်း ကြားလိုက်လား တိုး

လွင်”

“ကြားသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါ ဇက် ကောင်မလေးလား မသိဘူး”

“ဟာ ...ဟုတ်လို့လား”

တိုးလွင်က တအံ့တဩ မေးသည်။

“ဇက် ကောင်မလေးနာမည်က ငင်ပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီကောင်မလေးက အရမ်းလှ တယ်”

တိုးလွင်စကားကြောင့် ကျော်ကြီးပါ ယောင်ချာချာ ဖြစ်သွားရ၏။

ဇက် ကောင်မလေး ဟုတ်ပါ့မလား။

ဇက်က သူမအကြောင်းတွေ အမြဲပြောတတ်ခဲ့ပေ

တယ်

“အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်”

ဟုတော့ တစ်ခါမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ပါ။

ကျော်ကြီး ငိုငွေနေပုံကိုကြည့်ပြီး တိုးလွင် ရယ်မိ

သည်။

“မင်းကလည်း ငင် ဆိုတာနဲ့ပဲ ဇက် ကောင်မလေး

နဲ့ ထင်လိုက်ရကောလား၊ ရှိသမျှ ငင်တွေ ဇက်ရဲ့ငင် ဖြစ်

လျန်တော့မှာပဲ”

ကျော်ကြီး စိတ်နှစ်သွားရသည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ်ကွာ၊ ဇက်ဆီသွားမယ်”

“ဇက်ကိုပြောထား၊ ညနေ ငါလာမယ်လို့”

“အေး ...ပြောထားမယ်၊ မင်း ဆက်ဆက်လာခဲ့၊

ထည်း၊ ရှိနေမယ်”

“အေးပါ၊ ဆိုင်သိမ်းပြီးတာနဲ့ လာမယ်”

ကျော်ကြီးက တိုးလွင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် စူးစူးရှရှ မျက်ဆန်နက်နက်လေးတွေကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း ဇက်ကိုပြောပြဖို့ စကားတွေစီနေ့ မိသည်။

ဇက်ကတော့ သူပြောလိုက်တာနှင့် သူငယ် ဟုတ်စဟုတ် ချက်ချင်းသိမှာမလွဲမသွေ။

ရုတ်တရက် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိသော မိန်းကလေးသည် ဇက်၏ငင်လေး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု စောစောတုန်းကအထိ သူ ယောင်၍ပင် မတွေးမိပါ။

သူမက ငင်ဟုပြောလာမှပဲ တအံ့တဩနှင့် သတိထား မိသည့်အဖြစ်။

ဇက်ကတော့ သူမနောက်ကို လိုက်မသွားခဲ့၍ ကျော်ကြီးကို အပြစ်တင်ကောင်း တင်ပေမည်။ သူက လိုက်သွားမလို့ပါ။

တိုးလွင်စကားတွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့ရတာ။

လိုက်ကြည့်ထားလျှင် အကောင်းသားပါ။

ဇက်၏ငင်လေး မဟုတ်တော့ကော ဘာမှားမှာလဲ။

ကျော်ကြီးကိုယ်တိုင်က သူမ ဆံပင်ရှည်တွေကို သဘောတွေ့သွားမိတာလေ။

x x x x

အခန်း (၈)

“မင်းကွာ”

ပိုင်က မကျေမနပ်ရေရွတ်ရင်း ကျော်ကြီးလက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် အားမပါစွာ ဆွဲတိုးသည်။

“ငါ လိုက်ကြည့်မလို့ဘဲကွာ၊ ဟိုကောင် တိုးလွင်လျှောက်ပြောတာနဲ့ ပြီးတော့ မင်းပြောတော့ ဆံပင်အရှည်ကြီးမှမပါတာ”

“ခုလောက်ဆို ရှည်လာရောပေါ့”

တိုးလွင်နှင့် ကျော်ကြီး ပိုင်တို့အိမ်မှာ ညနေပိုင်းဆုံမိတော့ သုံးဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ငင့်အကြောင်း ပြောဆိုမိကြသည်။

“မင်းက ဘာလို့ဝင်ရှုပ်တာလဲ တိုးလွင်”

“ငါမှမသိတာ”

တိုးလွင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အပြစ်ရှိသူလို ပြော၏။

ကျော်ကြီးက တိုးလွင်ဆိုင်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော ငင့်

သဏ္ဌာန်လေးကို အသေးစိတ်ပြောပြတော့ ပိုင်က ...

“အဲဒါ ငင်ပဲပေါ့”

ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

“မနက်ဖြန် လာရင်လာမှာ”

တိုးလွင်အပြောကြောင့် ပိုင်မျက်လုံးတွေ လက်ဖြာ သွားရသည်။

“ငါ မနက်ဖြန် မင်းဆိုင်လာခဲ့မယ်”

“ဟာ ...နေဖြင့်မကောင်းဘဲနဲ့”

“ရပါတယ်၊ သက်သာနေပါပြီ”

ဂျာကင်ကို လုံခြုံအောင်ဆွဲစေ လက်ပိုက်ထားပြီး ချမ်းစိတ်မပြေပုံနှင့် ...

“နေကောင်းပြီ”

ဟု ပြောနေတာကြောင့် ကျော်ကြီးနှင့်တိုးလွင်က ရယ်သည်။

“မင်းဆိုင်က ကျယ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဒရင်းဘက်ချ ပြီး လှဲနေမယ်ကွာ၊ ငင်လေးလာရင် ငါ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

ပိုင်စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး တိတ်သွားရသည်။

“မင်းဟာက သေချာလို့လား တိုးလွင်ရာ”

ကျော်ကြီးက စိတ်ညစ်သလို မေး၏။

“မိမိလေးစတိုးမှာ မရရင် ပြန်လာမယ်လို့ ပြောသွား တယ်”

“ငါ စောင့်မယ်ကွာ၊ မင်းမလိုက်ချင်လဲနေခဲ့ ကျော်ကြီး”

ပိုင်က အပြတ်သားဆုံး ပြောလိုက်တာကြောင့် ကျော် ကြီးက ငြိမ်ကျသွား၏။

“လာခဲ့ကြကွာ၊ ငါ အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ထား ပေးမယ်”

တိုးလွင် ပြန်သွားတော့ ကျော်ကြီးနှင့် ပိုင် နှစ်ဦး တည်း ကျန်ရစ်၏။

ကျော်ကြီးက ပိုင် အဖြစ်သည်းနေပုံကို ကရုဏာစိတ် နှင့် ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“ကံပါရင် မင်းမရှာရဘဲ တွေ့ကို တွေ့မှာပါ၊ နေ့လယ်က ငါလိုက်သွားလိုက်ရရင် အကောင်းသားကွာ”

နောင်တ အကြီးအကျယ်ရနေသော ကျော်ကြီးကို ပိုင် က အပြစ်တင်စကား မဆိုတော့။

“ငင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့တယ်”

ဟု စတင်ဆိုလာချိန်မှာတော့ လိပ်စာသိအောင် မလုပ် နိုင်ခဲ့သည့် ကျော်ကြီးကို ...

“ရေလည်ည့်တယ်”

ဟု ရှုတ်ချခဲ့မိသည်။

“ငင်ဆိုတဲ့ နာမည်က ရှားပါတယ်ကွာ၊ အဲဒါ ငင်ငါ လေးပဲဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်”

တစ်ခွန်းချင်း ခိုင်မာပြတ်သားနေသော ပိုင်စံကားသံက ကျော်ကြီးကို ပိုပြီး ကျယ်ကျယ် ဖြစ်စေ၏။

“ကံပါကွာ ...မနက်ဖြန်လာရင် လာမှာပါ။ ငါတို့ သွားစောင့်ကြတာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေပြီပဲ။ အများကြီး နီးစပ် လာပြီ။ ငါ အားတက်လာတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းကို ကျေးဇူး တင်ဗာယ် ကျော်ကြီး”

ပိုင်မျက်နှာက ကြည်လင်ရွှင်ပျသွားရင်း တလိုက် တလဲ့ ပြော၏။

မနက်ဖြန် မနက်ကတည်းက တိုးလွင်ဆိုင်မှာ ငင့် အလာကို သွားစောင့်ကြဖို့ ကျော်ကြီးကလည်း ခေါင်းညိတ် လက်ခံ၏။

မှိန်ဖျော့လာသော ပိုင် မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်ဖန် လင်းလက်လာပြန်သည်။

ငင်ရယ် ...

တို့ ငင်လေးနဲ့ တွေ့ချင်လှပြီကွာ။

ကျော်နပ်တဲ့အထိ၊ ခွင့်လွှတ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ပါ

မယ်။

တို့အပေါ် ကျေအေးပါ ငင်။

တို့ ငင့်ကို ချစ်တတ်ပါပြီ။

“ဇက်”

“ဟင်”

ကျော်ကြီး ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ပိုင် အတွေးတွေ ပြတ်တောက်ကုန်ရသည်။

“မနက်စောစောမှ လာခဲ့တော့မယ်၊ မင်း နေကောင်း ဖို့ပဲ ဂရုစိုက်”

“အေးပါ”

“ဒီတစ်ပတ်ဆန်းဒေးကော ဝဲလ်ဒင်လက်ခံထားတာ ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်၊ နှစ်ခုတောင်၊ ငါသွားနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

“မသွားနိုင်ရင်ကော”

“သွားတော့ သွားမယ်၊ တစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်ပဲ ဆိုမယ်”

ပိုင်က ဆုံးဖြတ်ထားသလို ပြော၏။

“အဲဒီနေ့တွေကျလည်း ငါ အဖော်လိုက်ပေးမှာပါ ကွာ”

“မလိုက်လို့လဲ မရဘူး၊ ငါတော်တော် အားကုန်နေတာကွ”

“မင်းက စိတ်လျှော့လိုက်တာကိုး၊ တစ်နေ့ တွေ့ရမယ်လို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားပေါ့”

ပိုင်ကို ကျော်ကြီးက အားပေးနေ၏။

“မင်းပုံစံက အားရစရာ မကောင်းဘူး၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဦး”

“ကရုဏီကပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒတစ်ခုတော့ သိပ်ပြင်းနေတယ်၊ ငါ ငင်လေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ကျော်ကြီးက သက်ပြင်းရှိက်၏။

“ငင်လေးနဲ့ ကရမက် အဆက်အသွယ်ရှိမှာပါကွာ၊ ငါ့ကို တမင်မပြောတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“မင်းသိဖို့ အရေးကြီးတာပဲ”

“ကရမက်ကို ငါ လုံးဝနားမလည်ဘူး”

“အင်း ...အဲဒါတော့ စဉ်းစားစရာပဲ၊ သူနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာမှဖြစ်ခဲ့တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကြားကနေ ဘာလို့ လိုက်လျှို့ဝှက်ချင်ရတာလဲ”

ကျော်ကြီးကလည်း ကရမက်စိတ်ဓာတ်ကို လုံးဝနားမလည်နိုင် ဖြစ်ရသည်။

“ကရမက်ဆီလည်း တစ်ရက်လောက် သွားချင်သေးတယ်”

“မင်း မမှတ်သေးဘူးလား”

“သူ ငင်လေးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိမှာပါ”

“အင်းလေ ...မင်းဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ၊ သွားချင်ရင် သွားပေါ့”

“တကယ်လို့ မနက်ဖြန် ငင်လေးနဲ့ မတွေ့ခဲ့ရင် ကရမက်ဆီ တစ်ခေါက်လောက် သွားကြည့်ကြဦးမယ်”

“မင်းသဘော”

ပိုင်က ကျော်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“မင်းပါရောပြီး စိတ်ညစ်နေပြီလား”

“မညစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကောင်မလေးနဲ့ မြန်မြန်တွေ့မှပဲ၊ ငါလည်း အေးအေးနေရမှာ”

ကျော်ကြီး ထပြန်သွားတော့ ပိုင် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်သည်။

ငြိမ်ငြိမ်တိတ်တိတ် ထိုင်နေရင်း ဆံပင်တွေ ရှည်လျား နေပြီဖြစ်တဲ့ ငင့် ပုံစံလေးကို မှန်းဆမြင်ယောင်မိသည်။

ငင်လေးရယ် ...

အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ကျော်ကြီးက ပြောသွားတယ်။

ငင်လေးက တကယ်ပဲ သိပ်လှနေပြီလား။

တို့ကိုကော မေ့လျော့နေပြီလား။

ချစ်သူအသစ်ကော ရနေပြီလားဟင်။

တို့ နေရာလွတ်လေးကို တို့အတွက်ပဲထားပါ ငင်ရယ်။

နည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်ရင်း လျှောက်စဉ်းစားနေမိပြီးမှ ငင်လေးအကြောင်းတွေ ရေးချချင်စိတ် ဖြစ်လာတာမို့ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်၏။

သတိတရ ဖြစ်မိတိုင်း ရေးထားတာမို့ စာအုပ်က

တစ်အုပ်လုံး ပြည့်လှနီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။

သည်ဒိုင်ယာရီလေး ကုန်ဆုံးသွားချိန်ကျရင်တော့ ငင်လေးနဲ့ ပြန်တွေ့ခွင့်ရလျှင် ရမှာ။

ပိုင်၊ မျှော်လင့်ထားမိသည်။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ် နောက်ဆုံးမှာ စာရွက်သုံးရွက်စီ ကျန်တော့တာ တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှောကြည့်ပြီး သတိပြုမိသည်။

ငင် ...

ပိုးငင်လေး။

သတိရမိပြန်ပြီ။

သတိရမိတော့ ရေးမိပြန်ပြီ။

ငင်လေး ဖတ်ကြည့်ပြီး မရယ်ရဘူး၊ ကြားရဲ့လား။

သည်လိုလျှောက်ရေး နေရတာကိုပဲ ပျော်သလိုလို

ပိုင်ဖြေသာ နေသာသလိုလိုရှိ၏။

တို့ ရူးပြီထင်ပါရဲ့ ပိုးငင်လေးရယ်။

ပိုးငင်လေးကို လွမ်းဆွေးစိတ်နဲ့ စာတစ်စောင်

တစ်စောင် ပို့တတ်လာခဲ့ပြီ။

မင်းလေးနဲ့ ဝေးရပြီးမှ တို့ အံ့သြစရာ ကောင်

လောက်အောင် ခံစားတတ်လာတာ မင်းလေးသိရင် ပျော်မှာလား ငင်။

x x x x

နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးလင်းစမှာပဲ ပိုင်နှင့် ကျော်ကြီးတို့ တိုးလွင်ဆိုင်ရှိရာကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

အဖျားသွေး တက်လိုက်ကျလိုက် ဖြစ်နေသော ပိုင်ကို မေမေက သွားစေချင်ပုံ မရပေမယ့် ပိုင်က ဇွတ်တရွတ် မို့ ခွင့်ပြုရသည်။

တိုးလွင်ကတော့ ပိုင်တို့လာမည်ဆို၍ အပျော်လွန်ကာ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးထားပေးသည်။

စားစရာ သောက်စရာရော၊ ဂစ်တာရော။

ပိုင်က ဒရင်းဘက်မှာ လှဲနေရင်း ငင့်ကိုပဲ မျှော်နေမိသည်။

ကျော်ကြီးကတော့ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ ဂစ်တာတီးလိုက်၊ ကက်ဆက်ဖွင့်လိုက်၊ တိုးလွင် အရောင်းသွက်နေတာ ရပ်ကြည့်လိုက်နှင့် အားပင်မအားတော့။

သည်နေ့ နာမည်ကြီးမင်းသားတစ်ဦး၏ ဗွီဒီယိုကား တစ်ကား ထွက်တာကြောင့် အရောင်းသွက်နေ၏။

ပြီးတော့ တိုးလွင်က အခွေငှားဖို့ပါ သည်နေ့တွဲဖွင့်
တာမို့လည်း လူစည်နေရသည်။

အခွေလာငှားတဲ့ သူတွေရော၊ လာဝယ်သူတွေရော။
သည်နေ့မှ တိုးလွင်ဆိုင် လူကျနေ၏။

“ငါ ...အဲဒီလိုမှပျော်တာ၊ ခြောက်ကပ်ကပ်ဆိုရင်
ပျင်းတယ်”

တိုးလွင်စကားကို ကျော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ထောက်
ခံ၏။

ကောင်မလေးချောချော ဝင်လာပြီဆို တိုးလွင်တို့မှာ
ပြီ။

တိုးလွင်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကျော်ကြီးက ဟားသည်။
“တကယ့်ဟာသကောင်”

ပိုင်ကတော့ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာပဲ နေရင်း သူတို့နှစ်ဦး
ကို ကြည့်၍ပြုံးမိသည်။

နေမကောင်းလို့ပဲလား မသိ။

စိတ်ထဲမှာ လန်းဆန်းခြင်းမရှိဘဲ နုံးခွေနေရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်နေတာကိုကြည့်ရင်း ပိုင်
စိတ်ဓာတ်ကျမိသလိုလို။

နေမကောင်းဖြစ်ချိန်မှပဲ နေကောင်းချိန်ရဲ့ တန်ဖိုး
ပိုနားလည်ရသည်။

သည်လိုပါပဲ။ ငင့်မေတ္တာတွေ မရတော့မှဘဲ တန်ဖိုး
ထားရမှန်း သိလာခဲ့သည်။

နောက်ဆို ကြိုတင်သိနားလည်ခြင်းတွေ ရှိလာအောင်
ကြိုးစားပါ့မယ် ငင်ရယ်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်း ဆိုင်ပိတ်ချိန်မှ တိုးလွင်ဆိုင်က ပြန်
ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ငင်လေးကိုတော့ တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပါ။

ညပိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပိုင် တစ်အား အဖျား
တက်သည်။ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်။

ပိုင် အာရုံတွေထဲမှာတော့ ငင် တစ်ဦးတည်းသာ
ထပ်တလဲလဲ အကြိမ်များစွာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရှိနေခဲ့သည်။

ငင်လေးနှင့် ဆုံတွေ့ခွင့် သည်တစ်သက် ရပါတော့
မလား။

* * * *

အခန်း (၉)

ကရမက်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်လာတော့ ကျော်ကြီး ခြေလှမ်းတွေက သိသာစွာ နှေးကွေးသွားရ၏။

“လာလေ ...ကျော်ကြီး”

“စိတ်မပါချင်သလိုဘဲ၊ မင်းမို့ ဒီမိန်းမဆီလာတယ် လူကြည့်သူကြည့်ခံပြီး ငါဆိုမလာဘူး၊ သူက မင်းကို နာမည် ကြီးမို့များ အထင်တကြီး ပေါင်းချင်နေတာလား မသိဘူး”

“အဲဒါတော့ ငါလဲ မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ ဘာထင်ထင်၊ ငါ ငင့်ကို တွေ့ချင်လို့ သူ့ဆီလာတာ၊ မင်းသိရ ပြီးတာပဲ”

“တခြားလူတွေ မြင်တွေ့တော့ မကောင်းဘူးလေ ကွာ၊ မင်းနာမည်ကို ထိခိုက်တာပေါ့”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ နောက်တစ်ခါလည်း ငါ တော့ပါဘူးကွာ၊ ဒါ လပ်စ်ပါပဲ”

“လပ်စ်(နောက်ဆုံး)တွေ များသွားဦးမယ်၊ အထူး

ထား”

“ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် မပြင်တတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ကရမက်ဆီ ငါ ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး၊ မင်း မယုံရင် ကြည့်နေ”

ပိုင်က အပြတ်သားဆုံးပြော၏။

“မနေ့ကလည်း ညနေပိုင်း တိုးလွင်တို့ဆိုင်မှာ မင်း အော်တိုတွေမိသွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

ပိုင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“နေမကောင်းတော့ ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ ပျင်းနေချိန် ဆိုတော့ ငါ စိတ်ရှည်ပါတယ်”

ကျော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကရမက်တို့အိမ်ရှိရာ ခြေလှမ်းစသည်။

“ငါနေမကောင်းလို့ မေမေက ဖုန်းလာရင် ပေးမ ခိုင်းဘူးကွ၊ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့တဲ့ ငါ မနည်းကြီး ပြောထားရ တယ်၊ ခုလို အားလပ်ချိန်လေးမှာတော့ ဖုန်းကိုင်ချင်တယ်လို့၊ နေမကောင်းချိန်ဆိုတော့ ငါလည်း ပျင်းနေတယ်လေ”

“အင်းပေါ့”

ကရမက်ကို စဉ်းခန်းမှာ အဆင်သင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ သည်။

“လာ ...ကိုဇက်”

သည်တစ်ခါတော့ ကရမက်မျက်နှာလေးက တည်
တည်ထန်ထန်လေး ရှိနေ၏။

“ဒီကိုသက်သက်ပဲလား”

“လမ်းကြူလို့”

ပိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြဖို့ ပြင်ဆင်ခိုက်မှာပဲ ကျော်ကြီး
က ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောချသည်။

“ဒီနားမှာ အသိရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လာထိုင်တာ၊
ကျွန်တော်တို့က ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိသမျှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
အကုန်လျှောက်ထိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုဇက်အတွက်တော့
မကောင်းဘူး၊ ဟိုလူကြည့် ဒီလူမိတ်ဆက်နဲ့”

“ဇက်က ကျွန်တော် သွားရာလိုက်တာပဲလေ၊ သူက
ကျွန်တော့်သဘောတစ်ခုတည်းပဲ”

ကျော်ကြီး စကားကို ကရမက်က မျက်နှာလေး
တစ်ချက်မဲ့ပြလျက် နားထောင်ပြီး ဘာစကားမှ မဆက်တော့။

“ကရမက် အားလပ်ရဲ့လား”

“အင်း”

ပိုင်အမေးကို တရမက်က သေချာစူးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ
ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုဇက် ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဆိုပါတော့”

ကျော်ကြီး ဝင်ဖြေလိုက်တာကြောင့် ကရမက်မျက်နှာ
လေးက မသိမသာ တင်းမာသွားရင်း ...

“ခဏနော် ...ကော်ဖီတိုက်မယ်”

ကရမက်က ကိုယ်တိုင် ကော်ဖီမျှော်ပြီး ယူလာ
သည်။

“ကိုဇက် ပိန်သွားသလိုပဲနော်၊ ကျွန်မက ကိုဇက်
လာမှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့ ထင်တာ”

ကရမက် အသံလေးက တိုးရှရှလေးနှင့် တိမ်ဝင်နေ
သည်။

“ဘာလို့ မလာရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေ
တွေပဲဟာ”

ပိုင်အဖြေစကားကြောင့် ကရမက် မျက်လုံးလေးတွေ
တောက်ပရွန်းလဲ့လာရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့မှာ ကော်ဖီပန်းကန်လုံးလေး
တွေ ချပေးပြီး ကရမက်က ငြိမ်ငြိမ်တိတ်တိတ်ကလေး
ထိုင်နေ၏။

ကျော်ကြီးကတော့ ကရမက်ကို အကဲခတ်မျက်လုံး
များနှင့် မနားတမ်း ကြည့်ရှု၏။

ပိုင်က စကားစခက်ပုံနှင့် ငြိမ်နေမိသည်။ ပြီးမှ ...

“ငင်လေးနှင့် တွေ့သေးလားဟင်”

ဟု အဆက်အစပ်ကင်းစွာ မေးမိ၏။

ကရမက်က အကြာကြီး ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်မနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ ကြာပါပြီ”

ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ ထူးခြားစွာတည်ငြိမ်နေသော ကရမက်ကို ပိုင် အံ့သြရမလိုလို။

“ကိုဇက်က ငင့်အပေါ် သံယောဇဉ် မပြတ်သေးဘူး ထင်တယ်နော်”

တွေးတွေးဆဆ မေးလာသော ကရမက် အမေးကို ကျော်ကြီးက ခပ်မြန်မြန် ဝင်ပြောသည်။

“ပြောမနေနဲ့၊ ဒီကောင်က ငင့်မှငင့်၊ ငင့်ကလွဲရင် တခြားကောင်မလေးတွေ ရှိတယ်တောင်မထင်ဘူး”

ကရမက် မျက်နှာလေးက ကွက်ခနဲပျက်၏။

ပြီးတော့မှ ခပ်ပျော့ပျော့ ပြုံးသည်။

“ငင့်အပေါ် မျှော်လင့်ချက် မထားပါနဲ့တော့”

“ဗျာ”

ကရမက်စကားသံက ပိုင်ကိုယ်ပေါ် မိုးကြိုးပစ်ချ လိုက်သလို တုန်ခိုက်သွားစေ၏။

အထိတ်တလန့်နှင့် ကရမက်မျက်နှာကို ငေးစိုက် ကြည့်မိသည်။

ကျော်ကြီးကလည်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

ပိုင် မျှော်လင့်ချက်ကြီးမားပုံတွေ သူ အသိဆုံးလေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငင့် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ငင့်က အိမ်ထောင်ကျသွားတာ ကြာပြီ”

“ဘာ”

ပိုင် ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိသည်။

ကြားလိုက်ရတာကို ယုံပင်မယုံချင်။

အစကတည်းက သည်လိုစကားမျိုး ဘာလို့မပြောလဲ။

“တကယ်ပဲလား ကရမက်”

“ကျွန်မမှ မညာတတ်တာ၊ မပြောချင်လို့လဲ မရဘူးလေ၊ ရှင်က သိပ်ဆန္ဒပြင်းနေတာကိုး”

ကျော်ကြီးက ပိုင်လက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်စေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတာလဲ၊ ခု သူတို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ သူ ယူတဲ့လူကို ကျွန်မမှ မကြိုက်တာ”

“ဪ”

ပိုင်ရင်တစ်ခုလုံး ဟာကျသွားရသည်။ ရင်တွင်းရှိ ကလီစာအားလုံး အရည်ပျော်သွားပြီလားမသိ။ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့သလို လစ်လစ်ဟာဟာကြီးနှင့် မောဟိုက်သွားရ၏။

“မေ့ထားလိုက်ပါတော့ ကိုဇက်ရယ်၊ ကျွန်မက

စေတနာနဲ့ပြောတာ”

ကရမက်မျက်လုံးလေးတွေက ကရုဏာသက်စွာ သူ့ဆီရောက်နေ၏။

ပိုင် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားရသည်။

ကရမက်အရှေ့မှာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့။

“ဇက် ...ပြန်ကြမလား”

“အေး ...ပြန်မယ်ကွာ”

“ကော်ဖီလေး သောက်သွားပါဦး”

အားနာမှုကြောင့် သောက်ရပေမယ့် ကော်ဖီက လည်ချောင်းထဲ နင်ချင်သေးသည်။

“ကိုဇက်”

“ဟင်”

“မနက်ဖြန် ကရမက်မွေးနေ့ပါ။ အိမ်မှာ တစ်ခုခု ကျွေးမယ်၊ လာခဲ့နော်”

ပိုင်က ငြင်းရခက်စွာ ငြိမ်နေမိသည်။

“ဆက်ဆက်လာရမယ်နော်၊ ကျွန်မက ကိုဇက်လာ မယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားထားတာ”

ကျော်ကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့လျက် မကျေမနပ်ရှိနေပေ မယ့် ကရမက်က သူ့ကို ဂရုစိုက်ပုံပင် မရပါ။

ပိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဇွတ်အတင်း ကတိတောင်း သည်။

“လာခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်မှပဲ ကရမက်က ကြည်နူးစိတ်နှင့် ပြန်ခွင့်ပြုတော့သည်။

“ဇက်”

အပြန်လမ်းမှာလည်း ကျော်ကြီးပဲ ကားမောင်းသည်။

“မင်း အရမ်းကြေသွားပြီလား”

ပိုင်က စကားပင် ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆိုဖာကို မှီချ လိုက်ရင်း မျက်လုံးပါ မှိတ်ထားမိ၏။

“ကရမက် စကားတွေကို မင်းစွတ်မယ့်နဲ့ဦး”

ကျော်ကြီး စကားကြောင့် ပိုင် မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာ ရ၏။

“ငါ တစ်ခုသေချာ ပြောရဲတယ်၊ ကရမက် မရိုး သားဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ လုံးဝပဲ၊ ကရမက်စကားတွေ ငါတော့ မယ့်ဘူး”

ပိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ရွှိက်သည်။

“ငါ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးကွာ၊ ညာပြောစရာ ဘာလိုလဲ၊ ငါ သိပ်မျှော်လင့်ထားမှန်း သူ ရိပ်စားမိမှာပဲ”

“ရိပ်စားမိလို့ မျက်နှာပျက်နေတာပေါ့”

“ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ မင်းကမယုံဘူးဆိုမှ ငါ နည်းနည်းအားရှိလာတယ်၊ စောစောက ရေလည်ကြွေနေတယ်ကွာ၊ ဘဝတစ်ခုလုံး အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားပြီမှတ်တာ”

“ငါကတော့ ကရမက်စကားတွေ သိပ်မယုံဘူး၊ မင်းလဲ သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ယုံပါ၊ အဲဒီမိန်းမ မျက်လုံးတွေကို ငါမကြိုက်ဘူး၊ သူ့မှာအကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိနေသလိုပဲ”

ကျော်ကြီးက ထင်သမျှ မြင်သမျှ စပ်ဟပ်ရှင်းပြကာ မှတ်ချက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချနေ၏။

“မင်းကို မပြောချင်လို့ တမင်ချို့ထားတာပဲ နေမှာ၊ ငင်နဲ့ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိမှာပဲ”

ကျော်ကြီး စွဲချက်တွေက ပိုပြီးထိမိပြင်းထန်လာ၏။

“မင်းကို သူလိုချင်လိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငင်ကို ဒေါသရှိလိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငင် ဘက်ကနာလို့ မင်းကိုချေပတာလား တစ်ခုခုပဲ”

ပိုင်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မစဉ်းစားချင်တော့။

“သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မင်းကို ပညာပြနေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

စဉ်းစားတွေးကြည့်စရာတွေ ပိုများလာလေ ခေါင်းရှုပ်လာလေမို့ ပိုင် ဘာမှမတွေးကြည့်တော့ပါ။

ကျော်ကြီးကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ စုံထောက်စာအုပ်

တစ်ခုလို သဘောထားပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ရှိနေ၏။

“ကရမက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောတော့ ပိုင် ပြုံးမိသည်။

ကရမက်နှင့် ငင်နှင့် သိပ်ချစ်ခင်ကြတာ သိနေတော့ ကျော်ကြီးစကားတွေက ပိုင်အတွက် ရယ်ချင်စရာ သက်သက်။

ငင်ချစ်သူ ပိုင်ကို ကရမက်က ဘာကြောင့်လိုချင်ရမှာတဲ့လဲ။ ပိုင် မျက်ခုံးနှစ်ခု မြင့်တက်သွားရသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် သူနှင့် ကရမက် အနေအထားကို ရုတ်တရက်သတိရသည်။

သူ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် ခွဲနဲ့နေပုံများ။

ကျော်ကြီး အထင်တွေက ဆိုးတော့မဆိုး။

အများကြီး နီးစပ်သည်။

သူနှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်ချင်လို့သာ သည်လိုမျိုး ဖန်တီး တာပေါ့။

“ထားလိုက်တော့ကွာ၊ ကရမက်အကြောင်း တွေးရတာ ဦးနှောက်စားတယ်”

ကျော်ကြီးက တစ်ချက်ရယ်ပြီး ...

“မနက်ဖြန် မင်းလာရမှာပေါ့”

“အင်း”

“ကောင်းပါဗျာယ်၊ လာပေါ့”

စောစောတုန်းက ပိုင် လပ်စံ(နောက်ဆုံး)ဟု ပြောခဲ့တာကို ကျော်ကြီးက ရယ်လိုက်မှန်း ပိုင် သိသည်။

“ငါ မသွားချင်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်လဲမပါဘူး၊ သွားဖြစ်ရင်တော့ မင်းကို ခေါ်မှာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် မသွားဖြစ်ဖို့က များတယ်”

“သွားရှိုက်ပါ၊ သူဘာတွေပြောမလဲ နားထောင်ရတာပေါ့”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားကွာ”

“အဟား ...ငါပါလာရင် ရှုပ်တယ်တောင်တင်မှာ”

ပိုင်ကတော့ ကျော်ကြီး စကားတွေကို မကြားသလို လုပ်နေမိသည်။

ငင်လေးရယ် ...

ကရမက် ပြောသလို အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတာနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ငင်လေးကို တို့ပဲ ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေက တူးဆန်းစွာ ပိုင်ကို ဆူသည်။

“သားရယ် ...အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လျှောက်လုပ်နေတယ်မေမေ မကြိုက်ချင်တော့ဘူး၊ အလကား အချိန်ကုန်ခံလို့

တွေ့ဖို့ ကံပါရင် တွေ့မှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျ မေမေ မကန့်ကွက်ဘူး၊ သားသဘော၊ ခုတော့ ဒီမိန်းကလေးကို လိုက်ရှာတာနဲ့ပဲ ငါ့သား အလုပ်ပျက်၊ စာစားပျက်၊ ဟိုတစ်နေ့ကလဲ နေမကောင်းတဲ့ ကြားထဲကနေ တစ်နေကုန် တိုးလွင်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်နေတယ်၊ ခက်တယ်သား၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် နိုင်အောင် ထိန်းမှပေါ့၊ သားဒီလောက် ကလေးဆန်နေတာ မေမေ သဘောမတွေ့ဘူး”

မေမေစကားများကို သူ ခေါင်းငုံ့နားထောင်နေရသည်။

သူ့ကိုချစ်သော၊ အလိုလိုက်သော မေမေပါ။
ခုလည်း သူစိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်း ဖြစ်နေတာကို မေမေ မကြည့်ရက်ပြီထင်။

သား ငင့်အပေါ်မှာ ရက်စက်ခဲ့သမျှ ပြန်ခံစားရတာပါ။

ငင်လေးက မြင့်မြတ်ဖြူစင်သူလေးမို့ တကယ်တမ်းတူ ငင်လေးကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရခဲ့။

ပြီးဆုံးခဲ့သော ချစ်သူသက်တမ်း ကာလလေးကိုပဲ တမက်တမော ပြန်လိုချင်နေမိသည့် အဖြစ်ပါ။

မေမေက သူ့ကို လက်လျှော့သလို ညည်းညည်းညူညူပြောနေ၏။

x x x x

အခန်း (၁၀)

“သမီး ငင်”

“ရှင်”

“ကားထဲကပဲ စောင့်မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငင် မေမေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“မေမေတို့ သိပ်မကြာပါဘူး”

“ရပါတယ် မေမေ”

ငင်က မေမေ့ကို မကြည့်တော့ဘဲ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ငင်တို့မိသားစု သတင်းမေးလာကြတာ။

ဒယ်ဒီလေး၏ဖေဖေ နေမကောင်းသဖြင့် မေမေရော

ဒယ်ဒီလေးရော ငင်ပါ လာခဲ့ကြပေမယ့် အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ငင်က လှေကားမတက်ချင်ပါ။

မေမေကလည်း ငင့်ဆန္ဒကို နားလည်စွာ ဇွတ်ခေါ်

ခြင်းမပြုဘဲ ထားခဲ့သည်။

ဒယ်ဒီလေးကတော့ ငင်တို့သားအမိကြား ဘာမှဝင် ပြောချင်ပုံမရဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လှေကားပေါ် တက် သွားသည်။

“သမီး ပျင်းနေဦးမယ်”

“ရပါတယ် မေမေ၊ ငင် စာအုပ်ဖတ်နေမှာပါ”

“ကက်ဆက်ကော ဖွင့်ထားခဲ့ရမလား”

“ဟင့်အင်း ...ရပါတယ် မေမေ”

မဂ္ဂဇင်းထဲတွင်ပါသော ဆံပင်ပုံစံတွေကို လျှောက် ကြည့်ရင်း ငင့်စိတ်တွေ စာအုပ်ထဲ နစ်ဝင်သွား၏။

ဒယ်ဒီလေး ဖေဖေ နေမကောင်းတာမို့ မေမေတို့ တော်တော်နှင့် စကားပြတ်မည် မထင်။

ကြာမှာ သေချာတာကြောင့် ငင် ကြိုပြီးပျင်းနေမိ သည်။

ကားနောက်ခန်းမှာ အေးအေးလူလူထိုင်ပြီး မြေပဲ လှော်ကို အပျင်းပြေ ဝါးစားနေမိ၏။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်သာ ဖတ်ပြီးသွားရော မေမေတို့က ဆင်းမလာသေးပါ။ မြို့လယ်တိုက်ခန်းတွေမို့ တက်လိုက်သွား ဖို့ကလည်း ဘယ်အထပ် ဘယ်အခန်းမှန်းမှမသိ ဖြစ်နေရ၏။

သည်နေ့တစ်နေ့ပဲ ဆိုင်ပိတ်သည်မို့ ငင် မပါမဖြစ် ပါလာရတာ။ နောက်ဆို သည်လို တစ်ရက်တလေလည်း

ငင် အားမှာမဟုတ်တော့။

“အမျိုးသမီး ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်း” ပါ ဖွင့်လှစ်သင်ကြားတော့မှာမို့ ငင့်အတွက် အားလပ်ရက် ရှားပါးတော့မည်။

တချို့က အေးရိုးဗစ်ပဲ နှစ်သက်ကြပေမယ့် တချို့က ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပိုကြိုက်တာမို့ နှစ်မျိုးခွဲပြီး သင်ပေးရမည်။

သင်တန်းသူ တော်တော်များများ ရှိနေပြီမို့ သင်တန်းကို ရှေ့အပတ်ထဲမှာပဲ စတင်ဖွင့်လှစ်တော့မည်။

ခြံဝင်းထဲရှိ အိမ်ဘေးကွက်လပ်ကို အားကစားခန်းအဖြစ် အမိုးအကာနှင့် ရံလုပ်ထားပြီးပြီ။

သင်တန်းချိန်ကို ညနေပိုင်းနှင့် ညပိုင်း နှစ်ချိန်ခွဲထား၏။

ညနေပိုင်း မအားလပ်သူတွေကို ညပိုင်းမှာ သင်ကြားပေးမည်။

ငင်က ဟိုကတည်းက ကစားခဲ့တာမို့ ကျွမ်းကျင်သည်။ သင်တန်းဆင်းထားတာလည်း ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက။

ငင် ဘယ်လောက် ကစားကစား ကရမက်ကိုတော့ မမီခဲ့ပါ။ ကရမက်က ငေးရလောက်အောင် အချိုးအစား မြေပြစ်လှပသည်။

ငင်က စိတ်ပါမှသာ ကစားဖြစ်တာ။ စိတ်မပါလျှင်တော့ မေ့ထားလိုက်ရော။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ချထားရင်း ဟိုသည်လျှောက်ငေးနေဖြစ်၏။

ငင်တို့ ကားရပ်ထားသော ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှိနေတာမို့ ကားအငင်အထွက် လူအဝင်အထွက် ရှားသည်။

ငင့် အတွက်တော့ ငေးစရာမြင်ကွင်းတစ်ခု။ ကားတစ်စီးရပ်လာပြီး ဗိုလ်မနှစ်ယောက် ဆင်းလာတာကြောင့် ငင် လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

သူတို့ ဝတ်စားထားပုံကရော လှုပ်ရှားပုံတွေပါ သည်ကနှင့်မတူတာ သိသာလှသည်။

ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းရှိသော သူတို့သဏ္ဌာန်တွေကိုတော့ ငင် သဘောတွေ့မိတာ အမှန်။

“ဟင်”

ကားတစ်စီးရပ်ပြီး ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလာသူကြောင့် ငင် ခေါင်းလေး မတ်သွားရသည်။

ဇက် ...

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပုံစံနှင့် ခန့်ခန့်ညားညား မြင်တွေ့လိုက်ရတာ ငင့် ရှိသမျှခွန်အားတွေကို ယူပစ်လိုက်သလို အားငယ်ပျော့ကျသွားရသည်။

အစတုန်းကနှင့်မတူဘဲ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုဂုဏ်
ပါ ဝိုင်ဆိုင်ထားပြီးမှ ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိသလို ဖြစ်ရပြန်သည်။

ဇက်ရယ် ...

ရှင့်ကျတော့လည်း ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာတွေနှင့်
ချည်း တည်ဆောက်ထားတဲ့လူလို ကုသိုလ်ထူးလိုက်တာနော်။

“အယ်”

နောက်တစ်ယောက် ထပ်ဆင်းလာတော့ ပိုပြီးအံ့ဩ
ရ၏။

သည်လူကို ငင် မှတ်မိနေသည်။

ငင် လက်ကိုင်ပဝါ ဖွေးဖွေးလေးကို နင်းချပစ်ခဲ့ဖူး

သူ။

မတော်တဆပေမယ့်လည်း ငင် စိတ်ထဲတော့ မကြေ
ညက်ချင်။

နောက်ထပ်တစ်ယောက် ဆင်းလာတာ မြင်ရတော့
ထူးပြီး မတုန်လှုပ်တော့ပါ။

ကရမက်ရယ် ...

ငင် မျက်နှာလေး မွဲကျသွားရ၏။

ခေါင်းကိုငုံ့ချရင်း သူတို့တွေကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ဖို့
အင်အားမရှိပါ။

သုံးဦးသား စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကြတော့မှ
ငင် အသက်ရှူဖို့ သတိရ၏။

သူတို့ကတော့ ငင်ကို မြင်တွေ့ပုံ မရပါ။
အဲသည်တစ်ခုတော့ ငင် ကျေနပ်ရပါသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီးဆို ငင် ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်။
သည်လိုအနေအထားမျိုး ကြုံဆုံရတိုင်း သူတို့က

ငင်ကို မမြင်ဘဲ ငင်ကသာ သူတို့ကို တွေ့မြင်ခွင့်ရတာ။
ခုလည်း မျက်ရည်က ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းကျလာ

ရသည်။

ကရမက်နှင့်တွဲပြီး မြင်တွေ့ရတာ ပိုရင်နာသည်။
တခြား တစ်ဦးဦးဆို သည်ထက်တော့ ဖြေသာဦး

မည်။

ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာလိုက်ကြတာ။
သည်လိုမြင်ရတိုင်း၊ ပြန်တွေးတိုင်း ငင် အသည်းထဲ

က ချစ်ဆစ်ဆစ် ခံပြင်းနာကြည်းရပါသည်။
ကရမက်ကိုလည်း မုန်းသည်။

ဇက်ကိုလည်း မုန်းသည်။
နှစ်ဦးစလုံးကို ခါးသီးနာကျင်စွာနှင့် ကြည့်ပင်

မကြည့်ချင်တော့။
လာနိုင်ခဲ့သော မေမေတို့ကို စိတ်တိုချင်သည်။

လှေကားဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်တော့ မေမေတို့ ဆင်း
လာနေတာတွေ့သဖြင့် ငင်ရင်ထဲ ပျော်သွားရ၏။

ထပ်တစ်ကြိမ် မမြင်ချင်တော့ပါ။

မျက်ရည်တွေကို ကပျာကယာသုတ်ပစ်ပြီး ဘာမှ
မဖြစ်သလိုပဲ ဖမ်းနေလိုက်ရပေမယ့် ရှင်ထံမှာ ရှိက်ဖြစ်သည်။
သည့်တစ်သက်မှာတော့ အဲသည့် လူနှစ်ဦးကို
နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ မမြင်ပါရစေနဲ့တော့။
အကြိမ်ကြိမ် ဆန္ဒပြုမိ၏။

* * * *

ငင်က တက္ကစီတွေ ရပ်ထားရာသို့ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လာပြီး ငှားသည်။

သင်တန်းချိန်က လေးနာရီစမှာမို့ အိမ်ကို အမြန်ဆုံး
ပြန်ရပါမည်။ ဆိုင်ကိုတော့ အသင်ကောင်မလေးနှင့် ခဏ
လွဲထားပြီး ငင်က ဈေးထွက်လာရဦး။

“ဟင် ...မငင် မဟုတ်လား”

ဖျတ်ခနဲ အနားရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တာ
ကြောင့် ငင် လှည့်ကြည့်မိသည်။

“သော်”

ချက်ချင်းပဲ ငင် မှတ်မိပါ၏။

ငင် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို နင်းချခဲ့သူ။

ကော်၏ သူငယ်ချင်းပဲလား၊ ကရမက်၏ မိတ်ဆွေပဲ
လား။

ငင် သေချာမသိ။

“မငင် ...ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိ
လား”

ငင် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“မငင်ကိုတွေ့လို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာ”

ငင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရပ်နေဖြစ်၏။

ကားဆရာကိုလည်း သွားချင်ရာနေရာရော၊ ဈေးရော
မေးထားပြီးသားမို့ ကားပေါ်တက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့ပါ၊ ကျွန်တော့်
နာမည်က ကျော်ကြီးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငင်က အကဲခတ်သလို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး
အကြည့်လွဲလိုက်သည်။

“ဟိုလေ ...မငင်၊ ကရမက်ကို သိလား”

ငင် ဆတ်ခနဲ သူ့ကိုပြန်ကြည့်မိ၏။

ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။

သူက ဘာလို့မေးရတာလဲ။

ငင်ကို သေသေချာချာ မသိလို့လား။

“ဟင် ...ကရမက်ကို သိလား”

“ဟင်အင်း ...ကရမက်ဆိုတာ လူကိုပြောတာလား”

“ဗျာ”

ငင့် အမေးကြောင့် သူ အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရ၏။

“ခင်ဗျားက ကရမက်နဲ့ မသိဘူးပေါ့”

“ဟို ...သွေးလိမ်းရတဲ့ ကရမက်ပဲ သိတယ်”

“ဟာဗျာ”

ကျော်ကြီးက ငင့်ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်သွားရသည်။

အိုးတိုးအမ်းတမ်းလေးနှင့် တကယ် သိနေပုံမရတာကြောင့် ဇက်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

“ကရမက်ဆိုတာ ကောင်မငေး တစ်ယောက်ကို ပြောတာ”

“ဟင်အင်း အဲဒါဆို မသိဘူး”

“သေချာရဲ့လားဗျာ”

“သေချာတာပေါ့၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းထဲမှာ ကရမက်ဆိုတာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူးနာမည်လေးက ကရမက်တဲ့လား၊ ချစ်တော့ချစ်စရာလေးပဲ”

ငင်က ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားရင်း တအံ့တသြလေး ပြောနေ၏။

မင်းကွတ်သီးရောင် ဝတ်စုံလေးက သူမကို ပို၍ဝင်းဝင်းပပဖြစ်စေသည်။

“သွားမယ်နော်”

ကျော်ကြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

သူမက ကားပေါ် ဖျတ်ခနဲ တက်အပြီးမှာ ကားက ထွက်ခွာသွားတာမို့ ကျော်ကြီး မတ်တတ်ရပ် ငေးမောကျန်ရစ်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ဇက် အပြစ်တင်မည် မထင်ပါ။

ကရမက်ကိုပင် မသိရှာသော သူမသည် ဇက်၏ ငင် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့။

သက်ပြင်းမော တစ်ချက်ရွက်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက်လာဖြစ်၏။

ငင် ဆိုသောမိန်းကလေးနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရတာတော့ ဇက်ကို ပြန်ပြောပြရဦးမည်။

ဇက် အရမ်းစိတ်ကျသွားမှာ ကြုံမြင်ယောင်မိသည်။

သူငယ်ချင်း၏ ခံစားမှုမြင့်မားပုံကို သိနေတော့ ကျော်ကြီးလည်း ရောပြီး ဝေမျှခံစားရ၏။

ငင် ဆိုတာလေးကို ဇက်နှင့်တွေ့စေချင်ပြီ။
 ပြောလည်တာ မြင်ချင်ပြီ။
 ဟိုကောင် ဘယ်လောက်ပျော်လို့ကံမလဲ။
 အတွေးနှင့် ကျော်ကြီးမျက်နှာ ပြုံးကျယ်သွားရသည်။

× × × ×

ငင် အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ သင်တန်းသူတွေပင်
 ရောက်နေချေပြီ။ ဆိုင်မှာလည်း သုံးလေးဦး ထိုင်စောင့်နေ၏။
 အချို့ကျန်ခဲ့လည်း ငင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးမှ စိတ်
 တိုင်းကျသည်ဟု ဆိုပြီး အသင်နှင့် သွယ်ထားမရဖြစ်တတ်၏။
 ဆိုင်ဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ငင် အိမ်ပေါ် တန်း
 အကဲခုံ၏။ လောလောဆယ်တော့ ငင် အထွေထွေလုပ်မပေးနိုင်
 သေးပါ။

ရင်ထဲက နှိုးနေသည်။
 ကိုယ့်အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်ထွက် ဆိုင်ချပြီး ငင်
 အနားယူနေမိ၏။
 ငင်က ကြာမှ သံဝရာရည်တစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်
 သောက်လိုက်သည်။

ဇက်ရယ် ...
 ပန်ကာလှေလေးပေါ် လက်ညှိုးလေးတင်ပြီးမှ
 ဖိချ ဖို့ဝန်လေးစွာ ရှစ်တန်ထားလျက် ရင်ထဲမှာ ဇက်ကို
 သတိရ သည်။

တမြဲပြည့်စုံသော ဆွေးစိတ်ကို ငင် တားဆီး
 နိုင်စွမ်းမရှိ။

ဇက် သူငယ်ချင်းက ငင်ကို ဘာလို့လာမေးမြန်းရ
 တာလဲ။ ငင်ကို ဘာလို့သိနေတာလဲ။

ငင်ကကော ဘာလို့ ကရမက်နှင့် မသိဘူးဟု ဘာလို့
 ညာပြောဖြစ်ခဲ့တာလဲ။

သူတို့တစ်တွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ငင် ဘာလို့ တုန်လှုပ်
 ကြေကွဲနေဖြစ်တာလဲ။

ဇက်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ငင် ခုထိ သွေးမအေးနိုင်
 သေးပါလား။

ငင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်။

ငင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ငင် ရင်ထဲ တင်းကျပ်မွန်နှင့်သွားရသည်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်မိတော့ ငင်

ဖွင့်ထားသော ဆိုင်လေးမှာ လူတွေစည်ကားနေတာ တွေ့ရ၏။

အံ့ပင်ကောက်ဖို့ ညှပ်ဖို့ စောင့်နေကြတာ။

ပြီးတော့ အေးရီးဗစ်ကစားဖို့ ငှက်တုတ်လေးထိုင်ပြီး
စကားပြောရင်း စောင့်နေကြသော ငင့် သင်တန်းသူတွေ။
ငင့်မှာ အားအင်တွေ ကုန်ခန်းနေရသည်။
ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်နေ့တစ်နေ့လုံး ခုတင်ထက်မှာပဲ
ခွေပြီးငိုနေချင်သည်။

ဘာကိုမှ စိတ်မပါ။ စွမ်းအားမဲ့သူလို လူက ယိုင်နဲ့။
“သမီး ...ငင်ရေ”

မေမေခေါ်သံကြောင့် ငင့်ကိုယ်လေး တရွေ့ရွေ့လှုပ်
ရှားလာရသည်။

သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်လို ပုံမှန်လှုပ်ရှားလိုက်
ရပေမယ့် ငင့် စိတ်အစဉ်ကတော့ ဇက်ဆီပဲ ပြေးလွှားနေကြ
သည်။

“ကောင်မလေးတွေ စောင့်နေတာ ကြာပြီ၊ ဆိုင်မှာ
လည်း လူကျနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“သမီးဒယ်ဒီလေးက သမီး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့”

“ကောင်းပါတယ် မေမေ၊ နည်းနည်းနဲ့နေလို့ပါ”

“ဪ ...ဟုတ်လား၊ မေမေက သမီး ပြန်ရောက်
လာတာတောင် မသိလိုက်ဘူး”

မေမေကို ကျော်ဖြတ်လျက် လျှောက်လာပြီး ဖိနပ်ပါး

လေး တစ်ရန်စီးကာ ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။

“သင်တန်း စတော့မယ်၊ အဝတ်အစားလဲရင်
လဲထားတော့”

ကောင်မလေးတွေက အစီအရီထရပ်ကာ အားကစား
အခန်းဘက် ဝင်သွားကြတော့ ငင်က ဆိုင်ရှိရာဘက် လျှောက်
လာခဲ့သည်။

“ခဏစောင့်ကြဦးနော်၊ ကျွန်မ သင်တန်းစပေးပြီး
လာခဲ့ပါ့မယ်”

ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသူတွေမို့ ငင့် အပေါ် စိတ်မကွက်ကြ
ပါ။ ငင် အလုပ်များတာလည်း သူတို့သိကြသည်။

ဆိုင်ပြန်ဖွင့်လျှင် သည်မျှ လူကျလိမ့်မည်ဟု ငင်
မထင်ထားခဲ့။ ခုတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အကူတစ်ဦး ထပ်ငှားရ
တော့မည်။

ကရမက်ကို စိတ်ထဲ ဖြုန်းခနဲ သတိရ၏။

ဟိုတုန်းကတော့ ငင်နှင့် ကရမက် လောဘရှိစွာနှင့်
နှစ်ဦးတည်း နိုင်အောင်ထိန်းခဲ့သည်။

နယ်မှာဆိုတော့ ဆိုင်ကလည်း ရှားသည်။

ငင်တို့ ဆိုင်ကတော့ နာမည်ကြီး။

ငင်ရော ကရမက်ပါ ကြိုးစားလွန်းတာကြောင့်
နာမည် က တစ်ဟုန်ထိုး ကျော်သွားခဲ့တာပါ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့သူတွေမို့ စည်းလုံးမှုက

ကျစ်လျစ်ပြီးသား။

မခိုမကပ် အပြိုင်အဆိုင်လုပ်တာမို့ ငင်တို့ဆိုင် နာမည်ရသထက် ရလာခဲ့ရသည်။

ကရမက်က ပျင်းချင်ပေမယ့် ငင်က မရမက အတင်းစည်းရုံး၏။

မနက်စောစောထမို့ ပျင်းတတ်သော ကရမက်ကို မနီး နီးအောင် နှိုးခဲ့ရတာ ပျက်စရာတစ်ခုပါ။

အစစ အနစ်နာခံပြီး ခင်မင်ရသော သူငယ်ချင်းမို့ ကွဲကွာသွားချိန်မှာ ငင် တကယ်ကြံ့ခိုင်သည်။

ပြီးတော့ ကောင်းသောဝေးကွာခြင်းမျိုး မဟုတ်ခဲ့။ ကရမက်က ငင်အပေါ် အရမ်းနာကြည်း မုန်းမျက် သွားခဲ့သည်။

ငင် စေတနာကို သူ လုံးဝနားမလည်ခဲ့။ သူ ခုလောက် စိတ်မှာသွားမယ်မုန်း ငင် မသိခဲ့ပါ။

ကရမက် ရင်ထဲကို ခင် ထွင်းဖောက်မကြည့်တတ်ခဲ့။ သူခံစားမှု သည်လောက်မြင့်မားမှန်း ငင် မခန့်မှန်း တတ်ခဲ့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငင် လုပ်ခဲ့သမျှသည် ကရမက် အပေါ် စေတနာအပြည့်အဝနှစ်ပဲမို့ ငင် ဖြေသာသည်။

ငင်ကို မုန်းသွားမှန်းသိတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ သည်။

“တစ်နေ့တော့ နားလည်လာမှာပါ”

ဟု ပြေလည်ချိန်ကိုပဲ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့၏။

ကိုယ်နှင့် အနှစ်နှစ်အလလ တွဲခဲ့ကြသူတွေမို့ ကရ မက်ကို ကိုယ့်လိုပဲ တွေးထင်ကာ စိတ်မကွက်ခဲ့ပါ။

အနည်လိုင် သွေးအေးသွေးလျှင် ငင်ဆီ လာမှာပဲဟု ကျိန်းသေတွေးထင်မိ၏။

တကယ်တမ်းကျတော့ ငင် အထင်တွေ တစ်အားမှား ခဲ့သည်။

ကရမက်က ငင်ကို ရန်သူလိုသဘောထားပြီး ကလဲ့ စားလှလှချေဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့တာ ရင်မချီစွာ သိရ၏။

ငင် တွယ်တာခဲ့ရသော ... ငင်ကပဲ အရှုံးပေးအနစ်နာခံ ချစ်ခဲ့သော ...

ငင်အပေါ် တန်ဖိုးမထားခဲ့သော ... ဇက်နှင့်တွဲပြပြီး ငင်ကို အနိုင်ယူခဲ့သည်။

ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်မှာ သူနိုင်ကွက်ကို ငင်ရှေ့ လာချပြမလဲဟု ငင် ရင်ထိတ်စွာ စိုးကြောက်နေရသည်။

မိနိုင်းရည်အင်အား တစ်ခုကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ ဦးစားထားသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပျော့ညံ့ချင်သော ငင် နားလည်သားက တင်းမာပြတ်သားမှုကို မြဲနိုင်ပါ့မလား။

အားကစားအင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည် ကို ဝတ်ပြီး မင်းရဲရပ်မိတော့ ပျော့တော့နွမ်းရိနေသော

သဏ္ဌာန်က မှန်ပြင်မှာ ပေါ်လာသည်။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကို သေချာပြီးပြီး ထုံးထားလိုက်၏။

နဖူးမှာ ပဝါတစ်စက်ကို လိမ်ချစ်ချည်နှောင်လိုက်သည်။

ငင်က ခေါင်းမူးတတ်တာမို့ ကစားလျှင် အသည်လိုချည်နှောင်စည်းထားမှ။

မေ့ထားချင်တယ် ဇက်ရယ် ...

သပ်ရပ်ခန့်ညားသော ဇက်ပုံပန်း ဟန်ပန်တွေကို မြင်ယောင်ခိုက် အသည်းစိမ့်အောင် နာကျင်သွားရသည်။

မုန်းချင်တယ် ဇက်။

မုန်းနိုင်စွမ်းပဲ လိုချင်တော့တယ်။

ဇက်ကိုရော ကရမက်ကိုရော။

နှစ်ဦးစလုံးကို တစ်သက်တာအတွက် မေ့ထားချင်တော့တယ်။

အားကစားခန်းဘက် လျှောက်လာချိန်မှာ ငင့် ရင်ထဲ ဒေါသအမျှင်အစလေးများနှင့် မျက်နှာက မာကျောသန်မာနေရသည်။

ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်စိတ် အားလုံးကို သူတို့နှစ်ဦး ဂျာယူပိုင်ဆိုင်ထားကြတာ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်နိုင်ပြန်။

ငင်က သူတို့နှစ်ဦးကို ဘာလို့ သည်လောက် တလေး တနက်နဲ့ တသသ ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။

နှုတ်ခမ်းလေးများ တင်းတင်းစေ့လျက် အတွေးစကို ဖြတ်ပစ်သည်။

ခု ခဏတာမှာတော့ အားလုံးကို မေ့လျော့နေဖြစ်တော့မှာပါ။ တစ်သက်လုံး သည်လို မေ့ထားနိုင်လျှင် ကောင်းမည်။

အတိတ်ဆိုတာကို ယောင်၍ပင် လှည့်မကြည့်ချင်ပါဟု အကြိမ်ကြိမ် တင်းခံပြောဆိုရင်း ငင့်စိတ်တွေကတော့ ထာဝစဉ် အတိတ်ဆီသို့သာ အလိုက်မသိ မညှာမတာ ပြေးလွှားရောက်ရှိနေကြသည်။

သည်လိုသာဆိုလျှင်တော့ ငင် နှစ်ဦးဖြစ်နေရပြီ။

တစ်ဦးက အတိတ်ကိုသာ လွမ်းတတ်နှင့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ရင်မှာ ရှင်သန်လျက်။

ကျန်တစ်ဦးကတော့ အတိတ်ကို ဖယ်ချန်ထားရစ်လျက် အနာဂတ်ကိုပဲ ပြတ်သားစွာ လျှောက်လှမ်းရင်း ပျော်မွေ့ ချင်သူ။

ငင့်စိတ်တွေ နှစ်ဖက်အားပြိုင်နေပါရောလား။

စိတ်၏ အားပြိုင်မှုကြောင့် လူက နာလန်မထူနိုင်အောင်ရှိရသည်။

x x x x

အခန်း (၁၁)

ဝါး။

မျက်စိရှေ့မှာ မြင်မြင်သမျှသည် မပီမသ ဝေးတခါး

နံရံဖြူဖြူသည် နီးတစ်လှည့် ဝေးတစ်လှည့်။

ရင်မှ ဒေါသအဟုန်သည် မီးပမာ တစ်ကိုယ်လုံး
လောင်ကျွမ်းနေရသည်။ မျက်စိတွေပင် ပြာဝေကာ ခေါင်း
တစ်ခုလုံး ထူပူကျိန်းခဲနေ၏။

မေမေ ...

မေမေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။

ပြင်ပြောပါ မေမေ။

တစ်လောကလုံးမှာ ငင့်ကို အချစ်ဆုံးဆို။

ခုကော ...ခုကော ...ဟင်။

ခု ငင့်ကို မေမေ မချစ်တော့ဘူးလား။

ငင့်ရင်ထဲကို မကြည့်တတ်ဘူးလား။

ဟင့်အင်း ...မေမေ ...ဟင့်အင်း။

မေမေ နောက်အိမ်ထောင် မပြုရဘူး။

ငင်နဲ့မှ မတိမ်းမယိမ်းရှိနိုင်မယ့် လူငယ်တစ်ဦးကို

မေမေ လုံးဝမယူရဘူး။

ငင် သဘောမတူဘူး။

ဟုတ်တယ်။ မယူရဘူး။

ဝန်းခနဲ ထရပ်ပြီး လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်
ထားမိသည်။

စေ့ပိတ်ထားသော တံခါးချပ်သည် ပြည့်အိုင်နေ

သော မျက်ရည်များကြောင့် မှန်ဝါးနေရသည်။

တံခါးချပ်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

အရှိန်နှင့်လူပါ အပြင်ရောက်သွားရသည်။

ကြမ်းတမ်းပြင်းရှုစွာ ရွာနေသော မိုးရေများသည်

ငင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ခဏချင်းပင် ရွှဲနှစ်သွားစေသည်။

မေမေ မတရားဘူး။

မေမေနဲ့ မနေဘူး။

ငင် ရှက်တယ်။ သိပ်ရှက်တာပဲ။

မေမေ ကောင်လေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်တော့မည်

ဟု အတိအကျ သိရသောနေ့၏ ညတစ်ည။

မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲရွာသွန်းသည်။ လေပြင်းတိုက်

ခတ်သံတွေကလည်း ငင့်ကို ဟားတိုက်နေသလို။

ငင့်စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ဆောက်တည်မရတော့။
 တံခါးကို ဒေါသနှင့် တွန်းဖွင့်ပြီး လူပါ အပြင်ကို
 လွင့်ခနဲရောက်ပြီးကာမှ ကျောက်ရုပ်လိုငြိမ်သက်စွာ တောင့်
 တင်းရပ်နေမိသည်။

မေမေ ရက်စက်တယ်။

ငင့်ကို မချစ်တော့ဘူး။

နားထဲတွင် ရယ်မောရွှင်ပျနေသော မေမေအသံကို
 ကြားသည်။

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယောင်ယမ်းပိတ်ထားမိသည်။

မကြားချင်ဘူး။

ငင် မကြားပါရစေနဲ့။

ခြံထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

ခြံဝရောက်တော့ ပိတ်ထားသောတံခါးကို အထူး
 အဆန်းပမာ ငြိမ်သက်ငေးမောနေမိပြန်သည်။

မေမေနှင့် ငင့်ကို ခြားနားလိုက်သောလူသည် ငင့်
 ဘဝကို တံခါးပိတ်လှောင်ချထားသလိုပါ။

ခြံဝင်းတံခါးကို ဆောင့်တွန်းဖွင့်သည်။

မိုးရေတွေနှင့် စိုစိုနစ်နေသော ငင့် သဏ္ဌာန်သည်
 အပူရုပ်။

အအေးဒဏ်ကြောင့် ထုံကျဉ်နေသော ငင့်လက်စို့

သည် ဒေါသခံပြင်းစိတ်ကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေရ၏။

ချာခနဲလှည့်ပြီးမှ တစ်သက်လုံးက မေမေနှင့် နွေး
 ထွေးစွာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သည့် အိမ်လှလှလေးကို ချောက်
 ချားစွာ ကြည့်မိသည်။

မီးရောင်တွေ ထိန်လင်းနေသော တိုက်အိမ်ကလေး
 သည် မိုးသည်းသည်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။

ပြီးတော့ ခြံထောင့်တွင် ရှိနေသော ငင့် ဆိုင်က
 လေး။

“ငင် လှရိပ်သာ”

ဆိုင်းဘုတ်ဖြူဖြူကလေးက မျက်စိထဲ ဇောက်ထိုး
 ဖြစ်လိုက်။ အတည့်ဖြစ်လိုက်။

သည်အိမ်၊ သည်ဆိုင်၊ သည်ဝန်းကျင်ကလေး။

ငင့်ကို သံယောဇဉ်များစွာနှင့် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ထား
 သော အရပ်ဒေသ။

ငင် တစ်အားကို ချစ်ရလွန်းသည့် နေရာလေး။

“ခွဲသွားဖို့”

ခွဲသွားဖို့ ငင် စိတ်ပြတ်ပါ့မလား။

ဟင်အင်း ...ပြတ်ကိုပြတ်ရမယ်။

ငင့်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့မှုတွေ ရရှိစေခဲ့သောဒေသကို
 ငင် ဘာလို့ သံယောဇဉ်မဖြတ်နိုင်ရမှာလဲ။

ငင် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

ခြေထောက်တွေက အားကုန်အင်ကုန် ပြေးနေသော်လည်း ငင့် စိတ်တွေက ငင့်ဆိုင် ငင့်အိမ်ကလေးထဲမှာ တရတစည်းတည်း ကျန်ရစ်သည်။

ပြေးရင်း ပြေးရင်းနဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်ချင်လာသည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်နေပြီး လေထဲလွင့်မျောနေသလို ခံစားရသည်။ မောဟိုက်မှုကို မခံနိုင်သည့်အဆုံး ခြေနှစ်ဖက်ကို စုံရပ်ပစ်လိုက်၏။

ဆံပင်တွေမှတစ်ဆင့် မျက်နှာပေါ် တပေါက်ပေါက် ကျနေသော မိုးရေတို့သည် ငင့် မျက်ရည်စများနှင့် ရောထွေးပူလောင်ကုန်ရသည်။

ငင် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်မိသည်။

“ငင်”

မိုးသံလေသံကို ထွင်းဖောက်ရောက်ရှိလာသော ခေါ်သံကို ငင် ကောင်းစွာကြားလိုက်ရပြီး နွေးထွေးသော လက်တစ်ဖက် ပန်းပေါ် ကျရောက်လာသည်။

“မိုးရေကြီးထဲ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနှင့် စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကို ရင်ဆိုင်ဆုံကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ဆစ်ဆစ်

နာကျင် ရ၏။

မသိစိတ်က ကရမက်တို့အိမ်ပဲ ပြေးလာခိုင်းခဲ့သည်။

ကရမက်တို့အိမ်မှာ မီးရောင်ဖျော့ဖျော့လေးကို လှမ်း

မြင်နေရ၏။

ထီးအနက် တစ်ချောင်းကို မိုးပေးထားရင်း မေးခွန်းတွေ တရစပ်မေးချနေသော သူငယ်ချင်းမကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်တွေ အစွန့်ဆုံးအထိ ကျဆင်းကုန်ရပြီ။

“ငင် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ငင် ...ငင်”

သူငယ်ချင်း၏ စိုးရိမ်မှုတွေ လျော့ကျစေဖို့ နှုတ်ခမ်းတွေကို အားယူဖွင့်ရသည်။

“က ...ရမက်”

“ဟင် ...ဘာလဲ၊ ငင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြောလေ... ပြောစမ်းပါ”

“မေမေ”

ငင့် လေသံက တိမ်နုတ်ဝင်သွား၏။

“ဟင် ...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငင့် မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကရမက် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားပြီး ထိတ်ပြာသွား၏။

“ဟုတ်တယ် ကရမက်၊ နင် ထင်သလိုပဲ”

“မေမေ သေသွားပြီ”

“အသက်သေသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

ငင့် ဘဝအတွက် မေမေ သေသွားတာ။

ငင့်အပေါ်ထားရှိတဲ့ မေမေအချစ်တွေ သေဆုံးသွား

တာ။

ငင့် မျက်ရည်တွေထဲမှာ မေမေ ပျော်နေပြီလေ။

“ငင့်”

ပန်းကို လှုပ်ယမ်းရင်း အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်တာ

ကြောင့် ငင့် သတိဝင်လာရသည်။

“မေမေ ယောက်ျားယူတော့မယ်”

တိုးရှသော အသံအဆုံးမှာ ငင့် ခွေယိုင်ကျသွားရ

သည်။

မေမေကိုလည်း မသိတော့။

ကရမက်ကိုလည်း မသိတော့။

ငင့်ဆီမှ မေမေကို လှယူတော့မည့် ရန်သူကိုလည်း

ငင့် မသိနိုင်တော့။

အမှောင်ကမ္ဘာထဲကို ငင့် ခဏရောက်သွားရသည်။

ပျော်တာ စိတ်ညစ်တာလည်း မရှိ။

ဒေါသဖြစ်တာ ဝမ်းနည်းတာလည်း မရှိ။

သက်မဲ့လူလို ပျော့ခွေသွားခိုက်မှာ တစ်လောကလုံး

ကို ငင့် မေ့လျော့သွားရသည်။

“ငင့် ...ငင့်...ငင့်”

ကရမက်၏ ခေါ်သံစူးစူးကို ငင့် လုံးဝမကြားတော့။

ပွေ့ပိုက်ထားသော အတွေ့အထိကိုလည်း မသိနိုင်

တော့။

“လုပ်ကြပါဦး၊ ငင့် ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊

ဒေါ်ဒေါ်ကော၊ ဦးရေ ...လာကြပါဦး”

ထီးကို မိုးရေထဲပစ်ချပြီး ငင့်ကို မနိုင်မနင်း ပွေ့ယူ

ထားရင်းက ကရမက်ပါ သောကလှိုင်းထဲ မျောပါသွားရ

သည်။

“ငင့် ...ငင့်”

ငင့် မေးစရာကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါရင်း အသံဝင်အောင်

အော်ခေါ်မိသည်။

ငင့်ကတော့ သက်တောင့်သက်သာ ကရမက်ကိုယ်

ပေါ် ပျော့ခွေနေသည်။

မိုးရေမိုးပေါက်တွေ တစက်စက်ကျနေသော ငင့်

မျက်နှာဖွေးဖွေးလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ကရမက်ရင်ထဲ ဆို့နှင့်

သွားရသည်။

x x x x

သည်နေ့ မေမေတို့ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်
ကြသည်။

မနက်ပိုင်း အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး၏။

ငင်ကတော့ မေမေတို့ လက်မထပ်ခင် သုံးရက်အလို
ကတည်းက ဆိုင်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကရမက်က ငင့်ဆိုင်မှာ အချိန်ပြည့်နီးပါး တာဝန်ယူ
ထားပေး၍ ငင် ကျောင်းအေးအေးတက်နိုင်သည်။

ဆယ်တန်းကို အတူတူဖြေကြလျက် ငင်က အောင်
သွားပြီး ကရမက်က ကျကျန်ရစ်တာကြောင့် ကရမက်က
ကျောင်းထွက်လိုက်သည်။

ငင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ကျောင်းအားရက်မှာ အလှ
ပညာသင်တန်း တက်ကြသည်။

ငင်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းမတက်ရသေး
ခင် ကြားကာလ အားလပ်ရက်။

ကရမက်ကတော့ ကျောင်းထွက်ထားပြီမို့ အားလပ်

ရက်တွေချည်း ဖြစ်နေချိန်မှာ နှစ်ဦးသားတိုင်ပင်ပြီး ဝါသနာပါ
ရာ သင်တန်းကို ကြိုးစားတက်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ သင်တန်းဆင်း
တော့ စမတ်ကျကျ ဆိုင်ဖွင့်နိုင်သည်အထိ တတ်ကျွမ်းနေ
ခဲ့ရပြီ။

ဆိုင်ဖွင့်ပြီးတော့ ကရမက်က မိုးလင်းမိုးချုပ် တာဝန်
ခိုင်ခံယူခဲ့ပေမယ့် ငင်ကတော့ ကျောင်းအားချိန်နဲ့ ကျောင်းပိတ်
ရက်တွေမှာပဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၏။

ကရမက်က မပြေလည်တာကြောင့် ငင်ကပဲ ဆိုင်
တစ်ဆိုင်လုံးဖြစ်အောင် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

ငင်၏ ပြေလည်ဖြောင့်ဖြူးနေသော ဘဝကလေး
ရုတ်တရက် တိမ်းစောင်းပျက်စီးသွားရသည်။

မေမေနှင့် ဖေဖေအသစ်ကို မမြင်ချင်တာကြောင့်
ဆိုင်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ဖို့ ငင် စဉ်းစား
သည်။

သင်ကြားထားသော ပညာက ငင်ကို ကူညီအား
ပြည့်၏။ ကရမက်နှင့် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် တိုင်ပင်သည်။

“ဟာ ...ကျောင်းက တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီး၊ ငင်
နောက်တော့ စိတ်ပြေသွားမှာပါ။ ခုလောလောဆယ် ပူပူနွေး
နွေးမို့ ဒီလောက် ခံစားရတာ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ နယ်ကို တို့နှစ်

၁၃၆

ပန်းသီဒိုင်

ယောက်တည်း ဘယ်လိုသွားမလဲ”

“သတ္တိနည်းလိုက်တာ”

ငင်က ကရမက်၏ တွေဝေတုံ့ဆိုင်းမှုကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ ရွတ်ချစ်သည်။

မေမေ့ကို နာကျင်စိတ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်စိတ်က ငင့်ကို အင်အားဖြစ်စေခဲ့သည်။

တစ်သက်လုံး မေမေ့ အရိပ်အောက်မှာပဲ နေထိုင်ခဲ့သမျှ ခုမှ တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်သွားဖို့ ရဲစိတ်တွေ ဝင်ရောက်လာရ၏။

“ငင် စာပေးစာယူ ပြောင်းလိုက်မယ်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် နယ်မှာဆိုင်သွားဖွင့်မယ်၊ ကရမက်ရယ် တို့နှစ်ယောက်ပဲဟာ၊ တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

ကရမက်က ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေ၏။

“စဉ်းစားဦး ငင်၊ သွေးပူနေတုန်း ထင်ရာလျှောက် လုပ်ရင် ငွေကုန်မယ်၊ လူပင်ပန်းမယ်”

“ထင်ရာလျှောက်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြတ် ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“ခုဆို ငင့်ကိုကြည့်ရတာ ဟိုတစ်နေ့ကလောက် မလှုပ်ရှားတော့ဘူး၊ ခံနိုင်ရည် ရှိလာပြီ၊ နောက်ဆို သွေးအေး

သွားမှာပါ ငင်ရာ”

မိုးရေကြီးထဲ မေ့မြောသွားသော ညကို ဆိုလိုမှန်း ငင် နားလည်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငင် အဲဒီလောက် စိတ်မပြင်းထန်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငင့်ခေါင်းထဲမှာ အဝေးကြီး ထွက်သွားတော့မယ်ဆိုတဲ့ လမ်းစလေး ပွင့်သွားလို့ စိတ်အေးအနည်ထိုင်သွားတာ ကရမက်”

ငင်က တစ်ခွန်းချင်းပြောမှ ကရမက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်သည်။

ငင် ခေါင်းမာမှန်းလည်း ရင်းနှီးသူဖို့ သိထားပြီးသား။

ကရမက် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။
ငင့်ကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချတာလည်း အမှန်။

ကရမက် ငင့်ကိုချစ်သည်။
ငင်က ဘာမဆို အနစ်နာခံသည်။ ကူညီသည်။
တိုင်ပင်သည်။ ပြင်းထန်နေသော ငင့် ခံစားမှုအရှိန်ကို ကရမက် နားလည်ပါသည်။

မိခင်ကို အသက်တမျှချစ်သော ငင် သည်လောက်တော့ စိတ်ဒဏ်ရာရရှိမှာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

“ငင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ကရမက် နေချင်ရင်နေခဲ့”

“ဟာ ...မနေခဲ့ပါဘူး”

“လိုက်မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ငင့် မျက်လုံးလေးတွေက လင်းခနဲ တောက်ပသွား

၏။

“ငင် သွားမှတော့ လိုက်ရမှာပေါ့လေ”

ကရမက်စကားကြောင့် ငင့်မျက်နှာလေး ပြုံးသွား

သည်။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အပြုံးကြောင့် ကရမက်

လည်း စိတ်သက်သာရာရ၏။

အတူတူလာနေသော ငင်က ငိုယိုညှိုးခွေနေတော့

ကရမက်ပါ ရူးချင်စိတ်ပေါက်ရသည်။

“ကရမက်”

“ဟင်”

“တော်တော်အပူဟပ်မှာပဲနော်”

ငင့် စကားကြောင့် ရယ်မောမိ၏။

“ငါ တကယ်ခံစားနေရတာပါဟယ်၊ မေမေ ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး”

“နင် မသွားဘူးလား”

မေမေတို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို ဆိုလိုမှန်း ငင် သိ၏။

“ဟင်အင်း ...မသွားဘူး၊ နင်တော့သွားလိုက်”

“ဟင် ...နင်မပါဘဲ မသွားချင်ပါဘူး”

“သွားလိုက်ပါဟာ၊ ဧည့်သည်တွေ လာမှာဆိုတော့

မေမေတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေမယ်”

ကရမက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“နင့်အလုပ်တွေ ငါ လုပ်ထားမှာပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိပါဘူး၊ နင် အခန်း

ထဲမှာ အေးအေးပဲနေ”

“အင်း”

ကရမက်မရှိတော့ ငင် တစ်ဦးတည်းကျန်ရစ်သည်။

ခုတင်ထက်မှာ ကိုယ်ကို မှောက်ချလျက် လက်နှစ်

ဖက်ထောက်ပြီး ငင် ငိုငင်တွေနေမိသည်။

ငင့်ကို တစ်ချိန်လုံး အရိပ်လိုကြည့်နေခဲ့သော အတန်း

ထဲမှ ကောင်လေးကို သတိရသည်။

သူ့အမည်ပင် ငင် မသိပါ။

ခုနေ သူ့သာ ငင့် အနားလာပြီးခေါ်လျှင် ငင် လိုက်

သွားမိမလားပဲဟု တွေးရင်း ပြုံးမိတော့ ရင်ထဲ ပေါ့သွားသလို ဖြစ်သည်။

ရုပ်ဆိုးသော ထိုကောင်လေးကို ငင်က ‘ကုသလေး’

ဟု နာမည်ဝှက်ပေးထားမိ၏။

ကရမက်ကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ကုသလေးနှင့်

ကို နောက်တတ်၏။

အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနှင့် ကောင်
လေးက ငင့်ကို ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ငင် စိတ်တိုချင်သည်။
နောက်တော့လည်း ရယ်ချင်လာရသည်။
အသည်နေက ကရမက် ညနေပိုင်းမှ ပြန်ရောက်လာ

၏။

မေမေက ငင်စားဖို့ စားသောက်စရာတွေ ချိုင့်နှင့်
ထည့်ပေးလိုက်၏။ စားသောက်စရာတွေ စားပွဲပေါ် ပြန်ချထား
ပြီး ငင် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကရမက်က သူတွေကြိုရာသမျှကို ပြန်ပြောပြသည်။

“ငင့်မေမေ သိပ်လှတာပဲ”

ဆိုတာတော့ ခဏခဏပြောပါသည်။

“စားလေ”

“မစားချင်ဘူးဟာ ငါ မျှီမကျပါဘူး”

မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ချင်းကျလျက် မေမေ
ထည့်ပေးလိုက်သော စားစရာများကို ရွံ့မှန်းနာကျင်စွာ ကြည့်
မိ၏။

“မစားချင်လဲလာဟာ၊ ထိုင်ကြည့်မနေနဲ့တော့”

ကရမက်က ငင့်လက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့
သည်။

ခုတင်ပေါ် တိတ်တဆိတ်လဲ့ချရင်း အသံတိတ်

ငိုရိုက်မိသည်။

ငင် အုံးထားသော ခေါင်းအုံးဖွေးဖွေးလေး မျက်ရည်

တွေနှင့် ရွဲသွားရ၏။

ကရမက်ကတော့ ငင့်ဘေးမှာ တိတ်တိတ်ကလေး

ထိုင်ပြီး ငေးမောနေသည်။

ထိုညက ငင် တစ်ညလုံး ငိုသည်။ တစ်ရေးမှ အိပ်

မပျော်ခဲ့။ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ သည်နေ့ အကြွေဆုံး။

မေမေကတော့ ပျော်ကောင်းပျော်နေမည်။

ငင့် အပြုအမူကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ချင်
လည်းဖြစ်မည်။

ငင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ။

ရင်နှံ့မဆုံလို့ ပွင့်ထွက်လာရတဲ့ ခံစားမှုကို ငင် ဘာ
တတ်နိုင်မှာလဲ။

မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ငင် ဝေးရာအရပ်မှာ
နေပါတော့မယ်။ အနီးအနားမှာ ရှိနေရင် မေမေ့ကို စကားနာ
ထိုးမိမယ်။ စိတ်ကောက်မိမယ်။

ဖေဖေအသစ်နဲ့လည်း ပြေလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။

မပြေလည်တာတွေများလာရင် မေမေ ငင့်ကို
စိတ်ညှိုးလာမှာပါ။

မေမေ့ငြိုငြင်မှုကို မယူချင်တော့ပါဘူး။

“ငင်”

www.burmeseclassic.com

ကရမက် ခေါ်သံကြောင့် ငင် လှည့်ကြည့်မိသည်။

“နယ်ကိုသွားရအောင် ဝိုက်ဆံကော ရှိလား”

“နည်းနည်းပါးပါတော့ ရှိတယ်၊ နင့်မှာကော အင်းလေ နင့်မှာတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူး၊ ရပါတယ်၊ ဖြစ်တယ်၊ ပထမပိုင်းမှာတော့ ချွေတာရမှာပေါ့၊ ဆိုင်လူဝင်လာရင် ပူစရာမရှိပါဘူး”

“အင်း”

ကရမက်က တစ်ခါငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။

“ကရမက်”

“ဟင်”

“တစ်ခုမေးမယ် ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေနော်”

“ငါက ညာဖြေမလားဟ”

“ဒီမေးခွန်းက ငါ့အတွက် အရေးကြီးလို့ပါ”

“ဘာလဲ ...မေး”

ကရမက်က ငင့်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လာသည်။

“ဟိုလူ မေမေ့ကို ချစ်ပုံရလားဟင်”

ငင့်အမေးကို ကရမက် ချက်ချင်းမဖြေနိုင်သေးဘဲ စဉ်းစားနေ၏။

“နင် သတိထားမိသလောက်ပြော”

ငင့်က ဆံပင်စတွေကို လက်နှင့်သပ်တင်ရင်း ကရမက်အဖြေကို ရင်မော့စွာ စောင့်နေမိသည်။

“မချစ်ရင် လက်ထပ်ယူပါမလား ငင်ရယ်၊ အသက် ဒီလောက်ကွာတာကြီးကို”

“ကရမက် စကားက မတင်မကျကြီး၊ ပြတ်ပြတ် ပြောဟာ၊ နင့်အထင်ကိုမေးတာ”

“ချစ်ပုံရတယ်”

ရင်ထဲအေးသွားရသည်။

“ငါ ကျေနပ်အောင် ဖြေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် အထင်အတိုင်း ပြောတာ”
မေမေရယ် ...ငင် ကျေနပ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။
မပြေလည်ရင်တောင် မလိုလားမှုကို ထုတ်မပြတော့ ပါဘူး။

ရှိပါစေတော့။

တကယ်တမ်းကျတော့ မေမေ့စိတ်နှင့် ဝေးလွှင့်ခဲ့ရသော ငင့်အတွက် ဇက်နှင့်ဆုံဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

အဲသည်အချိန်ကတော့ ဒုတိယအကြိမ် အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ရပ်ရှေ့မှာ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမည်မှန်း ငင် လုံးဝမသိသေးပါ။

x x x x

ဖြန်းခနဲ ရွာချလိုက်သော မိုးကြောင့် ငင် ဟာခနဲ
 ဖြစ်သွားရလျက် ရုတ်တရက် လန့်သွားရသည်။
 မိုးပေါက်ကြီးတွေက မနည်းမနောပါလား။
 စပ်ခနဲ စပ်ခနဲ ကျလာသော မိုးစက်တွေက အရေ
 ပြားနှင့်အထိမှာ ဖျဉ်းခနဲပင် ဖြစ်ရသည်အထိ။
 ငင် ထွက်လာတုန်းက ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်
 ကြည်စင်စင်။ မကြာခင် မိုးရွာချမည်ဟု ထင်မှားစရာပင်
 မရှိပါ။

သာသာယာယာပဲမို့ ငင် ထီးယူလာဖို့ သတိပင်မရ၊
 သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုကို ဖြန်းခနဲ ဝင်ခိုခိုက်မှာ မိုးတော်
 တော်စိုနေပြီ။ သွေးလိမ်းထားသော သနပ်ခါးတွေ မိုးရေနှင့်
 ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ဖြစ်ရတာကြောင့် 'ကျွတ်'ဟု စိတ်ရှုပ်စွာ
 ရေရွတ် မိသည်။

မိုးရေစိုသွားသော သနပ်ခါးက ဘယ်လိုမှကြည့်
 ကောင်းတော့။ လက်မှ သနပ်ခါးတွေကို ပွတ်သပ်ပစ်ရင်
 တော်ရုံနှင့် မိုးတိတ်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်နေဖြစ်သည်။
 ကရမက်ကတော့ လာကြိုချင် လာကြိုမှာ။

သို့ပေမယ့် ငင်က ခြေရှည်ပြီး သည်ဘက်လမ်းက
 ကွေ့ပြန်ခဲ့မိတာ။

လူသူရှင်းသော လမ်းကလေးမို့ နှစ်သက်စိတ်ဖြစ်ရ
 လျက် ဘယ်ပဲသွားသွား သည်လမ်းကိုပဲ ရွေးချယ်လျှောက်
 လှမ်းဖြစ်သည်။

“ခွေတွေနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေ သွားအပ်ဦးမယ်”
 ဟု မှန်ရေအလှပြင်နေသော ကရမက်ကို ပြောကာ
 ငင် တစ်ဦးတည်း ထွက်ခဲ့မိသည်။

ကရမက်နှင့် နေရာတကာ နှစ်ဦးမှဟု မလုပ်တော့
 တာ ကြာပါပြီ။ ဆိုင်က ညပိုင်းလည်း လူမပြတ်တာကြောင့်
 တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး ရှိနေမှ။

တစ်ယောက်အပြင်ထွက်လျှင် တစ်ယောက်ထိုင်
 စောင့်။

ဘာလိုလိုနှင့် သည်နယ်လေးမှာ ငင် နေသားတကျ
 ပင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မေမေ့ကို သတိရလျှင် ဖုန်းဆက် စကားပြော
 သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ရန်ကုန်အိမ်ကိုရော၊ မေမေ့ကိုပါ
 မေ့ထားနိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစား၏။

ငင်တို့ဆိုင်ကလည်း ကုသိုလ်လိုက်စွာ လူအဝင်များ
 တော့ ငင်နှင့် ကရမက် ပျော်ရွှင်ရသည်။

တစ်နယ်တစ်ရပ်မှာမို့ ငင်တို့က စားဝတ်နေမှုအတွက်

ပူပန်နေမိ၏။ လက်ထဲပိုက်ဆံပြတ်သွားမှာ ကိုယ်စီစိုးရိမ်နေကြတာ။ ခုလို အဆင်တပြေဖြစ်သွားတော့ ကျေနပ်ရသည်။

မျှော်လင့်ထားတာထက်ပင် ပိုမိုအောင်မြင်နေသေးတာ။ သို့ပေမယ့် ကြိုးစားရှိန်ကို နည်းနည်းမှ မလျှော့ချ။ မိုးက ပိုမိုပြင်းထန်လာသောကြောင့် သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာလည်း မိုးမလွတ်နိုင်တော့။

မိုးရေကြီးထဲ လမ်းလျှောက်ပြန်ဖို့ကျတော့ ငင် ရှက်သည်။

သည်လမ်းတစ်လျှောက်သာ လူသူကင်းရှင်း တိတ်ဆိတ်နေတာ။ လမ်းဆုံးလို့ လမ်းမကြီးပေါ် ချိုးကွေ့လိုက်လျှင် လူသွားလူလာများသော ဈေးဝန်းကျင်ကို ရောက်မည်။

ငင်တို့က ဈေးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတာ။

ငင် ဟိုတွေး သည်တွေးနှင့် ဆုံးဖြတ်မရနိုင်အောင် ရှိ၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ အပြစ်မတင်မိပါ။ စောစောတုန်းကဖြင့် လင်းလင်းထင်းထင်း ခြောက်သွေ့နေတာ။

မိုးကိုပဲ စိတ်ဆိုးမိ၏။

ရွာချတော့မှာ ကြိုအရိပ်အယောင် မပြဘူး။

“ထီးမပါဘူးလားဟင်”

“ရှင်”

ငင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားရသည်။

အတွေးနှင့် ငေးမောနေဖြစ်တာ။

ဘေးနားကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာတာ ထုံးဝသလိုက်။

အနားကပ်ပြီး မေးလိုက်သံကြောင့် ထိတ်သွားရသည်။

“မိုးတွေအရမ်းသည်းနေပြီ၊ အပင်အောက်မှာလဲ စိုမှာ”

သူက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

မိုးကာအညိုရောင် အရှည်ကြီးက သူတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားတာကြောင့် ငင် သူ့ကို မမြင်ရပါ။

မျက်မှန်အနက် တပ်ထားတာကြောင့်လည်း ငင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတာဖြစ်မည်။

သူက မျက်မှန်ကို လက်နှင့်ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ငင် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းစက်သွားမိ၏။

သူ

ငင်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်သွားရ၏။

ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့အချမှာ နီးကပ်စွာ ရပ်နေသော
သူ့သဏ္ဌာန်က မျက်လုံးအိမ်ထဲ ငြိတွယ်နေဆဲ။

သူ့ကိုတော့ ငင် သိနေသည်။

ငင်ကိုတော့ သူသိမှာမဟုတ်။

စတိုင်ကျလွန်းသော တခြားတခြား ကောင်လေးတွေ
နှင့် မတူဘဲ ထင်းထင်းပပရှိနေသော သူ့ကို သတိပြုမိခဲ့တာ
ကြာပါပြီ။

မှတ်မှတ်ရရ ဈေးအတွင်းက နန်းကြီးသုပ်ဆိုင်မှာ
ငင် အသုပ်စားနေတုန်း သူ မုန့်ဟင်းခါး လာစားတာ။

နန်းကြီးသုပ်ဆိုင်မှာ စပြီးမြင်ဖူးခဲ့တာပါ။

ပြီးတော့ ညနေပိုင်းဆို စက်ဘီးလေးနှင့် ငင်တို့ဆိုင်
ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ လာထိုင်တတ်သည်။

ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ဆွဲဆောင်မှုပြင်းလှသည်။

တစ်ခါတည်း မြင်ဖူးရုံနှင့် ငင် သူ့ကို မှတ်မိသွား၏။

ခေါက်ဆွဲသုပ်စားလိုက်၊ ဟင်းခါးသောက်လိုက်နှင့်
သူ့မျက်နှာကို တမေ့တမော အကြာကြီးပဲ ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဆံပင်မည်းမည်းတွေရော၊ မျက်ဝန်းညိုညိုတွေသာ
မက သွားရှည်ရှည်သွယ်သွယ်တွေပါ အလွတ်မှတ်မိသည်
အထိ ငင်အကြည့် စူးရှခဲ့ပါသည်။

သူကတော့ ဘာမှမကြည့်၊ ဘာမှမစူးစမ်းဘဲ မုန့်ဟင်း
ခါးကို စိတ်မပါသလို စားရင်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရ
သည်။

ငင် အရင်ရောက်နှင့်လျက် သူကပဲ ဦးစွာဆိုင်ထဲမှ
ပြန်ထွက်ခွာသွားသည်။

ပိုက်ဆံလှမ်းပေးပြီး ငင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ငင်
ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲမိ၏။

ငင်ဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ ခုလောက်
မငေးမောဖူးခဲ့။

သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားမိတာကို ထူပူရှက်ရွံ့စွာ
တစ်ဦးတည်း မလုံမလဲ ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့သဏ္ဌာန်လေးက ငင် အာရုံကို ဖမ်းစားယူနိုင်စွမ်း
ရှိ၏။ အကြည့်ချင်း ဆုံခွင့်မရလိုက်တာ ငင် အရှက်အကြောက်
ကြီးလို့ပါ။ သူ့မျက်လုံးညိုညိုကြီးတွေ၏ အကြည့်စူးစူးကို
ခံစားသိရှိခိုက် ငင်ရင်ထဲ နင့်သွားသလိုလိုပင်။

ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားသည့် သူ
နောက်ကျောပြင်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်မိပြီးမှ သတိပြန်ဝင်လာ
ရ၏။

အဲဒီနေ့ကတည်းက သူ့ကို ငင် သိနေခဲ့တာ။

ညနေဘက် သူစက်ဘီးနှင့် ဖြတ်သွားချိန်ဆို ငင်

မြင်လိုက်တာချည်း။

တကူးတက စောင့်ကြည့်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။

တမင်ဖန်တီးယူတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ငင် အမြဲလိုလို မြင်ရသည်။

အဲသည် ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပင် ငင် ကျေနပ်မိ၏။

သူနှင့်ငင် တိုင်ပင်ထားတာဆိုလျှင်ပင် လွဲသွားဦးမည်။

ခုတော့ ငင် လမ်းမဘက်ကြည့်မိချိန်နှင့် သူ စက်ဘီး ဖြတ်သွားချိန်က ကွက်တို့ တိုင်ပင်ကိုက်ထားသလို ထိမိစွာ မြင်ခွင့်ရသည်။

သူကလည်း ငင် အကြည့်ကိုစောင့်ပြီး ဖြတ်တာမျိုး မဟုတ်။

ငင်ကလည်း သူလာမည့်အချိန်ကို ကြိုတင်သိနေတာမျိုး မဟုတ်ပါ။

တစ်ရက်က နှစ်ရက်၊ နှစ်ရက်က သုံးရက်၊ ရက်ပေါင်းတွေ များလာတော့ ကရမက်ကို ငင် ဖွင့်ဟပြောဖြစ်တော့သည်။

“ကရမက် ...အရမ်းချောတာပဲ”

ဟု အစချီကာ မရှိသည့် အကြောင်းအရာကို အရှိ

ဖြစ်အောင်လုပ်ရင်း ပြောပြမိ၏။

“သူ့ကို နန်းကြီးသုပ်ဆိုင်မှာ တွေ့တယ်၊ မှတ်မိသွားတယ်၊ ညနေတိုင်း စက်ဘီးနဲ့ ဖြတ်တယ်၊ ဟိုနားက လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်တယ်”

ဒါလေးပဲ ပြောစရာရှိတာ။

ကရမက်က ငင် စကားအဆုံးမှာ ...

“ပြ ...မြင်ဖူးချင်တယ်”

ဟု စိတ်ဝင်တစား ဆိုတာကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းမှာ ငင် သူ့ကိုပြမိသည်။

“အင်း ...ပုံစံလေးက အရမ်းသားနားတယ်၊ သူ့ဌေးပေါက်စလေးနဲ့တူတယ်”

“ဟယ် ...ပြောပုံကလဲ”

ကရမက် ပြောလိုက်ပုံကြောင့် ငင် နှုတ်ခမ်းစုချင်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငင်လဲ သူ့ဌေးပေါက်စလေးနဲ့ တူတာပဲဟာ၊ အသွေးအမွှေးရှိတယ်”

ကရမက်က ရှင်းပြနေပြန်၏။

“ငင့်ကို သူ သိလား”

“မသိဘူး၊ သိနေရင် ဆိုင်ဘက် တစ်ချက်တော့ ကြည့်မှာပေါ့”

ဖြစ်နိုင်ခြေကို ငင် ပြောမိသည်။

ကရမက်ကတော့ ပြုံးတုံ့လေးပဲ ရှိနေ၏။

သူ့ကိုသိအောင်ပြပြီးသည့်နေ့မှ စ၍ နောက်ပိုင်း
ညနေတွေမှာ သူ့ဖြတ်ချိန်ဆို ငင်နှင့်ကရမက် အကြည့်ချင်းဆုံ
ကြစမြဲ။ အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိကြစမြဲ။

ငင် သူ့ကို သေသေချာချာသိပြီး အချိန်တွေ ကြာခဲ့
ပေမယ့် သူက ငင်ကို လုံးလုံးမသိသေးပါ။

“ရော”

မျက်စိရှေ့ ရောက်လာသော မိုးကာကြီးကို ကြည့်၍
ငင်အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်ကုန်ရသည်။

ဟင် ...သူ့ကိုပါ မိုးတွေစိုကုန်ပြီ။

“ဟင်အင်း ...ရပါတယ်”

တုန်တုန်ယင်ယင် ငြင်းဆန်ခေါင်းခါမိလျက် အားနာ
သွားသလိုပင် ဖြစ်ရသည်။

“ယူပါ ...ရပါတယ်၊ ပြန်တော့လေ၊ ဒီမိုးက တိတ်
မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ရွှဲနေပြီ၊ မိုးကာပါတော့ ဣန္ဒြေရတာ
ပေါ့”

“မယူပါဘူး၊ စိုနေပြီပဲ”

အားနာစွာ နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ပြောတော့
သူ က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြုံးသည်။

သူ့သွားကလေးတွေ ညီညာဖွေးသန့်နေလိုက်တာ။

ဘာရယ်မဟုတ်။ ကရမက် ပြောသော ...

“သူဌေးပေါက်စလေး”

ဆိုတာကို တွေးမိပြီး ပြုံးဖြစ်၏။

“ရောပါ ...ယူ ...မိုးချုပ်တော့မယ်”

ငင် လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလျက်
မိုးကာကို အတင်းထည့်ပေးသည်။

လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်နှင့် ငင် မော့ကြည့်မိ၏။

“သွားမယ်”

သူက နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟို”

ငင် ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိ။

သူ့မိုးကာကို ငင်က အပိုင်ယူရမှာလား။

“ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အမြဲလာပါတယ်၊

မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲရွာတဲ့နေ့ကျရင် အဲဒီမိုးကာလေး လာပေးနော်၊
ကျွန်တော်က ဒီမိုးကာ အမြဲဆောင်ထားတယ်၊ စက်ဘီးနဲ့ဆို
တော့ ထီးက မဖြစ်ဘူးလေ၊ မိုးကာက ပိုအဆင်ပြေလို့”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာပေးရမှာ”

သေချာအောင် ထပ်မေးမိတော့ သူက ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မိုးတွေရွာမှပါ။ မိုးသည်းနေရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်မလဲ။ ဒါပေမယ့် လာပေးချင်စိတ် ရှိတဲ့နေ့ လာပေး။ လာမပေးလဲ ကျွန်တော် မိုးရေထဲပြန်မှာပဲ။ ကိစ္စ မရှိဘူး”

သူ့စကားက ငင့်အတွက် ထူးဆန်းနေသည်။

မိုးရေကြီးထဲ စက်ဘီးစီး ထွက်ခွာသွားသော သူ့ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်။ သူပေးထားခဲ့သော မိုးကာကို ငုံ့ကြည့်လိုက် နှင့်ပင် ခဏရပ်နေမိ၏။

ပြီးမှ မိုးကာလေးကိုခြုံပြီး ခြေလှမ်းစသည်။

မိုးကာ၏ နွေးထွေးသောအတွေ့မှာ ရင်ခုန်သာယာချိန် ...

သူသုံးနေကျဖြစ်မည့် အနံ့လေးတစ်ခု မိုးကာ သင်းပျံ့လာချိန် ...

ငင် သူ့ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာ ခိုင်မာသွားရတော့ သည်။

သူ့မိုးကာကြီးက သူ့ရင်ခွင်ကျယ်လို့ ငင့်ကို လုံခြုံ နွေးထွေးစေသည်။

ငင် သူ့ကို သိနေပါလား။

ကြည်နူးကျေနပ်သွားသည့် စိတ်ကလေးက ဘာနှင့်မှ မတူအောင် ပီတိဖြစ်စေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အနီးမှာ ငင် ရှိနေတာ သူ သတိ

ထားမိတယ်။

ဒါဆို ငင့်ကို သူ ဂရုတစိုက်ရှိလိုသာပေါ့။

ဖြစ်ချင်တာတွေ ဇွတ်တွေးယူသလို ဖြစ်နေပြီလားဟု စဉ်းစားရင်း မျက်နှာလေး ထူအမ်းသွားရသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကရမက်ကို ဖွင့်ဟပြောမိ၏။

ငင်တို့ ငှားထားသော အိမ်လေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေး။

ရှေ့ဘက်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး နောက်ဘက်မှာ ငင်တို့နှစ်ဦး နေကြသည်။

“ဟယ် ...ဒါဆို ငင့်ကို သိနေတာပေါ့နော်”

ကရမက် မှတ်ချက်က ငင်အသည်းထိ ထွင်းဝင်သွား သည်။ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ ခုတင်လေးပေါ် လှဲချငြိမ် သက်နေမိသည်။

“အဝတ်လဲဦးလေ”

“ခြောက်သွားပါပြီ”

“ဟာ ...လဲလိုက်ပါ။ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ကရမက် တိုက်တွန်းမှ ငင် စိတ်လက်မပါစွာ အဝတ်လဲသည်။

ရင်ထဲမှာ ပျော်သလိုလို ကြောက်သလိုလို။

ငြိမ့်ညောင်း တုန်လှုပ်စဖွယ် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်ထားသည့် ရသတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်နေတာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတာမို့ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်။

နွေးလိုက်၊ အေးလိုက်ဖြစ်နေသော ခံစားမှုရယ်၊
အေးစက်နေသော လက်ဖျားလေးတွေရယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လို
နေနေ လုံခြုံတယ်မထင်ဘဲ တစ်ခုခု လိုနေသလိုလို လစ်ဟာ
နေတာရယ်။

ငင် သည်လိုမျိုး မငြိမ်မသက် မဖြစ်ဖူးခဲ့ပါလား။
သူ့ကို ငင် ချစ်နေပြီလား၊ ရင်ခုန်သွားလာနေပြီလား။
ရှက်ရွံ့စရာကြီးနော်။
လောကကြီးမှာ မေမေတစ်ဦးတည်း တွယ်တာလို့
ရှင်သန်ရပ်တည်ခဲ့တာ ဘာကြောင့် ...

ဘာမှမတော်စပ်သည့် သူစိမ်းတစ်ဦးကို သံယောဇဉ်
ဖြစ်မိတာ အထူးအဆန်းပါ။

သူ့ကို ချစ်တာသည် မေမေ့ကို ချစ်တာမျိုးတော့
လုံးဝ မဟုတ်။ ခုံပေါ်တင်ထားသော မိုးကာကို ဆွဲယူရင်း
ပွေ့ပျံ့ ကြီး ကြီး ထားမိ၏။

ကရမက်က ငင်အပြုအမူကို အံ့သြငေးမောနေမိ၏။

x x x x

သူမိုးကာလေး ငင်ဆီမှာ ကြာရှည်စွာ ရှိနေခဲ့သည်။
ပြန်လည်ပေးဖို့ ငင် ဝန်လေးနေမိ၏။

မိုးရွာတဲ့ ညတစ်ညမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်
လာမည့်သူ့ကို တကူးတက သွားပေးမည့်အလုပ်မို့ ငင် ရင်ထဲ
ဆင့်နေမိသည်။

သူမိုးကာလေး ငင်ဆီ ရောက်နေပြီးမှ မိုးရွာသော
ညတွေ အကြိမ်များစွာ ရှိခဲ့သည်။

မိုးရွာကြီးထဲ သည်အတိုင်း သူပြန်သွားတာလည်း
တွေ့နေရသည်။

ဘယ်လိုလဲ သူ။

ငင် ဆိုင်လည်း သူ သိနေသားပဲ။

ငင် ယူပါတော့လား။

သူ့ကို နားမလည်ချင်သလို ဖြစ်ရ၏။

ငင် လာပေးမည်ရက်ကို မိုးအစိုခံပြီး စောင့်ဆိုင်းနေ

ဘာကြောင့်မှန်း စဉ်းစားလိုက် မရ။

ဘာသာဘာသာ ရှင်ရယ် ...

ငင် ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် သူစိတ်ကို မမှန်းတတ်

တော့။

“မိုးတွေရွာမှပါ၊ မိုးသည်းနေရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်ရမလဲ၊ ဒါပေမယ့် လာပေးချင်တဲ့စိတ်ရှိတဲ့နေ့ လာပေး၊ လာမပေးလဲ ကျွန်တော် မိုးရေထဲ ပြန်မှာပဲ”

ငင့်ကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ကြင်နာတာတွေ ဖွင့်ဟခဲ့တာ လား။ မိုးကာလေး သွားပေးလိုက်လျှင် ငင့် သူ့ကိုတုံ့ပြန်ပြီလို့ ယူဆပစ်မှာလား။

သည်လိုတွေ့မိတော့ ပြန်ပေးဖို့ ပိုပင် နောက်တွန့် သွားရသေး၏။

စက်ဘီးပေါ်တွင် မိုးရေတွေ ရွှဲစိုနေသော သူ့ကို ကရုဏာစိတ်နှင့် ငေးကြည့်လျက် သက်ပြင်းအခါခါ ချမိ သည်။

“ငင့် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဟင်”

“မသိဘူးဟယ်၊ သူက ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး”

“သွားပေးလိုက်ပေါ့၊ နောက်နေ့ည မိုးရွာရင် သွား ပေးလိုက် ပြီးတာပဲ”

ငင့် စိတ်ရှုပ်တွေငေးစွာ ဝေခွဲမရရှိနေတာကို ကရ မက်က သိတတ်စွာ ပြောသည်။

“ခုဆို ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဇေဇဝါနဲ့။ သူလဲ အလ ကား မိုးထဲလေထဲ ပြန်ရတယ်၊ ငင့် မတုံ့ပြန်ချင်သေးလဲ အပြတ်ပြောလိုက်ပေါ့”

ကရမက်အကြံကြောင့် ငင့် မိုးရွာလျှင် သွားပေးတော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ငင့် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်ရက်မှစ၍ မိုးက လုံးလုံးမရွာ တော့။ ဆက်တိုက် ညစဉ်ညတိုင်း သာယာသည်။

ကရမက်က ရယ်စရာတစ်ခုလို သဘောပိုက် နောက်ပြောင်နိုင်ပေမယ့် ငင့်ကျတော့ ပေါ့ပြန်ပြန် သဘော မထားနိုင်တော့။

မိုးရွာရက်ကို တိတ်တဆိတ် တောင့်တနေဖြစ်သည်။ တီရှပ်ရောင်စုံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူလေး

နှင့်။

ကြည့်လိုက်တိုင်း သပ်ရပ်ခန့်ညားသော သူ့ကို ငင့် တွယ်တာနေမိသည်။

သူက ငင့်တို့ဆိုင်ဘက်ကို လှည့်မကြည့်တာတော့ မကျေနပ်စိတ်နှင့် အသည်းယားလှ၏။

သာယာသော ညတွေများစွာ ကုန်လွန်ပြီးချိန်မှာမှ မိုးသည်းသော ညတစ်ညက ကျရောက်လာခဲ့သည်။

အဲသည်နေ့ကို ငင့် မှတ်မိနေ၏။

နေ့လယ်ပိုင်း ငင့် ဆံပင်အဖျားလေးတွေ ကောက် ထားသောနေ့။

ပြီးတော့ စနေနေ့။

တကယ်တမ်း မိုးတွေရွာလာတော့လည်း မိုးကာလေး

သွားပေးဖို့ ငင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပြန်၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတော့ လူငယ်တွေ အများစုရှိ ရာအရပ်။

ငင့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ကြရင် သူ ငင့်ကို မတွေ့ရင် အပျက်ဘက်ကချည်း တွေးပြီး ငင် ငြိမ်သက်နေ မိသည်။

“သွားပေးပါလား၊ တော်ကြာ ပြန်သွားဦးမယ်၊ ဟိုနေ့ကတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆို၊ မပေးရဲလဲ သူ့လိပ်စာ စုံစမ်းပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်တော့”

ကရမက်ပင် ငင့်တွေဝေမှုကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ ပါ။

“သွားပေးမယ်”

ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လျက် မိုးကာလေးကို ဆွဲယူ ပြီး လက်မောင်းမှာ တင်ချိတ်သည်။

သုံးဆစ်ချိုး ထီးအမည်းလေးကို ဖွင့်ဆောင်းရင်း ခြေလှမ်းစပြင်ခိုက်မှာ ငင့် ရင်ခန့်သံတို့က အဟုန်ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်၏။

ဝတ်ထားသော ပြောက်ကျား ဂျာကင်လေးပင် အနွေး ဓာတ်မပေးနိုင်အောင် ငင့် အသည်းထဲ ချမ်းစိမ့်ထုံကျဉ်နေရ သည်။

သည်နေ့ ညနေပိုင်း အလုပ်များနေသောကြောင့် သူ

ဖြတ်သွားတာကို ငင် မတွေ့လိုက်ပါ။

ရှိမှ ရှိနေပါ့မလား။

ငင့် စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှမငြိမ်သက်။

ခြေလှမ်းတွေက အလိုလိုနွေးလာရသည်။

စိတ်လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် လူက ယိုင်ကျချင်၏။

ယောက်ျားလေး တစ်ဦးနှင့် ဆက်ဆံဖို့ သည်လောက်

ခက်ခဲပင်ပန်းလိမ့်မည်ဟု ငင် မထင်ခဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိခဲ့သည်။

ခုကျမှပဲ ကိုယ့်အားနည်းချက် ညံ့ဖျင်းချက်ကို တိပ စွာသိရ၏။ ထီးလေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းရင်း မိုးပြင်းစွာ ရွာနေတာကို သတိထားမိသည်။

လေတိုက်တာကြောင့် မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ တစ်အားစင်၏။ ငင့် ထဘီဖျားလေးတွေ ရွဲနှစ်ရခိုက်မှာ အား ငယ်ခြင်းက ပူးတွဲရောက်ရှိလာသည်။

သူ့ကိုလည်း စိတ်ထဲမျက်ရသွား၏။

ရောက်လုနီးပါးရှိနေပြီ ဖြစ်သော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကို မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ ချာခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ငင့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိရင် ငင့်ဆီ လာပါလား။

သူ့အမိန့်ကို ငင် မနာခံချင်တော့။

ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ တွန်းပို့သလို ထင်မြင်မိကာ ငင် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားမိ၏။

သည်မိုးကာလေးကို တစ်သက်လုံး သိမ်းထားလိုက်
တော့မည်။

လာမယူချင်လည်း နေပါစေတော့။

သွားပေးဖို့ ငင် ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားချင်တော့ပါ။
“ငင်”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် ငင် ခြေလှမ်းတွေ တဲ့ဆဲ့
ရပ်၏။

စက်ဘီးက ငင်ဘေးနားမှာ ရပ်တန့်သွားပြီး သူက
စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

“ဘာလို့ ပြန်လှည့်သွားတာလဲ”

ငင် ပြန်မဖြေဖြစ်။

မိုးကာအင်္ကျီကို မော့မကြည့်ဘဲ လှမ်းပေးဖြစ်သည်။

သူက မယူသေးဘဲ ငင် ထီးအရိပ်အောက် ငုံ့ဝင်လာ

၏။

သူ မိုးတွေရွဲနေပါလား။

မော့မကြည့်ဖြစ်ဘဲ သိလိုက်သည်။

“ရော”

ငင် လှမ်းပေးသော မိုးကာအင်္ကျီကို လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် လှမ်းယူပြီး ငင် လက်ကလေးကိုပါ ရောထွေးဆုပ်ကိုင်
ထားသည်။

သူ့ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မော့ကြည့်မိတော့ ...

“ဟင်”

ပြောက်ကျား ဂျာကင်လေးက သူနှင့် လိုက်ဖက်ညီ
စွာ။

ငင်နှင့် ဆင်တူဖြစ်နေတာလေးကို နှစ်ခြိုက်စိတ်နှင့်
ပြုံးဖြစ်သွားရသည်။

မော့ကြည့်လိုက်မိတာက သူ့မျက်နှာ၊ သူ့မျက်လုံး
တွေဆီကိုပါ။ သို့ပေမယ့် အကြည့်က ပြောက်ကျား ဂျာကင်
လေးဆီမှာ ရပ်သွား၏။

“အကြာကြီးပဲ လာမပေးဘူး”

သူ့စကားနှစ်ခွန်းက အဆက်အစပ်မရှိ။

အကြာကြီးပဲဆိုတာကို ဆွဲပြောပြီးမှ လာမပေးဘူး
ဆိုတာကို မကျေနပ်သလို ခပ်လောလော ပြောချသည်။

“ငင် ...နေကောင်းရဲ့လား”

အရိုးရှင်းဆုံးနှင့် အကြင်နာကို အပေါ်လွင်ဆုံးဟု
လူတိုင်းလိုလို ယူဆသောစကားလေးကို စတင်ပြောကြားလာ
ခဲ့သည်။

“ငင် ဆိုင်ဘက်ကို မကြည့်ရဲဘူးကွာ”

ဘာလို့လဲဟု အသံတိတ်မေးမိသော်လည်း သူက
သိရှိသွားသလို ပြန်ဖြေခဲ့၏။

“ငင်လေး ကြည့်နေတာသိလို့”တဲ့။

“ပြန်ကြည့်မိရင် ဝင်လာမိမှာကွ”တဲ့။

ငင်ကတော့ နီးကပ်စွာ မြင်နေရသော သူမျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း အရာရာကို ခေတ္တမေ့လျော့နေမိသည်။

“ငင်လေးက အရမ်းချစ်စရာလေး”

ငင် ခေါင်းငုံ့ထားမိ၏။

“တို့နာမည်က ဧရက်(ဆက်ရက်)တဲ့”

“ဧရက်”

ငင် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ကြည့်မိသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေက ဧရက်ကို အတိုကောက် ဇော်လို့ပဲခေါ်ကြတယ်”

သူ့အသံချို့ချို့က အားပြည့်နေ၏။

“ငင်နဲ့တို့ ဆင်တူဖြစ်နေတယ်၊ မတိုင်ပင်ဘဲ တူတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငင်လေးက ညနေပိုင်း တို့ဖြတ်သွားတာတွေလို့ ဝတ်တာလား”

သူ့အမေးကြောင့် ငင် နှုတ်ခမ်းလေး ကွေးကျသွားရ၏။

“ဘယ်လိုထင်လဲဟင်”

“တို့နဲ့ဆင်တူဖြစ်အောင် လိုက်ဝတ်တာလို့ မထင်ဘူး၊ ငင်လေး အဲဒီလောက်မရဲဘူး၊ တိုက်ဆိုင်မှုပဲလို့ ထင်တယ်၊ တို့ဝတ်ထားမှန်းသိရင် ငင် ဘယ်ဝတ်လာပါ့မလဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ငင် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူက ...

“ငင်လေးအေးတာ သိပါတယ်”

ဟု တိုးဖွဖွ ဆိုသည်။

“ငင် ပြန်တော့မယ်နော်”

သူက ...

“အင်း”

ဟု ဆိုလျက် ထီးအောက်မှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ငင်လေးကို တွေ့ချင်ရင် တို့ လာခဲ့ပါရစေ”

ငင် မတုံ့ပြန်ပါ။

“ညနေပိုင်း စာအုပ်တွေ၊ ခွေတွေ သွားအပ်ရင်လဲ တို့ လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

သူက ငင်နှင့် ယှဉ်လျှောက်ရင်း ပြောလာ၏။

“ခွင့်ပြုမယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

သူက ငင်ဘက်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး အံ့သြသွားဟန် ရှိ၏။

“ခွင့်ပြုဘူး၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“မိုးကာဝတ်တော့လေ”

“ရွှေနေပြီးတာ၊ စကားမငဲ့နဲ့ကွာ”

“ငင်လေးမှ သူ့ကိုနားမလည်တာ”

သူက ငင့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“နားမလည်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဘာကိုနားမလည်တာလဲ၊ ပြော”

ငင် ခေါင်းငုံ့ပြီးမိ၏။

“ငင်လေးနဲ့တို့နဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“ရှင်”

ငင် ခေါင်းလေး သူ့ဘက်လည်သွားရသည်။

ချစ်သူတွေ။

ငင် နားကြားလွှဲရောသလား။

“ငင်လေးကို တို့က မိုးကာလေးနဲ့ ချစ်စကားပြောတယ်၊ ငင်လေးက လက်ခံတုံ့ပြန်တယ်၊ အဲဒါ ချစ်သူတွေပဲပေါ့”

ဟောတော့ ..

အဲဒါ ဘယ်လိုချစ်စကား ပြောနည်းလေးလဲ။

ဆန်းကြယ်ပဲ၊ ကိုဇက်(ဆက်ရက်)ရယ်။

“ငင်ဖြင့် သိတောင်မသိဘူး။

“ငင်လေးကို ချစ်နေတာ ကြာပြီ၊ ပြောချင်နေတာလဲ၊ ကြာပြီ”

ငင် မျက်နှာလေး နွေးတောက်သွားရင်း ရှက်ရွံ့ရ၏။

အနေခက်စွာ ပူထူနေမိသည်။

မိုးရေကြီးထဲမှာပင် လက်ဖျားလေးတွေ ချွေးစေးနှံ့စိုထိုင်းစပြု၏။

မွန်းကျပ်သလိုကြီး ခံစားရကာ အသက်ကို လှရှူမိသည်။

“ငင်လေးကော တို့ကိုချစ်လား”

ငင် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ငင်လဲ မိုးရေတွေ စိုကုန်ပြီနော်၊ ပြီးတော့ ရှက်နေပြီ”

ရယ်သံလွှမ်းသော သူ့စကားက ငင့်အတွက်တော့ နေသာသလို ရှိသွား၏။

“ငင့်ကို ဆိုင်ရှေ့အထိ လိုက်ပို့ရမလား”

“ရပါတယ်”

“တို့က ရန်ကုန်က ခဏလာတာ”

“ငင်လဲ ရန်ကုန်ကပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငင် လော့ပြီး ပြောင်းလာတာ”

“ဪ”

သူက ငင့်အကြောင်း ဘာမှဆက်မမေးတော့။

“ငင့်ဆိုင်က ကျောင်မလေးတွေ သိပ်များတယ်နော်”

“အင်း”

“မိန်းကလေးတွေက လှချင်တယ်”

သူ့မှတ်ချက်ကို ငင် ပြုံးဖြစ်၏။

“လှချင်တာ မိန်းကလေးသဘာဝပဲလေ၊ မဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငင်လေးကျတော့ သိပ်အလှပြင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျင်းလို့”

“အဟား ... ဒါမျိုးလေးလဲ ရှိလား၊ လှဖို့ဆိုမပျင်းကြဘူး၊ ငင်လေးက အဆန်းပဲ”

“သူလဲ ဆန်းတာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

သူက ကတ်သတ်မေးတော့ ငင် ဖြေရုံကျပ်သွား၏။

“ငင်နဲ့ဆင်တူ ပြောက်ကျားျာကင်လေး ဝတ်ထားတဲ့သူပေါ့”

“သူလို့ မပြောနဲ့ကွာနော်”

“အင်း ... ကိုဇေရက်လို့ ပြောမယ်”

“ဟာ ... မကောင်းဘူး”

“ငင် စိတ်ပါသလို ခေါ်ပါရစေ”

ငင်စကားကြောင့် သူ တိတ်သွား၏။

“အင်းပါ၊ ရပါတယ်”

ဟု လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောတော့ ငင် ကြည်နူးသွားရသည်။

ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပင် သူ အလျော့ပေးတာကို နှစ်သက်သည်။

ချစ်သူ၏ အလိုလိုက်ခြင်းကို မြင့်မားစွာ ပျော်ရွှင်မိတာ ငင် တစ်ဦးတည်းလား။ အခြားကောင်မလေးတွေကော သည်လို့ပဲလား။

x x x x

“ဟယ် ... ကို”

ဓာတ်ဘူးအနီရဲလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားလျက်သား။ ခြေလှမ်းတွေက အိမ်အထဲခန်းမှ ဆိုင်ထဲကို လှမ်း အဝင် လမ်းမတွင် ခြေစုံရပ်ပြီး စေ့စေ့ကြည့်နေသော သူ့ကို မြင်သွားရတာကြောင့် တအံ့တဩလေးဖြစ်လျက် နေမြဲပုံစံ အတိုင်း ဆက်ရပ်နေမိသည့်အဖြစ်။

တင်းမာခက်ထန်နေသော သူ့မျက်နှာထား အေးစက်စက်အကြည့်။

ငင်ရင်ထဲ လေးပင်သွားရသည်။

ဓာတ်ဘူးကို ဘေးနားရှိ စားပွဲတွင်အသာချပြီး သူ့ဆီ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားမိ၏။

“လာလေ ... အိမ်ပေါ်တက်ပါ”

လက်နှစ်ဖက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ပွတ်သပ်လျက်
ခေါင်းလေးငဲ့စောင်းပြီး မဝံ့မရဲ ကြည့်မိ၏။

သူ ငင့်ကို စိတ်ဆိုးနေပြီလား။

ငင် တွေးလန့်နေမိသည်။

ဘာစကားမှ ပြန်မဆို။ နေရာမရွှေ့ဘဲ ငူငူကြီးရပ်
လျက် စိုက်ကြည့်နေတော့ ငင် ပိုအနေခက်ရ၏။

“အိမ်ထဲဝင်ပါနော်၊ ငင် ရှင်းပြမှာပါ။ ငင် လာမလို့
ပါ။ ကရမက် အရမ်းဖျားနေလို့၊ ခုလဲ အဖျားမကျသေးဘူး။
ငင် တစ်ယောက်တည်း ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့”

ရှိနေသော အခက်အခဲကို သူ အမျက်မပြေချိန်မှာ
ဖွင့်ဟညည်းမိသည်။

“ဆေးခန်းမသွားဘူးလား”

သူက ချက်ချင်းပဲ ငင့်ကို နားလည်သွားပုံနှင့် မေး
လိုက်တာကြောင့် ကြည်နူးမှုက ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲခါသည်။
ကိုရယ် ...

ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်လာရင် ငင့်ဘက်က ပျက်ကွက်
မှု မှားယွင်းမှုဆိုတာ တစ်ခုတလေလေးတောင် မရှိချင်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ငင့်ဆန္ဒ မပြည့်ခဲ့ဘူး။

အချစ်ရဆုံးလူရဲ့ ပထမဆုံး ဖိတ်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ကို
ငင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပျက်ကွက်ခဲ့ရပြီ။

“ငင်လေး ... သန်ဘက်ခါညနေပိုင်း ဒေါ်လေးအိမ်

မှာ အလှူရှိတယ်၊ တို့လဲ သွားရမယ်၊ ငင်လေး လိုက်ခဲ့နော်
ဒီအထိလာခေါ်ရမလား၊ ဟိုဘက်ထိပ်က စောင့်ရမလား”

ဟိုဘက်ထိပ်ဆိုတာ ငင်နှင့်သူ စတင်ဆုံစည်းခဲ့သော
လမ်းရှင်းရှင်းကလေး၏ သစ်ပင်ရိပ်အောက်ကို ဆိုလိုတာမှန်း
ငင် နားလည်သည်။

အဲသည် သစ်ပင်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းကြီးအောက်ကို နှစ်ဦး
သား ဟိုဘက်ထိပ်ဟုပဲ ခေါ်ဝေါ်ပြောဖြစ်ခဲ့၏။

သူပြောထားခဲ့သော နေ့မှပဲ ကရမက်က ကွက်တီ
ဖျား၏။ အဖျားကြီးနေသော လူနာနှင့် ဆိုင်ကို ပစ်ထားပြီး
ငင် ဘယ်လိုမှ သွားမရခဲ့။

စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ဆီ ပြေးသွားချင်လိုက်တာ ကျလီ
ကျလီနှင့်ပါပဲ။

ကရမက်အတွက် စိတ်ပူပန်တာရော။

သူ့ဆီမသွားနိုင်တော့၍ ဝမ်းနည်းတာရော။

သူ စိတ်ခုသွားမှာ စိုးရိမ်တာရော။

ငင် ဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိ။

“ကရမက် နေမကောင်းလို့ လုပ်ပါဦး”

ဟု ပြေးပြောဖို့ကျ ငင်နှင့်သူက ချစ်သူဘဝရောက်
တာပင် သုံးရက်မပြည့်ချင်သေး။

အားကိုးချင်စိတ်၊ မှီတွယ်ချင်စိတ် လွန်ကဲနေသော
နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်မိတာကြောင့်ပဲလား။

ရေကံ(ဆယ်ရက်)ကို ငင် တစ်အားချစ်ရသည်။
 ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ သည်လောက် ကြီး
 ကြီးမားမား ထုထည်သိပ်သည်းစွာ မစွဲလမ်းခဲ့ဖူး။
 နင့်နေအောင် ချစ်လိုက်ရတာ။
 သူကတော့ ငင့်အပေါ် အတိုင်းအတာတစ်ခုထားပြီး
 ချစ်ချင်ချစ်နိုင်မည်။
 ငင့်မှာတော့ အဆီးမဲ့၊ အတားမဲ့၊ ကန့်သတ်ချက်မဲ့။
 ဘာသတ်မှတ်ချက်မှ မထားဘဲ ရူးမိုက်စွာချစ်သည်။
 သူ့ပုံစံလေးကိုရော၊ သူ့အသံလေးရော။
 တသသ မက်မပြေစွာ အောက်မေ့ရပါ၏။
 ငင့်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို စာဖွဲ့လိုပင် မီနိုင်မည်
 မထင်။
 ငင် ချစ်ရသလောက် သူပြန်ချစ်နိုင်ပါစေဟု
 ဆုတောင်းမိတာ ယုံကြည်မှု ကျပါးလို့တော့ မဟုတ်ခဲ့။
 အစွန်းရောက်နေသော စိုးရှုမှုသာ ဖြစ်မည်။
 သူ့ခွဲသွားမှာ ငင် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်မှာ ...
 ဟင့်အင်း ... အဲသည်လိုမျိုးတော့ ငင် အဖြစ်မခံနိုင်
 ပါ။
 အသက်ရှိနေသမျှ သူ့ထံကပ်ငြိတွယ်ခိုနေဖို့ပဲ စဉ်းစား
 ၏။
 ငင် သည်လောက် ဖြစ်နေမိတာ သူလည်း ငင့်ကို

မုန်းသွားနိုင်မည်မထင်။
 မုန်းမျက်အောင်၊ နာကြည်းအောင်လည်း ငင် မလုပ်
 ပါ။ ပြီးတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံအလျှော့ပေးမည်။
 ကိုယ်က သိပ်ချစ်မိသူမို့ အနိုင်ယူဖို့ထက် အရှုံးပေး
 ဖို့ကိုသာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမိသည်။
 ငင့်ဘက်က ကတိပျက်ခဲ့တာကို အားနာသည်။
 မျက်နှာပူသည်။ သူ့အပြစ်မြင်မှာတော့ အကြောက်ဆုံး။
 “ငင်”
 “ရှင်”
 “ဆေးခန်းမပြဘူးလားလို့ မေးတာ မဖြေဘဲပိုင်နေ
 တယ်၊ ငင် သိပ်စိတ်ပူနေပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ မစိုးရိမ်
 ပါနဲ့ကွာ၊ ကောင်းသွားမှာပါ၊ မျက်လုံးလေးကို ပြူးနေတာပဲ၊
 တို့လဲ ငင့်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး”
 အားရှိအောင် ပြောတတ်လိုက်တာ။
 ငင့် တစ်ကိုယ်လုံး သူဖြည့်ပေးလိုက်သော ခွန်အား
 နှင့် ပြည့်ဖြိုးလန်းဆန်းသွားရသလိုပါ။
 ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် ခပ်ကြာကြာ မော့ကြည့်မိ၏။
 တီရှုပ်အဖြူရောင် ဆွတ်ဆွတ်လေးနှင့် ဂျင်းဘောင်း
 ဘီအပြာနုက မျက်စိထဲ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ဝင်လာသည်။
 ချောနေလိုက်တာ ဇက်ရယ်။
 စိတ်ချထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

“ဒီလောက် ရှိမများနဲ့နော်၊ ငင် စိတ်မချဘူး သိလား။”

ဟူသည့် အဆပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လျှင် တော့ ပြောဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

“ငင်လေး ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“လှနေလို့”

“တို့လား၊ ဟာကွာ ...လှနေလို့ဆိုတာ ကောင်မလေးအချင်းချင်းပြောတာ”

“ဟင် ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဧကကို ဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်”

“ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ၊ သန့်လိုက်တာလို့ပြော”

“လှတယ်လို့ပြောတာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ချင်း မတူဘူးလား”

“မသိဘူးကွာ၊ ပြောချင်သလိုသာ ပြောတော့”

သူက စိတ်မရှည်နိုင်သလို ပြောလာတော့ ငင် ပြုံးစိစိဖြစ်ရသည်။

“ငင် တကယ်မသိလို့ပါ”

သူက ငင့်မျက်နှာလေးကို သေချာကြည့်ပြီး မချင့်မရဲပုံစံနှင့် သက်ပြင်းရှိ၏။

ငင် လည်တိုင်လေးနှင့် ကျောပြင်တစ်လျှောက် နွေးခနဲဖြစ်သွားရတာ သူ့အပြုအမူကြောင့်လား။

အလိုက်မသိစွာ အခုန်မြန်နေသော ရင်ခုန်နှုန်းကို စိတ်တိုချင်ပါသည်။

“လှနေတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ တို့ပဲ တကူးတက အလှပြင်ထားသလိုမျိုးကြီးပဲပေါ့”

သူက စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ရှင်းပြ၏။

“အိပ်ရာက ထွက်လာခါနီးမှ အိပ်ရာထဲက လူးလဲထပြီး ရေချိုးတယ်၊ ခေါင်းဖြီးတယ်၊ အဝတ်အစားလဲတယ်၊ ဒါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပေါင်ဒါတော့ ဗဟို လိမ်းကျင့်ရှိတယ်၊ မလိမ်းရင် မနေတတ်တော့ဘူး”

ငင် သူ့ကိုပြောဖို့ နှုတ်ခမ်းပြင်ပြီးမှ ရုတ်တရက် မပြောဖြစ်တော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းစေ့တိတ်သွားရသည်။

“အဲဒါ ဘာပေါင်ဒါလဲဟင်၊ အနံ့လေးက စူးစူးလေးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်နော်”

ဟု ပြောမလိုပါ။

ငင်က ရိုးသားစွာ သိနေတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖြစ်ပေမယ့် သူက တစ်မျိုးထင်သွားလျှင် ...

ပြီးတော့ ရဲတင်းသလို ဖြစ်သွားလျှင် ...

ရှက်ရွံ့စရာ ဖြစ်သွားလျှင် ...

ငင် မလုံမလဲနှင့် အနေရခက်မှာပါ။

သူသုံးစွဲတတ်သည့် ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါနဲ့ကို သတိထားမိတာ ဖွင့်ပြောရမှာကျ မကောင်းသလိုကြီးပါ။

သူ့အမြဲခြံလွှမ်းတတ်သည့် မိုးကာရည်ကြီးကို ငင်လည်း ဝတ်ခဲ့ဖူးတာကြောင့် သိနေရတာပါ။

သူ ငင့်အနီးမှာ ရပ်နေလျှင်လည်း ပေါင်ဒါနဲ့လေးက ငင့်ဆီ ရောက်လာတတ်စမြဲပဲ။

ငင် သိနေသော ပေါင်ဒါနဲ့တွေ့နှင့် ဆင်သလိုလိုရှိပေမယ့် တကယ်တမ်းကျ မဟုတ်ပြန်။

“ရှင်းသွားပြီလား ငင်လေး”

“အင်း”

သူက ငင့်ဆီ ရှိနေသည့် အကြည့်ကို လွဲဖယ်ရုပ်သိမ်းသွားခြင်းမရှိဘဲ ခပ်တိုးတိုးမေးလာ၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း ...ဘာမှမပြောပါဘူး”

“စောစောက တစ်ခုခုပြောမလို့ပါ”

သူ့အပြောကြောင့် ငင် ခေါင်းလေး ငုံ့ရယ်မိသည်။

“ဟာ ...ဘယ်လိုလေးလဲ”

သူက ငင့်လက်ဖျားလေးကိုဆွဲယူပြီး ငုံ့နမ်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ ပြန်မလွှတ်ပေးဘဲ တင်းတင်းမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ငင်”

“ရှင်”

“တို့ကိုချစ်လား”

ငင် တစ်ခါမှ မဖြေဖြစ်ခဲ့သော အမေးစကားပါ။ မိုးတွေရွာသော ညပိုင်းမှာ တွေ့ကြပြီး နောက်ထပ် တစ်ခါသာ သူနှင့်ငင် ဆုံခဲ့ကြသည်။

အဲသည်နေ့မှာပဲ သူက ငင့်ကို ဖိတ်ခေါ်မှုတစ်ခု ပြုခဲ့တာ။ ကရမက် နေမကောင်းတာကြောင့် ငင် သွားချင်လျက်နှင့် မသွားဖြစ်ခဲ့ပါ။

သည်နေ့ညနေတော့ သူ ငင့်ဆီ ရောက်လာခဲ့၏။ အပျော်စိတ်က ဟုန်းခနဲကြွပြီးမှ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ငင် မဲ့သွားရ၏။

“ငင်လေး”

“ဟင်”

“ပြောကွာ၊ ဟိုနေ့ညနေကလဲ ရှောင်ထွက်သွားတယ်”

“ခဏနော် ...ငင် ကရမက်ကို ဆေးသွားတိုက်မလို့”

အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ပြောတော့ သူ့မျက်နှာက ပြုံး ကျသွားရသည်။

“ဒီတစ်ခါ မရတော့ဘူး၊ တို့ ငင်လေးအကြောင်း သိနေပြီ”

ငင့် ခေါင်းလေး ပိုငုံ့ကျသွားရသည်။

“ဖြေ ...ဖြေပြီးရင် ဆေးသွားတိုက်လေ၊ တို့ နောင်

နေမှာပေါ့”

လမ်းဘက်ကို မလုံမလဲဖြစ်စွာ ငင် လှမ်းကြည့်မိ
သည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ရှိလဲ မကြားရပါဘူး”

“နောက်နေမှ ပြောပါရစေ”

“ဟာ ...လုံးဝမရဘူး၊ ဒီတစ်ခုတော့ အလိုမလိုက်
ဘူးကွာ၊ ခုပဲ ဖြေ”

“သိနေပြီးသားများ”

သူက ငင့်မေးစေလေးကို ဆွဲယူပြီး အတင်းမော့စေ
သည်။

ငင် ရုတ်တရက် အသက်ရှူ ရပ်သွားရ၏။ မျက်
တောင်လေးတွေလည်း စင်းကျသွားရသည်။

ထူပူစိတ်နှင့် သူ့လက်ကို ငင် ဖယ်ချမိသည်။

သူ့မျက်လုံး လက်လက်တွေက ရယ်မြူးရိပ်တွေ
ဖြာလျက်။

ငင် ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့မိ၏။

အခန်းထဲ ရောက်ချိန်အထိ ရင်ခုန်မပြယ်သေး။
ခြေဖျားလေးတွေ ကြမ်းပြင်နှင့်အတွေ့မှာ အေးစက်ထုံကျဉ်နေ
ရသည်။

ကိုယ်တွင်းရှိ သွေးတွေ နွေးတက်လာတာ တရှိန်း
ရှိန်းနှင့်ပါ။

ကရမက်က နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက်။

ငင့် အဖြစ်သနစ်ကို မသိရှာ။

သူရယ် ...ငင် ထွက်မတွေ့ရဲတော့ဘူး။

ကရမက် အိပ်နေသော ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်ချရင်း
ခေါင်းအုံးလေးတစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး အတင်းအကျပ် ပွေ့ပိုက်
ထားမိသည်။

လှုပ်ခတ်မှုက တစ်ဝက်မက ညှံသက်သွားရသလို
ရှိ၏။

သူတစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ရှိနေတော့မှာပဲ
ဆိုသော အတွေးက သတ္တိကို ဖြစ်စေသည်။

ခေါင်းအုံးလေးကို အသာချထားပြီး မတ်တတ်ရပ်
လျက် အင်္ကျီလေးကို ခါးပေါ် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲဆန့်မိ
သည်။

ငင် တွေးမိသလိုပဲ သူက ချထားသော ခုံတစ်လုံး
မှာထိုင်ပြီး ငင် ထွက်လာမည့် အခန်းပေါက်ဝကိုသာ ငေးစိုက်
ကြည့်နေသည်။

အိမ်ရှေ့မှာက ဆိုင်ခန်းလေး လုပ်ထားတာမို့ ထမင်း
စားခန်းကိုပဲ ဧည့်ခန်းအဖြစ် ထားရတော့သည်။

သူ ရောက်လာချိန်မှပဲ ဆိုင်ကလည်း လူရှင်းနေ၏။
မှောင်စပျိုးပြီမို့ ငင် မီးခလုတ်တွေ ဖွင့်ဖြစ်၏။

“ကော်ဖီသောက်မလားဟင်”

“ငင်လေး အလုပ်ရုပ်ပါတယ်၊ ရုတ်တရက် မသောက်ဘူး”

ငင်က အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲနား လျှောက်သွားကာ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေးကို ကြွေကရားလေးထဲ ထည့်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ကော်ဖီဖျော်ရုံမှာပင် ငင် မလွတ်လပ်ချင်။

“သောက်လိုက်နော်”

ကော်ဖီပန်းကန်လုံးလေးကို သူ့လက်ထဲအရောက် လှမ်းပေးတော့မှ သူက ခေါင်းညိတ်၏။

“တို့ ဘာမှစားမလာဖြစ်ဘူး၊ အိမ်မှာကတည်းက ဗိုက်ဆာနေတာ”

သူကပြောပြီး ရှက်သွားသလို ခေါင်းမော့ရယ်သည်။

“မုန့်လဲရှိတယ်၊ စားမလား”

ငင်က အလိုက်တသိပ် မုန့်ပါ လှမ်းပေး၏။

“ကရမက်လဲ နေမကောင်းတော့ ထမင်းဟင်း မချက်ဖြစ်ဘူး၊ ငင် တစ်ယောက်တည်းအတွက် ချက်ရမှာ ပျင်းတာရော၊ မအားတာရော”

“ဟင် ...ဒါဆို ငင်လေးက ဘာစားလဲ”

“မုန့်နဲ့ကော်ဖီပဲ လူမမာနဲ့ လိုက်စားလိုက်တယ်လေ”

“ဟာ ...မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မနေ့ကကော”

“မနေ့ကလဲ မချက်ဘူး ...အဟင်း”

သူက ငင့်ကို အံ့သြသလို ကြည့်၏။

“ငင်လေးပါ နေမကောင်းဖြစ်ဦးမယ်”
စိတ်ပူသလိုပြောလိုက်တာလေးက ကြည့်မို့စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

“ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ ဧည့်သည်က အလိုက်မသိ ရောက်လာပြီး နှိပ်စက်သေးတယ်နော်”

“ငင် အဲဒီလိုမထင်ပါဘူး”

“တို့ ဗိုက်ဆာနေတာ ပြောချပြီးမှ ရှက်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရှက်တော့ပါဘူး၊ ငင်လေးက တခြားလူမှမဟုတ် တာနော်”

သူ့အပြောက ရင်ကို နွေးပြီးရင်း နွေးစေသည်။

ငင် အသည်းထဲကို ငြိမ်ညောင်းစေတဲ့ စကားတွေပဲ ရွေးပြောနေတော့မှာလား။

တမင် ရွေးပြောနေတာ ဆိုရင်တော့ ငင် စိတ်ဆိုးမိ မယ်မထင်ပါဘူး။

အသည်းလောက်ကို ဇွတ်ချစ်နေမိတာ။

“ငင်”

ကော်ဖီပန်းကန်လုံးလေးကို လှမ်းပေးပြီး ခေါ်တော့ ငင် မျက်လွှာပင့်ကြည့်မိသည်။

“ခဏနော်၊ တို့ ခုပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲဟင်၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ငင် စားဖို့ ခေါက်ဆွဲကြော် သွားဝယ်ခဲ့မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း...နေပါ။ ငင် ဆာမှမဆာတာ”

“မဆာလဲ စားရမယ်၊ အတင်းကျွေးမှာပဲ”

စကားဆုံးတာနှင့် သူက သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွား

သည်။

ရေချိုးပြီးတော့ သနပ်ခါးကျဲကျဲလေးကို လူး၏။

ငင် အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်မှာပဲ သူ ပြန်ရောက်လာ

ခဲ့သည်။

“ဆိုင်ပိတ်လိုက်ပြီလား”

“အင်း...ညပိုင်းမဖွင့်တော့ဘူး၊ ကရမက် သက်သာ သွားမှပဲ ပြန်ဖွင့်မယ်၊ ငင် မနိုင်ဘူး”

“ငင် အရမ်းပင်ပန်းနေလား”

“ကရမက် နေမကောင်းတော့ ချာချာလည်နေတာ ပဲ”

“ငင်လေး သနားပါတယ်”

ခေါင်းလေးကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်မိုးဖိချရင်း ပြော တော့ မသိမသာလေး ပြုံးနေမိသည်။

“ကဲ...ဒီမှာ၊ ရော...ငင် စားလိုက်ဦး”

“ဧရက်ကော”

“စားခဲ့ပြီ”

“ထပ်စားနော်၊ တစ်ယောက်တည်း စားရမှာ ခြောက် ကပ်ကပ်ကြီး”

“အင်း”

သူက ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ငင် မစားပါ။

“ကောင်းလား”

“ကောင်းတာပေါ့”

လက်နှစ်ဖက်ပိုက်လျက် ထိုင်ငေးနေသော သူ့ကို ခုနလောက် ငင် မရှုက်တော့တာ ဘာကြောင့်များလဲဟု ဧဝေ ဧဝါ တွေးမိ၏။

သူက တစ်ချိန်လုံးကြည့်မနေတော့ဘဲ ရယ်ရယ်မော မောနှင့် ငင် နေရဲ့အောင် ဖန်တီးထားလို့လား။

ဟုတ်မှာပါ။

စူးရှမှု မျက်လုံးညှိညှိတွေ ငင့်ဆီရောက်လာရင် ငင် ဘယ်မှာနေတတ်တော့လို့လဲ။

“ငင့်၊ သူငယ်ချင်းကို ဆေးခန်းမခေါ်သွားဘူးလား”

“ဆရာဝန်မလေး အိမ်လာကြည့်ပေးတယ်၊ ဒီနေ့ မလာဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ လာမှာ”

“ဪ”

“ငင်တို့က သူ့ဆံပင်ကို စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးတော့ သူက ခင်နေတယ်လေ၊ ပိုက်ဆံမပေးရဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့”

“အဲဒီလိုမျိုးကြီးဆိုတော့ ငင်က အားနာတယ်”

သူက ငင့်ကို ငေးကြည့်လာပြန်သည်။

သူ့အကြည့်တွင် ငင့် မမြင်နိုင်သော စွမ်းအားတစ်ခု ပါလာတာ ကျိန်းသေပါ။

* * * *

ချစ်သူသက်တမ်း အစပိုင်းလေးသည် ငင့် အတွက်...

ရင်လိုက်စွာ ...

မွေ့ပျော်စွာ ...

လှုပ်ခတ်ကြည်နူးရင်း ...

နှေးထွေးရင်ခုန်ရင်း ...

ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင် မွတ်သိပ်မွန်းကျပ်လျက် ဖြတ် သန်းခဲ့ရပါသည်။

တစ်ခါမှမချစ်ဖူးသေးသည့် အသစ်အဆန်း အတွေ့ အကြုံလေးဖို့ ထူးခြားအံ့သြနေမိတာလည်း ပါသည်။

သူက ငင့်ကို ငင့် မှန်းလင့်ထားတာထက်ပင် ပိုကြင် နာသည်။ အလိုလိုက်သည်။

အပျော်စိတ်က ငင့်တစ်ကိုယ်လုံး ပုံးလွှမ်းထား၏။

ငင့်ကို သည်မျှလောက် ကျေနပ်မှုဖြစ်စေသော သူတို့ တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင်ရင်း ချစ်သွားမိမှာ ကျိန်းသေ။

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါပင် မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော ချစ်သူ။

ချမ်းမြေ့ငြိမ်းအေးမှုတွေသာ ပေးအပ်ခဲ့သောချစ်သူ။

အစစကောင်းခဲ့သော ချစ်သူအပေါ် အလိုမကျမှု လေးတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ရတာ ငင့်ပဲ လွန်လေသလား။

“အလုပ်အကိုင်လေးနဲ့ မြင်ချင်တယ်၊ ဇရက်ရယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီး ပြောတာ ပါ၊ ပိုက်ဆံရှိတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလိုလျှောက်သွား လေလွင့်နေမယ့်အစား အချိန်တွေ အကျိုးရှိစေချင်တယ်”

ညှိမရတာတွေ ...

နားလည်မှု လွဲတာတွေ ...

ငင့်အပေါ် အမြင်မရှင်းတာတွေ ...

အဲသည်က စခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။

ကောင်းဖို့ စေတနာနဲ့တိုက်တွန်းတာကို ပထမပိုင်း တော့ ငြိမ်သက်နားထောင်နေတတ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ...

“တို့ အလုပ်မရှိလဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငင့် ရှာကျွေးပေါ့”

ဟု ငေါ့တတ်လာသလို ...

“အင် ...ငင့်က အလုပ်အကိုင်နဲ့ဆိုတော့ ပြောနိုင်

တာပေါ့”

ဟု ရဲတတ်လာခဲ့၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် တင်းမာမှန်းမသိ တင်းမာလာသော အနေအထားမှာ ...

“တို့က လူပျင်း၊ ငင် မချစ်နဲ့တော့၊ အလုပ်ရှိတဲ့ကောင် ရွေးကြိုက်ကွာ”

ဟု စကားတွေ လွန်လာခဲ့သည်။

ငင့် စကားတွေ သူ့အတွက် နားပူခံခက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရောသလား။

ဘာမှမပြောဘဲ ငင် နေပစ်ခဲ့တော့လည်း ...

“ငင်က ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘူး၊ တို့အပေါ် အေးစက်လာတယ်” တဲ့။

သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ငင့် ရင်မှာ ရှုပ်ထွေးစပြုရသည်။

ငင့်အပေါ် နားမလည်တာကို ယူကျုံးမရဖြစ်သည့် စိတ်နှင့် ကြေကွဲနေရ၏။

မပြေလည်သော အချိန်အခါမို့ ငင့်ဆီ ရောက်လာရက်တွေ ကျပါးခဲ့ရသည်။

ငင်ကတော့ ခံစားရသမျှ ကရမက်ကို ဖွင့်ဟညည်းညူရင်း အားငယ်နေမိ၏။

နေ့တိုင်းလာနေကျမို့ တစ်ပတ်၊ လေးငါးရက်လောက်

ရောက်မလာတာ ငင် ကိုယ်တိုင်တင်မက ပတ်စန်းကျင်ကပါ သတိပြုမိသည်အထိ။

နေနိုင်တာကို တအံ့တသြဖြစ်ရသည်။

ငင်ကတော့ မြင်တွေ့ခွင့်မရသည့် ရက်တွေမှာ လိမ့်နေအောင် လွမ်း၏။ မျက်ရည်ဝဲမိတာ အခါခါ။

“နေစိမ့်လွန်းတယ် ကရမက်ရယ်၊ ငင့်အပေါ် ရက်စက်တယ်”

ဟု ဖွင့်ဟပြောဖြစ်တော့ ကရမက်ကပါ မျက်နှာမကောင်းနိုင်တော့။

အတူနေကြသူချင်းမို့ အပူက ကူးစက်ပျံ့နှံ့သည်ပဲ။

“နောက်တော့ သူနားလည်လာမှာပါ၊ ငင်က ခဏခဏအလုပ်ရှာဖို့၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ မပြောနဲ့တော့”

ငင်လည်း ခေါင်းညိတ်မိ၏။

တစ်လနီးပါး ကြာခဲ့ပြီးမှ တစ်ညနေမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဖျတ်ခနဲ သူ့အရိပ်ကျလာတော့ မော်ကြည့်မိပြီး ရင်ထဲတုန်ဆတ်သွားအောင် ပျော်ပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ မျက်ရည်ပါ

ဝေဝဲသွားရသည်။

သူ့ကို အတွေ့စခံတော့ဘဲ ငင် အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့၏။ နာကျင်စိတ်နှင့် ရှောင်ဖယ်နေသော ငင့်ကို ကရမက်မှ

တစ်ဆင့် ပြန်လည်ပြေလည်အောင် သူဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပြန်သည်။

ကရမက်ကလည်း သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ
အစွမ်းကုန်ညှိပေးခဲ့သည်။

ငင့်အပေါ် ဇက် နားလည်အောင် ပြောသင့်တာတွေ
ပြောပြခဲ့သည်။ အချစ်ကြီးတော့ ငင့်ကတော့ ကြာရှည်တင်း
မထားနိုင်ဘဲ သူနှင့် ပြန်လည်ပြေလည်ခဲ့တာပါပဲ။

အဲသည် အချိန်ကာလကလေးကတော့ ပြန်တွေးလျှင်
ပင် ကြည်နူးပီတိဖြစ်စရာ။

စိတ်ဆိုးပြေစ ပြသော ငင့်ကို တယုတယနှင့် အစိုစ်
လိုကြည့် အလိုလိုက်ခဲ့တာမို့ သူ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်းတွေ
ကို မြင်ခွင့် ခံစားခွင့်ရခဲ့သည်။

ငင့် မျက်နှာညှိုးသွားလျှင် သူ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်တတ်
သလို ပြောသမျှ အကုန်လုံး ခေါင်းညိတ်လက်ခံတာမို့ သူ့ကို
အရင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုတွယ်တာရသည်။

ရင်မှာ ထပ်ချစ်စရာ မကျန်တော့အောင် အစွမ်းကုန်
ချစ်ခဲ့ရသည်။

ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော ငင့်တို့ကိုကြည့်၍ ကရ
မက်မျက်နှာလေးလည်း ဝင်းပနေခဲ့၏။

ငင့် ခံစားမှုကို အကုန်လုံးနီးပါး သိသူမို့ ဇက်နှင့်
ခုလိုပြေလည်ကြည်နူးနေသည်ကို ကရမက်လည်း ဝမ်းသာ
မှာပါ။

“နောက်တစ်ခါ စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

ဟု ကတိတွေ အတင်းအကျပ်တောင်းရင်း ဝေးနေရ
သည့်ရက်တွေ အကြောင်းကို ဆွေးမြည့်စွာ ပြန်ပြောပြ၏။
သူ ငင့်ကို ချစ်တာ ငင့် ယုံကြည်သွားရတော့သည်။

x x x x

ထိပ်ဆုံးအထိ မြင့်တက်သွားသော အပျော်ရက်တွေ
မှာ မပြေလည်စဉ်က ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာတွေ အကုန်မေ့။

သူ့လက်မောင်းကို တွဲခိုရင်း နှုတ်ခမ်းမစေနိုင်အောင်
ရယ်မောရင်း အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်ရာသူလို ပေါ့ပါးလွင့်
မျောနေခဲ့သည်။

ကြည်နူးစရာတွေနှင့်ချည်း ပြည့်နေခဲ့သော ချစ်ရက်
တွေမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သတင်းဆိုးတစ်ခု ငင့်ဆီ ရောက်လာ
ခဲ့၏။

“ငင် ...ဈေးထဲအထည်ဆိုင်က ကောင်မလေးနဲ့
ဧကန်နဲ့ တွဲလျှောက်သွားတာ ကရမက် တွေ့လိုက်တယ်”

အမယ်လေး ...ဆိုးရွားလိုက်တဲ့ ခံစားမှု။

ဘယ်လိုမှ နေမရ၊ ထိုင်မရ။

ဧကန်ကို ပြေးတွေ့မေးပစ်ချင်သည်။

ဆန္ဒတွေကို ချုပ်ထိန်းရင်း၊ ရှင်းချင်တာတွေ မျိုချရင်း
ငင် တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။

ညိုညိုစိုစို ကောင်မလေးနှင့် ချစ်သူ ယှဉ်ရပ်ပြီး
စကားပြောရယ်မောနေတာ မြင်ရသောနေ့မှာတော့ ငင့်ရင်တွေ
ပွင့်ထွက်သွားသလား မှတ်ထင်ရသည်။

အတားအဆီးမဲ့ လိမ့်ဆင်းကျလာသော မျက်ရည်တွေ
သည် ငင့် မာနတရားတွေကို စော်ကားသည့်နည်း။

ဧကန်ကို အံ့သြသည်။ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ဧကန် သည်လိုလူလား။

သစ္စာမဲ့ ဖောက်ပြန်တတ်သူလား။

ညနေပိုင်း သူ့ရောက်လာတော့ ငင့် မျက်နှာက ပြင်
မရစွာ ပျက်ယွင်းနေရ၏။

ရင်ထဲမဆုံတော့သော ဝေဒနာသည် တစ်စွန်းတစ်စ
ပေါက်ကွဲစပြု၏။

“ဧကန်”

မကျေညက်စိတ်နှင့် ငင့်အသံက မာကျောနေရ
သည်။

“ငင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက ငင့် လက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားတော့
ငင့်စိတ်တွေ ပျော့ကျချင်ရပြန်သည်။

သူနဲ့ဝေးပြီး နေနိုင်ပါ့မလား။ သူ့ကို စွန့်လွှတ်နိုင်ပါ
့မလား။ မေးခွန်းတွေ ဆန်းစစ်မေးမိသည်။

မခွဲနိုင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ သူ့ကို အရာရာထင်တိုင်း
ကြွေင့် ပြုလိုက်ရမလား။

ခွေနေသောစိတ်တွေ ပြန်ဆန့်ထုတ်သည်။

ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါမိ၏။

ဝေမျှခံစားရမည့် မေတ္တာမျိုးတော့ မပိုင်ဆိုင်ချင်ပါ။

စိုးထိတ်မှုတွေနှင့် ခေါင်းထဲ မူးနောက်လာရသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်။

“ငင်”

“ဇက်ကို မေးစရာရှိတယ်”

အသံလေး တုန်ခတ်နေတာကို ထိန်းမရ။

“ဘာမေးမှာလဲ၊ မေးလေ”

သူ့သဏ္ဌာန်က ဘာမှမူပျက်နေပုံလည်း မရ။

ပကတိတည်ငြိမ်စွာ ဘာအပြစ်မှ မရှိခဲ့သူလို ခပ်

အေးအေးပါ။

“ဇက် ...ဟိုအထည်ဆိုင်က ကောင်မလေးနဲ့ တွဲနေ
တယ်ဆို”

“ဟင် ...ငင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ အလကား
မဟုတ်တာ”

သူက ပြောင်ပြောင် ငြင်းသည်။

ငင့်ရင်ထဲ နင့်သွားရ၏။

သူ ညာရက်တယ်။

ငင် ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ဖူးတာပါ။

“ငင့်ကို ညာတယ်နော်”

မျက်ရည်စက ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းအကျမှာ ငင်
ပြောဖြစ်သည်။

“ငင် ကိုယ်တိုင်တွေ့တာ”

သူက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွား၏။

ငင် ချောက်ချားနေဖြစ်လိုက်တာ။

သူ ဘာတွေပြောလာမလဲ။

ဘယ်လိုအခြေအနေပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငင့်ကိုချစ်ရင် အမှန်
ပြောမှာပါဟု ယုံရိပ်စိတ်က မိုက်မဲစွာ ကျန်ရှိနေပြန်သည်။

“ငင်ရယ် ...အဲဒါ သူငယ်ချင်းပါကွာ၊ ငင်လေးက
သဝန်တိုတတ်လိုက်တာ၊ ဆော့ရီး နောက်တစ်ခါ ဆင်ခြင်
မယ်၊ တို့နဲ့သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ဇက် မျက်နှာက ပြုံးချိုဝင်းလက်နေခဲ့သည်။

“တကယ်သူငယ်ချင်းလားဟင်”

“အင်းပေါ့၊ ငင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

“နေပါစေ”

အေးဆေးသော ငင်ကတော့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်
မိန်းကလေးတစ်ဦးရှေ့မှာ ...

“ဒါ ငါ့ရည်းစား”

ဟု မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြီမို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။

“မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

ဆိုသော ဇက်စကားကြောင့် ငင် အရမ်းပျော်ရွှင်သွားရသည်။

တကယ်ခေါ်သွားပြီး မိတ်ဆက်ပေးရသလား၊ မပေးရသလား ငင် မဆန်းစစ်မိတော့။

ရွှိရင်းစွဲယုံကြည်မှုလေးတွေ ထွက်ပေါ်လာလျက် စိတ် ဆင်းရဲနေသမျှ လွင့်ပြယ်သည်။

“တို့က ငင် ဘာများဖြစ်နေသလဲလို့”

သူ့ပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းမှီချရင်း သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။ ငင့်ကို မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့နော်။

အမုန်းဝေဒနာ၊ အရှုံးဝေဒနာတွေ ငင် မခံစားပါရစေနဲ့။

စိတ်ထဲမှ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်ရင်း အကြာကြီး ငြိမ်နေမိ၏။

“ငင်လေး”

သူက ငင့် ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ပြီး ကတိတွေ ပေးနေပြန်သည်။

“ငင်ကလွဲပြီး တို့ ဘယ်သူမှ မချစ်ပါဘူး၊ ငင်လေးတို့ကို ဒီလောက်ချစ်တာ ခြေလှမ်းအသစ်စဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ခွန်အားရှိမှာလဲ”

ယုံကြည်မှုတွေ ပေးနေတာလား ချစ်သူရယ်။

တကယ် စိတ်ပါပါ မပါပါ သူ့စကားတွေက အခု အခိုက်အတန့်တော့ ရင်ထဲ ငြိမ်းသွားစေတာပါပဲ။

ကရမက်ကတော့ အဲသည်အချိန်လောက်ကတည်းက သူ့ကို ရှုတ်ချအထင်သေးသွားတာ။

“အလကားပါ ငင်ရယ်၊ ငင် ဒုက္ခရောက်မယ် သိလား၊ မူမမှန်တာ အသိသာကြီး၊ ကရမက်ကတော့ ကြည့်မရတော့ဘူး၊ ငင်က အချစ်ပိတ်နေလို့ မသိသေးတာ၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို မကြိုက်ဘူး၊ ဟိုကောင်မလေးကို ကြည့်နေ၊ ပြောနေပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း၊ ငင့်ကို ဆက်ဆံသလိုကြီးပဲ၊ သူတို့ချင်းရည်းစားပဲနေမှာ”

ကရမက် မှတ်ချက်တွေက ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

သူ တစ်ခွန်းပြော၊ ငင့်မျက်နှာ တစ်ချက်မဲ့ပါ။

အရင်ကနှင့်မတူဘဲ တားမြစ်စကားချည်း ဆိုနေတာကြောင့် ငင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ၏။

ငင်ကတော့ ချစ်သူအပေါ် ယုံကြည်မှုတွေ ရှင်သန်နေဆဲ။

“သူ ဒီလိုလူမဟုတ်ဘူး”

လို့ ခေါင်းမာငြင်းဆန်ချင်ဆဲ။

ကရမက် စကားတွေကို သိပ်ပင်မကြိုက်ချင်ပါ။

“ငင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးကိုပါ”

သူက ငင့် မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။

“ဧကော ဘယ်လိုစဉ်းစားထားသလဲဟင်”

“ဘာစဉ်းစားစရာရှိလဲ၊ ငင့်နဲ့ လက်ထပ်မယ်၊
ပျော်စရာကြီးပဲလေ”

ငင့်က သည့်ထက်လေးနက်သော စကားတွေ မျှော်
လင့်ထားတာ။

“ဧကံ ဘာလုပ်မလဲဟင်”

“အဲဒါ ငင့်အတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်နော်၊
စိတ်ချ ပါ၊ ငင့် မဆင်းရဲစေရဘူး”

“ဧကံရယ်”

နားလည်မှု လွဲချော်သွားပြန်ပြီ။

“တခြားကောင်မလေးတွေ ငင့်လောက် ဦးနှောက်
မစားဘူး၊ နားမပူဘူး”

“ဟင် ...ဧကံ”

သူစကားက ငင့်ကို တုန်လှုပ်မှုကြီးစွာ ဖြစ်စေ၏။
ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။

“ငင့်လောက် ဧကံကို မချစ်လို့လားတော့ မသိဘူး”

“ဘာ ...ဧကံမှာ တခြားကောင်မလေးတွေ ရှိသေး
တယ်ဟုတ်လား”

ရင်ထဲ အဆမတန် လေးပင်သွားရလျက် ငင့် အသံ

လေး တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ ဧကံရယ်။

ငင့်ကို ...ငင့်ကို ...

ဧကံ မသနားဘူး။

ဘာအငြိုးအတေးတွေရှိလို့ သည်လိုလုပ်ရတာလဲ
ဧကံ။

ငင့် သိအောင်ပြောပါတော့။

x x x x

လေးငါးရက်ခြား သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထွက်
မတွေ့ခဲ့သော ငင့်ကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့လိုက်ပြီလား မသိ။

သူ ရောက်မလာခဲ့တော့ပါ။

ငင်ကကော သူ့ကို မျှော်လင့်တမ်းတနေဦးမှာလား။

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကျရင်း ရင်ထဲ စူးအောင့်သွားရသည်။

အနှစ်မဲ့လူတစ်ဦးကို ချစ်ခဲ့မိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ
ဒေါသဖြစ်ချင်သည်။

ကရမက်ကတော့ ငေးတေးတေး ငိုငိုတိုင်တိုင်ရှိနေ
သော ငင့်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်၏။

“စိတ်ချပါ ကရမက်ရယ် ချစ်တာက ချစ်တာပဲ၊
သေအောင်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးတော့ မရဘူး၊ လုံးဝ
စိတ်မလျှော့ဘူး၊ သူ့ကို ငါ လက်မခံတော့ဘူး။”

“အဲဒီလိုဖြစ်သင့်တာ ကြာပြီ”

သည်တစ်ခါတော့ ကရမက်လည်း သူ့ဘက်မှ
ရပ်တည်ပြီး ပြေလည်အောင် မဖန်တီးပေးတော့ပါ။

ငင်နှင့် အတူရောပြီး သူ့ကို နာကြည်းနေ၏။

“ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ကြည့်နော်”

သူ့ကို ပြစ်တင်ကြိမ်ဝါးနေသေး၏။

ငင်ကတော့ ရင်ထဲကြွနေပေမယ့် အပြင်ဘက်မှာ
ဟန်မပျက်နေထိုင်ရင်း ဘာမှမဖြစ်သလိုနေသည်။

သွားသွားလာလာ တတွဲတွဲရှိခဲ့တာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်က
မလိုသူတွေအတွက်တော့ ပြောစရာစကားကောင်းတစ်ခုပေါ့
လေ။

ပြောကြပါစေ။

ငင် ခေါင်းငုံ့ခံဖို့ အင်အားတွေ မွေးထားမိသည်။

သူ့ကြောင့် ရလာတဲ့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေလေ။

ကရမက်က အိမ်ထဲမှာချည်းနေသော ငင့်ကို လမ်း
လျှောက်ဖို့ ဇွတ်ခေါ်တာမို့ ဆိုင်စောစောပိတ်ပြီး လမ်းလျှောက်
ထွက်ခဲ့မိသည့် နေ့တစ်နေ့သည် ငင့်ဘဝအတွက် ကြေကွဲစရာ
အကောင်းဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူငယ်ချင်းဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ငင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည့်
ကောင်မလေးနှင့် နှစ်ဦးသား ဖြစ်နေလိုက်ပုံများ ငင်တို့ကိုပင်
မမြင်နိုင်အောင်ပါ။

“အလကားပါ ...ငင်ရယ်၊ တန်ဖိုးမရှိတဲ့
အကောင်”

ငင့်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတွေ အေးစက်ခဲကြသွားပြီ
လားမှတ်ရသည်။

နာကျင်မှုက ခန္ဓာအနံ့ ပြန်ကျသည်။

သူက ငင်တို့လျှောက်လာနေတာ မြင်တော့ ...

“ဟာ”

ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ပြီးတော့ ဟန်မပျက်ဘဲ ခပ်တည်တည်နေလိုက်သည်။

ငင်နှင့် တစ်ခါမှ မသိကျွမ်းဖူးသူလိုလို ဘာမှမဆိုင်ခဲ့သလိုလို။

တတ်ပါ့၊ ဇက်ရယ်။

ကျွမ်းကျင်ပါဘိ။

ငင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းရင်း အိမ်ရှောက်တော့ အိပ်ရာပေါ် ဝုန်းခနဲ လဲပြိုကျသည်။

ငင် ငိုရှိုက်လို့ အားမရခင် သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ငင်ဆီ သူရောက်လာခဲ့သည်။

“ရှင် လာဝံ့သေးတယ်နော်”

ကရမက်အမေးကြောင့် သူ ခေါင်းငုံ့ချထား၏။

“ကျွန်တော် ငင်နဲ့ပဲ စကားပြောချင်တယ်”

သူ့စကားက ကရမက်မျက်နှာကို မဲ့စက်သွားစေသည်။

ငင် နာကြည်းစိတ်နှင့် သူ့ကိုကြည့်မိ၏။

“ရှင် ကျွန်မဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

ကရမက်က ငင်နှင့် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး နောက်ပေးဘက် လှည့်ဝင်သွားသည်။

“ရှင်ကိုမှန်းတယ်၊ ရှင်တကယ် ယုတ်မာတယ်၊ ဒီလောက်ယုတ်ညံ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

ငင်အသံတွေက တုန်တုန်လှိုက်လှိုက်။

“ကျွန်မဆီ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့တော့၊ ပတ်သက်စရာလဲ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ ရှင့်လို တန်ဖိုးမရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မဆက်ဆံချင်တော့ဘူး၊ ရှင် ပြန်ပါတော့”

သူက ငင်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ငင် တကယ်ပြတ်သလား”

ငင် နှုတ်ခမ်းကို နာနာဖိုကိုက်ထားမိသည်။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် အထင်ကြီးလှချည်လားဟင်”

“အဲဒါဆို ပြီးတာပဲ”

သရော်တော်တော်ပြီးရင်း လှည့်ထွက်သွားတော့ ငင် ရင်ထဲ ဘာမှမရှိတော့သလို လစ်ဟာကျသွားရသည်။

တဆစ်ဆစ်ခံစားရတာ သူ့အပြုအမူကြောင့်လား။

ဝေးရပြီဆိုသော အသံကြောင့်လား။

ကရမက်က ငင် ပခုံးလေးကို ပွေ့ပိုက်ခေါ်၏။

အဲသည်နေ့က စကားပြောဖြစ်တာ နောက်ဆံ့ပေါ့။

သုံးလေးရက်နေတော့ သူက ငင့်ဆိုင်ရှေ့မှ
ဟိုကောင်မလေးနှင့် တွဲပြီးဖြတ်လျှောက်သည်။

ငင် အံ့ကြိတ်ထားပြီး မမြင်သလို နေရပေမယ့် ဘာ
နှင့်မှနှိုင်းမရအောင် မောမောနှင့်နှင့် ခံစားရသည်။

ငင်က သည်လောက်မှ မရင့်ကျက်တာ။

ချစ်သူရဲ့ စွန့်ပစ်မှုဝေဒနာကို ခုမှခံစားဖူးခဲ့တာ။

သို့ပေမယ့် ငင် မျက်နှာပြင်မှာ မပွင့်တပွင့်အပြုံးချို
လေးတစ်ခု ခိုတွဲနေအောင်တော့ ငင် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

ပူလောင်ခြင်းတွေ ဝါးမျိုးခံနေရသော ငင်ကို ကရ
မက်က အဖော်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။

နယ်မှဆိုင်ကိုပိတ်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ကြဖို့ပဲ ငင် ဆုံးဖြတ်
လိုက်တော့သည်။

ကိုယ့် ပျော့ညံ့မှုကို ကိုယ် အံ့သြရပါသည်။ အလို
မကျသလိုလည်း ဖြစ်ရ၏။

မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာကြောင့် ရန်ကုန်မှ
ဆိုင်ကို ပိတ်ပြီး နယ် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဟော ...အခုတစ်ခါ ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းရတော့
ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်ရတော့မည်။

ငင်မှာ ခံနိုင်ရည်အင်အားက သုညထက်ပင် နိမ့်ကျ
နေပါလား။

x x x x

မ

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ငင် ပိုပြီးအထီးကျန်ဆန်
သလို ခံစားရ၏။

ကရမက်နှင့် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားရင်း
အချိန်တွေဖြုန်းနေမိ၏။

မေမေကတော့ ငင် ပြန်ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပုံ
ပါ။

နေချင်သလို နေခွင့်ပေးထားသည်။

ဘာချုပ်ချယ်ကန့်သတ်မှုမှ မထား။

ငင်ရင်ထဲမှာ အပူမီးတစ်ခု မငြိမ်းသေးခင် ကရမက်
က တစ်ခါ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ပေးလာခဲ့ပြန်သည်။

ကရမက်ကြောင့် ငင် အသက်ရှူကျပ်ရပြန်၏။

“နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ ကရမက်ရယ်၊ သူများမိသား
စုဆိုတာ မဖြိုခွဲကောင်းဘူး”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ စားမြစ်မိသည်။

ကရမက်က လက်ခံခေါင်းညိတ်ပုံမရဘဲ ငင်အပေါ်

ပင် မာကျောလာရသည်။

“တို့ နောက်ဆုတ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး”

“ဟယ် ...ဒုက္ခပါပဲ”

ကရမက်နှင့် ငင် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်
တော့။

ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးရဲတင်မက သားရော သမီး
ပါ ရှိနေသော လူတစ်ဦးကို ကရမက်က ရဲဝံ့စွာ ထိုးဖောက်
ချစ်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။

သူ့ကို ပြောမရတော့ ငင် စိတ်ညစ်ညူးရသည်။

“ငင်တော့ မကြိုက်ချင်ဘူး ကရမက်ရယ်၊ သူက
ဟိုဘက်လဲပြတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ပြတ်နိုင်ရမှာပေါ့”

ကရမက် စိတ်ထက်သန်နေတာကို ငင် ငေးကြည့်
နေရင်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငင်ကတော့ ဖျက်ရမှာပဲ”

ကရမက် မျက်နှာက မာကျောသွားရလျက် ဒေါသ
ဖြစ်သွားပုံပါ။

“ငင်နော် ...သတိပေးထားလိုက်မယ်၊ ကရမက်
ကိစ္စထဲ ဝင်မရှုပ်ချင်ပါနဲ့”

“ဒါဆို ကရမက် ဘာဖြစ်ဖြစ် လက်ပိုက်ကြည့်နေ

ရမှာလား”

ကရမက်က ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲ ခါပစ်ရင်း...

“တို့မှားရင် တို့ခံမယ်၊ ငင် အနေသာကြီးပါ”

စိမ်းပြတ်သော စကားကြောင့်

“ဟယ်”

ဟုပင် အော်မိသည်။

“ကရမက်”

မယုံနိုင်သလိုကြီးကြည့်ရင်း ကရမက် ဦးနှောက်တွေ
မှိုတက်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

ဘာမှမမြင်။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဇွတ်တိုးတော့
မည်။

ငင် ရုတ်တရက် ထရပ်မိသည်။

ကရမက်အတွက် စိုးရိမ်မှုက မြင့်မားလာ၏။

“ငင်”

ကရမက်က မျက်နှာလေးမဲ့ရင်း ...

“ငါ သူနဲ့ မနက်ဖြန်ပဲ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်တော့
မယ်”

အမယ်လေး ...

ကြက်သီးဖုလေးတွေ တဖြန်းဖြန်းထလျက် နားထဲ
အူသွားရသည်။

“ရူးနေပြီလား ကရမက်”

ကရမက်က ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေ
ထိုးသွင်းပြီး ...

“ငါ ဘာမှမစဉ်းစားချင်တော့ဘူး”

“ဒီလောက်အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ အသဲအမဲ ဖြစ်
သွားတာ ငင် ယုံတောင်မယုံဘူး”

ကရမက်ကကော ဘာထူးလဲ။

ငင့်လို အဖြူစင်သန့်သန့်ကလေး။

တစ်ဖက်က အိမ်ထောင်သည်၊ ကလေးအဖေဆို

တော့...

ငင့် မျက်စိတွေ ပြာဝေသွားရသည်။

ကရမက် ချောက်ကြီးထဲ ကျတော့မှာပါလား။

တူတူတန်တန်ဆို သူ သည်လောက်စွဲမက်နေတာ

ငင် ကြည့်နေလိုက်တော့မည်။

ခုဟာက မတန်မရာ။ ကရမက်ကလေးကို နှမြော

သည်။

သောက၊ ဒုက္ခတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမှာ သနား

သည်။

အို ...မဖြစ်သေးပါဘူး။

“ငင် သွားတော့မယ်”

“နင် တကယ် မနက်ဖြန်ယူတော့မှာ ဟုတ်လား”
ကရမက်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အချိန်ယူ စဉ်းစားပါဦးဟယ်”

ကရမက်က တစ်ချက်ပြုံး၏။

အရာရာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသလိုမျိုး။

သူထွက်သွားတော့ ငင် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်၏။

ငင် အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားရင်း ဟိုဘက်သည်ဘက်
လျှောက်နေဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘက်လှည့်တွေးတွေး စိတ်သက်
သာရာမရပါ။

ဟင့်အင်း ...မဖြစ်သေးပါဘူး။

ငင် ပျက်အောက်ကို ဖျက်ရမှာ။

ကရမက်က ငင့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။

သူ လမ်းမှားနေတာ ငင် ကြည့်နေရမှာလား။

မုန်းချင်လည်း မုန်းစေတော့။

ရဲရဲပုံပုံ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်

တစ်ခုကောက်လှည့်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်နှင့်။

ငင် တွေ့ချင်သော မမကို တုန်းတွေ့ရတာမို့ သက်

ပြင်းရှိုက်ရင်း စကားစရ၏။

ပြောရတာ မျက်နှာလည်းပူသည်။ အားလည်းနာ

သည်း။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆိုတာတော့ မပြောဖြစ်။

တစ်ဖက်ကလည်း ဘာမှရိပ်စားမိပုံမရ။

အတော်အသည့် အမျိုးသမီးပါ။

ကိုယ့်လူ ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘယ်ခြေလှမ်းနေပြီဆိုတာ

နည်းနည်းမှ သိပုံမရ။

ငင် ပြောသမျှနားထောင်ပြီး ပြူးတူးပြတ် ဖြစ်နေပုံ

ရ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်”

ဆိုတာပဲ ခဏခဏပြော၏။

သည်မိန်းမကြည့်ရတာ အိုးတိုးအတနဲ့ အချိန်မီမှ

တား နိုင်ပါ့မလား။

ကရမက်အတွက် ငင် အရမ်းရင်လေးနေမိသည်။

ညပိုင်းကျတော့ ကရမက်လူဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးလည်း

အပြတ်ကြိမ်းပစ်လိုက်သည်။

ဟိုလူတော့ ပြဿနာတက်နေပြီ ထင်၏။

ငင် ညနေပိုင်းက သူမိန်းမဆီ ဖုန်းဆက်ပြောထား

တာ။

သည်လိုကျတော့လည်း ထိုမိန်းမ မဆိုး။ လည်လည်

ဝယ်ဝယ် ပါးပါးနပ်နပ်ရှိရှာသား။

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေတာ ဖုန်းထဲမှထင်ကြားရတာကြောင့် ငင် အားတက်ပြီး ဖိပြောပစ်သည်။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းဘဝကို ဖျက်ဆီးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ရှင့်မှာလဲ သမီးလေးရှိတာ သတိရ၊ ဝဋ်ဆိုတာ မနေဘူး”

ဆိုတော့ တောက်ခေါက်ပြီး ဖုန်းကို ဆောင့်ချသည်။

ကိစ္စမရှိဘူး။ သည်လောက်ပြောလိုက်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်သည်။ ကရမက်နှင့် ဟိုလူ လက်ထပ်ကြဖို့ အစီအစဉ် နောင်နှေးကြန့်ကြာသွားမှာ သေချာ၏။ လုံးဝပျက်စီးသွားတာ မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ငင် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့။ မိုးလင်းတော့လည်း ဟိုမမဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။

“မမ အားလုံးကို အိုကေအောင် လုပ်ထားလိုက်ပါပြီ၊ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့လဲ ညက သွားတွေ့လိုက်တယ်”

“ရှင်”

ငင့်ရင်ထဲ ဝုန်းခနဲမြည်၏။

သွားပါပြီ၊ ငင့် စနက်ဆိုတာ ကရမက်သိပြီပေါ့။

“ညီမလေးကို ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ အရမ်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာစကားမှ မဆက်ဘဲ ဖုန်းချလိုက်မိသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ရင်း မွန်းကျပ်နေဖြစ်၏။

ကရမက် ...

သူ ငင့်ကို သိပ်စိတ်နာသွားမှာလား။ ဒေါသဖြစ်သွား
မှာလား။

တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ငင့် လုပ်ရပ်ကို ကျေးဇူးတင်
နားလည်လာမှာပါ။ လေးငါးရက် စောင့်ကြည့်ခဲ့သော်လည်း
ကရမက် ရောက်မလာခဲ့။

ခြံထဲဆင်းထိုင်ရင်း ကရမက်ပုံစံလေးကို မြင်ယောင်
နေမိသည်။

မေမေနှင့် စကားများသော မိုးသည်းညတစ်ခုမှာ
ငင် သူ့ဆီ ပြေးသွားခဲ့မိတာ၊ ငင့် အပေါ် စိုးရိမ်တကြီး
ရှိခဲ့တာ။

ငင့် အလိုကျ လိုက်လျောနေတတ်ခဲ့တာ။

ဧကန်နှင့် အဆင်မပြေတုန်းက ပြေလည်အောင်
ဖန်တီးပေးခဲ့တာ ကြားဝင်စေ့စပ်ခဲ့တာ။

ဧကန် မတရားမှန်းသိတော့ ငင့်ဘက်မှ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်
နာခဲ့တာ။

တစ်ခုချင်း မျက်စိထဲ အရိပ်ထင်လာသည်။

ကရမက်ဆီသွားမယ်။

စိတ်ဆိုးနေလည်း တောင်းပန်မယ်။

ငင် တစ်ဦးတည်း တွေးရင်း မျက်နှာလေး ပြုံးလာ
ရသည်။

ဟိုတုန်းကလို သောကကင်းကင်းနဲ့ ပျော်ကြရအောင်

ပါ ကရမက်ရယ်။

ကိုယ်စီရှိနေကြတဲ့ အပူတွေ ရေထဲမျှောပစ်ရအောင်
ပါ။

အိမ်ထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ကရမက်ဆီသွား
ဖို့ တက်ကြွမြူးသွက်နေမိသည်။

တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။

ကိုယ်က စသွားရမှာ အောက်ကျတယ်လို့ မတွက်
တော့ပါဘူး။

x x x x

ကရမက်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ကရမက်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရပေမယ့် ခါတိုင်း တုန်းကလို ဝမ်းသာလှိုက်လှဲလေး ပြေးဆင်းလာကြိုခြင်း မရှိ တာကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားရသည်။

ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဧည့်ခန်းထဲအထိ လျှောက်လာတော့ ကရမက်က ယဲ့တဲ့တဲ့ပြုံးသည်။

“ဘာလို့ ငင့်ဆီ မလာတာလဲဟင်၊ လာနိုးလာနိုး စောင့်နေတာ”

ကရမက်က ဘာမှပြန်မပြော။

“ငင် ကျေနပ်သွားပြီလား”

တစ်ခွန်းချင်း အေးစက်စက်မေးတော့ ငင့် ကိုယ်လေး မတ်သွားရ၏။

“ဘာကိုကျေနပ်ရမှာလဲ”

“ငင့်ကို စာကယ်အံ့ဩတယ်၊ ငင် တော်တော် အောက်တန်းကျတယ်”

“ဟင်”

“ဘာလဲ၊ ကရမက်ကိုပါ ငင့်လို့ ပူဆွေးစေချင်လို့ လား၊ သူများ ချစ်ခြင်းကို ဘာလို့ခွဲချင်တာလဲ ငင်၊ ငင့်မှာ စာနာစိတ်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ကရမက် ဣန္ဒြေကို စော်ကား တယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတာ မြင် တော့ ငင့် မျက်နှာလေး ညှိုးသွားရသည်။

ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကရမက်ရယ်။

ငင်နဲ့ နင်နဲ့ ရန်သူတွေလား။

ငင်က ဘာလို့ နင့်ဣန္ဒြေကို စော်ကားရမှာလဲ။

နင့်ဘဝလေး မီးထဲကျမှာစိုးလို့ အမုန်းအမျက်ခံ ကယ်တင်ခဲ့တာပါ။

သူများချစ်ခြင်းကို မခွဲရက်ပါဘူး။

“ငင့်ကို မစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ရမ်းသန်းမပြောပါနဲ့နော်”

ခံရတဲ့သူရဲ့ရင်ထဲ ဘာရှိမယ်ဆိုတာ ငင် ဝင်ကြည့် စမ်းပါ။

ငင်က ချစ်သူနဲ့ကွဲခဲ့ရတယ်၊ ပူဆွေးခဲ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် ကရမက်ကိုလည်း သည်လိုပဲ ဖြစ်စေဆို တဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့စိတ် ငင့်မှာ မရှိပါဘူး။

အသည်လိုမျိုး တွေးတောင်မတွေးမိဘူး။

“ဟိုမိန်းမက ကရမက်ကို လာပြောသွားလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူး”

ကရမက်က ရှိုက်ရှိုက်ပြီး ငိုသည်။

“ငင် ဖျော်တယ်မဟုတ်လား၊ ကရမက် ဒီလိုဖြစ်
အောင် ငင်လုပ်တာ သိလား”

ကရမက်က ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောချသည်။

“သွားပါတော့ ငင်၊ ငင့်ကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ ကရ
မက်မျက်ရည်တွေကို မြင်ရတာ အားရတော့ပေါ့၊ သွား ...
သွား”

အတင်းအော်ဟစ်ရင်း တွန်းလွှတ်တာမို့ ငင် မျက်
ရည်တွေ ဝိုင်းသွားရသည်။

“ငင့်စေတနာကို တစ်နေ့ နင်နားလည်လာမှာပါ
ကရမက်ရယ်”

မချီမဆုံနှင့် သည်တစ်ခွန်းပဲ ပြောနိုင်သည်။

အဲသည်ကတည်းက ကရမက်နှင့် ငင် ဝေးသွားကြ
တာ။

အခေါ်အပြောမရှိ၊ အဆက်အသွယ်မရှိ။

ငင်ကတော့ သူ စိတ်ပြေနှိုးနှင့် စောင့်နေခဲ့တာပါ။

တစ်ကြိမ်ထပ်သွားဖို့ကျတော့ ပက်စက်စွာပြောသော
သူ့စကားတွေကြောင့် လန့်သွားရသည်။

သည်တစ်ခါဆို ငင်လည်း သည်းခံနိုင်မှာမဟုတ်။

ပြီးတော့ လမ်းမှာ မတော်တဆ တွေ့လျှင်ပင် ရန်သူ

ပမာ ကြည့်သွားတတ်တာ။

အပေးအလှူမျှခဲ့သော သူငယ်ချင်းကို ငင်ကတော့
အမြဲသတိတရနှင့် လစ်ဟာနေသော ကရမက်နေရာမှာ
ဘယ်သူမှ အစားထိုးမရခဲ့ပါ။

ကရမက်ကကော။

သူလည်း ငင့်ကို စိတ်နာနေလျှင်တောင် မေ့လျော့
နေမည်တော့ မထင်။

အရင်တုန်းက သိပ်ခင်ခဲဖူးတယ်လေ။

x x x x

“သမီး ...သမီး”

ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ခေါ်လိုက်သော မေမေအသံကြားမှ
ငင် လွန်ခဲ့ ဖြစ်လာရလျက် ...

“ရှင် ...မေမေ”

ဟု ပျာပျာသလဲ ထူးမိသည်။

“ထမင်းလဲ မစားသေးဘူး၊ ညကြီးမိုးချုပ် ဘာတွေ
စဉ်းစားနေတာလဲ၊ မေမေတောင် တစ်ရေးနိုးလာပြီ”

“အဟင်း”

ငင် အရှက်ပြေရယ်ရင်း အတွေးတွေ အတိတ်ထဲ
နှစ်ဝင်သွားကာ ပြုံးမိသည်။

“သမီးလဲ အိပ်တော့မှာပါ မေမေ”

“ထမင်းမစားတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ...မစားတော့ဘူး”

မေမေက ငင့်ပန်းလေးကို သိုင်းဖက်ပြီး ငင် မမျှော်
လင့်သော စကားတစ်ခွန်းကို စလာခဲ့သည်။

“သမီးမှာ ရည်ရွယ်ထားသူမရှိရင် မေမေ နှစ်သက်
တဲ့လူကို လက်ခံပါလား”

“ရှင်”

“သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ မေမေ စဉ်းစားနေ
တာ”

“ဟင့်အင်း ...စောသေးတယ် မေမေ”

“မစောဘူး၊ သမီးကထင်နေတာ”

မေမေကို ပြုံးပြုံးကလေး မော့ကြည့်လျက် ...

“မေမေက သမက်တော်ချင်စရာလေး တွေထား
ပြီလား”

ဟု မေးမိသည်။

“တွေ့ထားပြီ”

ဆိုတော့ ရင်ထဲ နုံးခွေသွားရပြန်၏။

တီရှပ်အဖြူလေးနှင့် ဂျင်းပင်နီအပြာနုကို ဝတ်ဆင်
ထားပြီး နံရံကို ကျောမှီရပ်နေသော သူ့သဏ္ဌာန်ကို ပြေးမြင်
သည်။

ပြောက်ကျား ဂျာကင်လေးနှင့် ချုံကြည်လွန်းသော
မျက်နှာ၊ မျက်လုံးညိုညိုကြီးတွေကို သတိရသည်။

မေမေ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတဲ့ သမက်လောင်းလေးက
ကော ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ငင့်ကို ဇက်လောက် ဆွဲအားပြင်းပြင်းနှင့် ပြုစားရင်
ခုန်စေနိုင်ပါ့မလား။

သတိတရ ဖြစ်မိလိုက်တာကွယ်။

“မေမေ ...ငင့်မှာ ရည်ရွယ်ပြီးသား ရှိနေတယ်”

လို့ ခေါင်းမောပြောချင်လိုက်တာ။

ဇက်ရယ် ...

မင်း မကောင်းဘူး။

ငင့်ကို ချစ်သလိုလိုနှင့် လှည့်စားရက်ခဲ့တယ်။

မေမေ ရွေးပေးမယ့် သမက်လောင်းက မင်းထက်

တော့ ကောင်းမှာပါလေ။

မေမေစကားကို စဉ်းစားတော့မယ်။

x x x x

အင်း (၁၂)

တစ်ခန်းလုံး အကြာကြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေပြီး
မှ ပိုင်က တိုးတိတ်စွာ ထပ်မေးသည်။

“ကရမက်ကို မသိဘူးလို့ပြောတယ်၊ ဟုတ်လား”

ပိုင် မျက်လုံးတွေက စူးရှတောက်ပကာ စားပွဲပေါ်
တင်ထားသော နာရီကို တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်နေသည်။

“အင်း ...သွေးလိမ်းရတဲ့ ကရမက်ပဲ သိတယ်တဲ့”

“ဪ”

ကျော်ကြီးစကားကို ပိုင်က ပြုံးသည်။

ပိုင်အပြုံးက ပီပီပြင်ပြင်နှင့် ရေရာသေချာသော
အပြုံး။

အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာတော့ သေချာသည်။

“ကရမက်ကို မသိဘူးလို့ ငြင်းပစ်တာ သိလို့ပဲ
ဖြစ်ရ မယ်”

“ဟိုက်”

ငြိမ်သက်နားထောင်နေသော တိုးလွင်က ထအော်သည်။

“ဘာလဲဟ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျော်ကြီးက မေးတော့ တိုးလွင်က ဖျတ်ခနဲထရပ်ပြီး ပိုင်အခန်းထဲတွင် ချိတ်ထားသော ကျောက်သင်ပုန်းဆီ လျှောက်သွားကာ မြေဖြူတစ်ချောင်းယူလျက် ...

“ဇက်” သီအိုရီ ...

“မသိဘူး ... သိတယ်”

ဟု ခရီးချလိုက်၏။

“အဲဒီကောင်က တစ်မျိုး”

ပိုင်က မျက်နှာရှုံ့လျက် ခေါင်းခါသည်။

“ဟင် ... မင်းပဲ ပြောပြီးတော့၊ မသိဘူးဆိုတာ သိတယ်လို့ ပြောတာဆို၊ ကဲ ... ကဲ သီအိုရီကို သက်သေပြဦး”

“မပေါ့စမ်းပါနဲ့ တိုးလွင်ရာ၊ စိတ်ရှုပ်နေရတဲ့ကြားထဲ”

ကျော်ကြီးက အခွင့်အရေးရတုန်း ဝင်နှက်သည်။

“ပြောလေ ဇက်၊ မင်း ဘာလို့ အဲဒီလိုထင်တာလဲ”

“ကရမက်ကလဲ ငင့်လိပ်စာ မပေးဘူး၊ ညစ်ထားတယ်၊ အဲဒါ ငင်နဲ့ မတည့်လို့ပဲ ဖြစ်မှာ၊ ခုတစ်ခါ ငင်က

ကရမက်ကို မသိဘူးဆိုတော့ ပိုသေချာသွားပြီပေါ့၊ အရှင်ကြီးပဲ”

ကျော်ကြီးက ခပ်ကြာကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ...

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

x x x x

အခန်း (၁၃)

“ဟာ ...ကရမက်၊ လာ ...လာ”

ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ရင်း ကျော်ကြီးနှင့် စကားပြောနေရာမှ ကရမက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ပိုင် တကယ်ပဲ ကြောင်အမ်းအံ့ဩသွားရသည်။

ပိုင်အိမ်ကို လာလည်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့။

“ကိုဇက်တို့ ရှိပါ့မလားလို့”

“စောစောကပဲ စတုဒီယိုက ပြန်ရောက်လာတာ၊ ထမင်းမစားသေးဘဲ စကားကောင်းနေတာ၊ ထိုင်ဗျာ”

ကရမက်က ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လျက် ဧည့်ခန်းကို ဝေဝေသုံးသပ်ကြည့်ပြီးမှ ...

“ကျွန်မလာတာ အံ့ဩသွားတာပဲနော်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။

ပိုင်က ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်နေလိုက်သည်။

ပြန်လည်ပြောလည်ချင်တာ

“ဟိုနေက ကျွန်မခေါ်တာ ကိုဇက် ဘာလို့မလာတာလဲ”

“ဗျာ”

ပိုင် အတူတူလုပ်နေလိုက်သည်။

မြို့လယ်ကောင်မှာ တစ်ခါဆုံဖြစ်တော့ ကရမက်က

“အိမ်ကိုလာခဲ့လေ”

ဟု ခေါ်သွားခဲ့တာ မှိတ်မိပေမယ့် ဘယ်သွားဖြစ်မှာ

လဲ။

ကျော်ကြီးက သွားဖို့ အားမပေးသည့်အပြင် တားပင်တားနေခဲ့သေးသည်လေ။

ကရမက်က ပွင့်လင်းစွာ မေးလာတော့ အနည်းငယ် အားနာရပါသည်။

“ဒီဘက်က သူငယ်ချင်းဆီလာရင်းနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာ”

“ဪ”

ကျော်ကြီးကတော့ အားမနာတမ်း ကရမက်ကို အကဲခတ်နေ၏။

“ရှင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က တော်တော်ခင်တယ်နော်၊ တစ်ခါမှ ခွဲမတွေ့ရဘူး”

“ဒီကောင့်ကို စိတ်မချလို့လေ”

ကျော်ကြီးစကားကြောင့် ကရမက်က ပြုံးသည်။

သူမအပြုံးက ထူးခြားစွာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေ၏။

ငင်နှင့်ပိုင် ချစ်သူဘဝတုန်းက ကရမက်ပုံစံ နူးနူး

ညှည့် သန့်သန့်စင်စင်လေးကို ခုနေမှာပဲ ပြန်တွေ့ရသည်။

ကျော်ကြီးအပြောကို အပြစ်ယူပုံမရဘဲ သည်းခံခွင့်

လွှတ်သလိုလေး ပြုံးလိုက်တာကြောင့် ပိုင်ပင် အားနာပါးနာ

ဖြစ်ရတော့သည်။

မေမေက ကရမက်အတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့် လာချ

ပေး၏။

“ဒါ ကျွန်တော့်မေမေ”

လို့ မိတ်ဆက်ပေးတော့ ကရမက်က ...

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးနေပြန်သည်။

သည်နေ့ ကရမက် ဟန်ပန်လေးက သွက်လက်ပွင့်

လင်းလျက် ကလေးငယ်တစ်ဦးလို ချစ်စရာကောင်းနေရ

သည်။

ကျော်ကြီးကတော့ ဘယ်လိုတွေးထင်သလဲ မသိ။

သူကတော့ စိတ်ထဲ သဘောတွေသွားရ၏။

ခါတိုင်းလို ညတုတု ရိတ်တိလည်း မဟုတ်။ မာန်

တစ်မျိုးနှင့် ဟန်ဆောင်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။

ပကတိ အေးချမ်းကြည်ရွှင်နေပုံမျိုးလေး။

သည်လိုဆိုတော့လည်း သူမအလှအပတွေက ပိုပြီး

ထိန်လင်းလာရသလိုပါ။

သူ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်နှင့် မျက်လုံးအိမ်ထဲ မာယာ

တွေ ပြည့်နေတုန်းကတော့ သူ ကရမက်ကို အထင်လည်း

သေး လန့်လည်းလန့်မိပါသည်။

ခုကျတော့လည်း ဣန္ဒြေရနေလိုက်တာ။

ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ဖက် ကျစ်ထားလျက် မလေးရှား

ပုံစံ အင်္ကျီအဖြူဆွတ်ဆွတ်လေး၊ ထဘီလေးလည်း ဖွေးဖွေး

ဖြူလို့ တကယ့်ကို ဖြူစင်နေ၏။

ကျစ်ဆံမြီးကို ဇာအဖြူ ဖျော့ဖျော့ကလေးတွေနှင့်

ချည်နှောင်ထားတာမို့ လူကြီးမဆန်ဘဲ ပေါက်စနုလေးနှင့်

တူ နေသည်။

မေမေကတော့ ကရမက်ကို စူးစူးစမ်းစမ်း တစ်ချက်

ပဲ ကြည့်ပြီး ပြုံးကျသွား၏။

မေမေအမူအရာက ကရမက်ကို သဘောတွေနှစ်

ခြိုက်သွားမှန်း ပိုင် ကောင်းစွာသိသည်။

“အားလပ်ရင် လာလည်နော်၊ နှစ်ယောက်လာပေါ့၊

ကိုဇက်ကို စိတ်မချရင် ရှင်ပါလိုက်ခဲ့လေ”

စကားဆုံးတော့ ခေါင်းလေးမော့၊ နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်

ပြီး ရယ်သည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလေးစေပြီး ပြီးနေရင်း မျက်ဝန်းတွေက ရယ်မြူးရိပ်သမ်းလျက် ကျော်ကြီးကို ကြည့်၏။

ကျော်ကြီးအဖြစ်သည်းပုံကို ဟားချင်သလိုမျိုးမို့ ကျော်ကြီးမျက်နှာက မသိမသာ တင်းမာသွား၏။

“ကိုဇက်တို့အိမ် ဒီလမ်းထဲမှာမှန်း ကျွန်မ မသိဘူး၊ ခုပဲ ဟိုဘက်ခြံကပြောလို့၊ ဒါ ပိုင်တို့အိမ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဝင်လာခဲ့တာ”

“ဟိုဘက်ခြံကို လာလည်တာလား”

“အင်း”

ကရမက်က ခေါင်းလေးညိတ်၏။

“သူငယ်ချင်းရှိလို့လား”

ဆိုတော့လည်း ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ခါမှမလာဖူးတော့ အထူးအဆန်းဖြစ်သွားတယ်”

“ဘာလဲ၊ ငင့်လိပ်စာပေးပြီလို့ ထင်လိုက်တာလား”

“အဲဒီလိုမျှော်လင့်ချက်ကတော့ အမြဲရှိနေတာပါ”

ပိုင် စကားကြောင့် ကရမက်က ခေါင်းလေးငဲ့စောင်းလျက် အရှေ့ဘက်ကျလာသော ကျစ်ဆံမြီးစကို ဆုပ်ကိုင်ငြိမ်ကျသွားသည်။

ပိုင် ရင်ထဲ ဝန်းခနဲမြည်သည်။

ကရမက်ပုံစံက ငင့်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိပုံမျိုး၊ ငင့်အကြောင်းတွေ သိနေပုံမျိုး။

ဘာလို့ ဖွင့်မပြောချင်ရတာလဲ ကရမက်ရယ်။

ပိုင် မွန်းမွန်းကျပ်ကျပ်ကြီး ခံစားရသည်။

“ခဏသည်းခံပါနော်၊ ငင့် ဆန္ဒကို မေးပေးပါမယ်”

“ဗျာ”

အရှေ့ဘက်ကိုင်းကျလာသော ပိုင် ကိုယ့်ကြီးက မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် ပျော်မြူးသွားသလိုပါ။

“သူလိပ်စာကို ပြောပြတာ သူ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုဇက်ဘာသာ ကိုဇက် ကြိုးစားရှာပါနော်”

ကရမက် ပုံစံလေးက တကယ့် အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ်နေပုံ။

“ငင့်က ကိုဇက်ကို သိပ်ချစ်တာပါ၊ အခု ကိုဇက်ကလည်း ငင့်ကို ချစ်နေပြီဆိုတော့ ကရမက် သဘောတူပါပြီ”

ပိုင်မျက်နှာ ပြုံးချိုသွားရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကရမက်ဆီမှ သဘောတူညီမှုရတာ ပိုင်အတွက် နိမိတ်ကောင်းသည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

“ငင့် အိမ်ထောင်ကျနေပြီဆိုတာကော”

ကရမက်က သွားလေးတွေပေါ်အောင် ပြုံးရင်းမှ

...

“ညာတာ”

ဟု ဝန်ခံ၏။

“ဟာ”

ပိုင် ဆိုဟာဆက်တီကို မှီချလိုက်ရပ်။ မျက်လုံးတွေပါ
မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားလိုက်တာများ။

ကရမက်နှင့် ကျော်ကြီးက ပိုင်မျက်နှာကို မမြင်ဖူး
သူလို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

သည်လောက် ချုံကြည်ပီတိဖြစ်သွားတာမျိုး တစ်ခါ
မှ မကြုံဖူးခဲ့။

ငင့်ကို ပိုင် အတော်မြတ်နိုးသည်ပဲ။

“ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းက ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ မဟုတ်
လား၊ ဒူးဆစ်ထိနေပြီ”

“ဟင် ...ရှင်က ဘယ်လိုသိလဲ”

ကရမက် မျက်လုံးလေး ပြူးကျရိုင်းစက်လျက် ပြန်
မေးတော့ ပိုင်မျက်လုံးလေး လှုပ်ခနဲ ပွင့်လာရသည်။

“ဟာ ...ဒါဆို မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တာ ငင်လေးပဲပေါ့”

ဟု အားပါးတရ ထအော်သည်။

ကျော်ကြီးက ပြုံးနေ၏။

“ဒါပေမယ့် ငင်က ကရမက်ကို ခေါ်ဘူးလို့
ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်”

ကျော်ကြီး စကားကြောင့် ကရမက် မျက်နှာလေးက
သိသာစွာ ညှိုးရောင်သွား၏။

“ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ အဆင်မပြေလို့ပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။

“ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ စိတ်ကောက်ကြသလား”

ဟု ကျော်ကြီးက ရုတ်ချသရော်နေသေး၏။

ကျော်ကြီးက ငင်နှင့် အမှတ်တမဲ့ဆုံဆုံပုံတွေကို ပြန်
ပြောပြသည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကျော်ကြီးနဲ့ တတွဲတွဲ
နေတာ၊ ဒီကောင်က ကံမြင့်နေတယ်ဗျာ၊ သူနဲ့ချည်းပဲ တွေ့နေ
တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ဘေးအရိပ်လိုကပ်နေတာ”

ဆိုတော့ ပိုင်ကို ကရမာမျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ကြည့်
လာသည်။

“အချိန်တန်ရင် တွေ့မှာပေါ့”

“ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ကလေး သွားကြည့်ရင်
ကော်”

“ဟင့်အင်း ...အဲဒါဆို ကရမက်က သူငယ်ချင်း
ကောင်း ဘယ်ပီသတော့မလဲ၊ ငင်က ကျွန်မအပေါ် သိပ်
ကောင်းခဲ့တာပါ၊ တကယ်လို့ သူက ကိုဇော်အပေါ် သိသော

ဧည့်ရှိနေတုန်းဆိုရင်တော့ ဟိုတစ်ခါလိုပဲ ကြားဝင်စေခပ်ပေးဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ တကယ်ပါ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းက ရှင့်ကို စိတ်နာမနေဘူး။ ချစ်နေတုန်းဆို ရှင် ဝမ်းသာဖို့ပဲရှိတယ်”

“အိုကေ ...အိုကေ”

ငင်လေးကို မတွေ့ရသေးပေမယ့် သည်လိုစကားတွေ ကြားရတာ ပိုင် တစ်အား စိတ်ချမ်းသာသည်။ အပျော်က ရင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နေပြီ။ ထမင်းစားဖို့ပင် မေ့လျော့နေရသည်အထိ။

ကျော်ကြီးကတော့ ဆာနေရောမည်။ သူကတော့ လုံးလုံးမဆာ။ စားလည်း သိပ်ဝင်မည်မထင်တော့။

ရင်ထဲ မတင်မကျနဲ့ အသည်းယားလှသည်။

ငင်လေးကို ပြေးတွေ့လိုက်ချင်သည်။

ကရမက်ကိုလည်း အပြစ်ပြောလို့မရ။ ငင်လေးအပေါ် ကောင်းသော သူငယ်ချင်းပါလေ။

ဖြစ်ချင်တာတွေ မျှသိပ်အောင်အည်းလျက် စောင့်စားရချိန်တွေ ဘယ်တော့ကုန်မလဲ။

အဲသည်ကာလတွေ ကုန်ဆုံးရင်တော့ အပျော်ရက်တွေ လာဖို့ပဲရှိသည်။ သည်တစ်ချိန်ဆိုရင်တော့ အပျော်ရက်တွေ ပျက်စီးအောင် တို့မဖန်တီးတော့ပါဘူး ငင်လေးရယ်။

ယုံကြည်ပါ။

“ဟော”

ကရမက်က ခြံအဝင်ဝတို လှမ်းမျှော်ကြည့်လျက် ‘ဟော’ဟု ရေရွတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်တာကြောင့် ပိုင်ရော ကျော်ကြီးပါ ခြံအဝင်ဝဆီ အကြည့်ရောက်သည်။

“သွားမယ်နော်”

ကားအဖြူလေးတစ်စီးက ခြံအဝင်ဝမှာ ရပ်တန့်လျက် လူငယ်တစ်ဦး ဆင်းလျှောက်လာသည်။

ဪ ...ဒေါက်တာ သန့်ဇင်ဦး။

ထိုလူငယ်ကို ပိုင် သိနေသည်။ ခြံချင်းကပ်လျက်ပဲ လေ။

ဒေါက်တာ သန့်ဇင်ဦးက လှမ်းပြုံးပြလျက် အနားရောက်လာသော ကရမက် လက်ဖျားကလေးကို ဆွဲယူလျက် သူတို့ကို လက်ပြနွှတ်ဆက်သည်။

ကရမက်က ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း ဖြည်းဖြည်းသာသာ လျှောက်လှမ်းရင်း ပါသွား၏။

“ဒေါက်တာနဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီထင်တယ်”

ပိုင်စကားကြောင့် ကျော်ကြီးက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားသော ကားအဖြူလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကရမက်က ချစ်စရာလေး၊ ခုတစ်ခါ တွေ့ရတော့

ပထမအကြိမ် မြင်ဖူးတုန်းကလိုပဲ၊ ငါ သူ့ကို နှစ်သက်သွားတယ်။ သူ့ပုံစံအမှန်လေးက တကယ်အပြစ်ကင်းပါတယ်။ ငင်နဲ့ မတည့်လို့ မင်းကို ကလိတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းဘယ်လောက်တည်သလဲ စမ်းတာလား၊ တစ်ခုခုပဲနေမှာ၊ အခုကြည့်ပါလား တကယ်ငြိမ်းအေးတဲ့ မျက်နှာလေး၊ မျက်လုံးလေးတွေ ကြည်စင်နေတာပဲ”

ကျော်ကြီးစကားများကို ပိုင်လည်း ထောက်ခံမိသည်။

ကရမက် တကယ်ပဲ တည်တည်တံ့တံ့လေးနှင့် ဟိုတုန်းကလို ပြန်ဖြစ်သွားတာ သူ ဝမ်းသာသည်။

ငင်လေးနှင့် တွေ့ခွင့်မရသေးတာတော့ သူ စိတ်မကောင်း။

ငင်လေးက မုန်းတီးနေမှာလား မသိ။

မမုန်းနဲ့ ငင်။ တို့က သိပ်လွမ်းနေရတာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငင်လေးဆီက ပြေလည်မှုတွေ ပြန်ရအောင် တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာပါ။

ငင်လေး ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ခွင့်ကိုပဲ ရချင်ပြီ။

x x x x

သန့်ဇင်ဦး မောင်းလာသော ကားလေးထဲ တိတ်တဆိတ်ပါလာရင်း ကရမက် ရင်ထဲ အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးလို ခံစားနေရသည်။

ငင်ရယ် ...

ခွင့်လွှတ်ပါ။

ငင်သူငယ်ချင်း ဘယ်အဆင့်အထိ အောက်တန်းကျ ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောရမှာတောင် ရှက်မိပါတယ်။

“ရှေ့ ... ငင်၊ ဒါ ငါနဲ့ ကိုဇက်နဲ့ လက်ထပ်ဖိတ်စာပေါ့၊ ဆက်ဆက်လာရမယ်နော်”

ဟု ကိုဇက်လက်မောင်းကို တွဲချိတ်ပြီး ငင်ဆီ လာနှိပ်စက်ဖို့ ကလဲစားချေဖို့ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ကြံစည်ခဲ့မိတာ နင်သိရင် ငါ့ကို အရင်ကလို ခင်နိုင်ပါတော့မလား။

ငါ သိပ်ရှက်ခဲ့တယ်။

ခုချိန်မှာတော့ နင့်စေတနာ အတိမ်အနက်ကို ငါ နားလည်သဘောပေါက်စပြုခဲ့ပြီ။

ငါ့ဘဝလေး နစ်မွန်းသွားတော့မယ့်ဆဲဆဲ အချိန်မို့လေး အမှန်းခံကယ်တင်ခဲ့တာ။

ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် ငင်ရယ်။

အခုဆို ဒါကို သိပ်ချစ်တဲ့ လူပျိုလူလွတ် သဘောလည်းကောင်း၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိ၊ ဒေါက်တာ သန့်ဇင်ဦးလိုလူကို ငါပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်။

နင် သိရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပါ။

ကိုသန့်ဇင်ဦးနှင့် တွေ့ပြီး ချစ်သူဘဝရောက်နေမှ နင့်မေတ္တာတွေကို ငါသိလာခဲ့တယ်။

သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။

ငါ့ကို မကောင်းတာဘယ်ဖြစ်စေချင်မလဲနော်။

ငါ ရွေးချယ်ထားတဲ့ ကိုသန့်ဇင်ဦးကိုရော နင် ဝေဖန်အကဲခတ်ပေးပါဦး။

နင်နဲ့တစ်သက်လုံး ခင်မင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ ငင်။ အလျော့ပေး အောက်ကျို့ဖို့လည်း ဝန်မလေးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ငင့်လို မိန်းကလေးက ရရှိလာတဲ့ အခွင့်အရေးအပေါ် တရားလွန် အသုံးချပြီး အနိုင်ယူတတ်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ ယုံပါတယ်။

နင့်ဆီကို ငါလာခဲ့ချင်တယ် ငင်။

နင်က လက်ခံစကား ပြောပါမလား။

အမှားတွေကို တောင်းပန်ချင်တယ်။

ကျေးဇူးတင်တာတွေ ပြောပြချင်တယ်။

ပြီးတော့ ဇက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးချင်တယ်၊ ပြောချင်

တယ်။ နင် ဆူငေါက်ထုတ်လည်း ငါ လာခဲ့မှာပါ။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ နင်က အမျက်ရှိနေရင်တောင် ရင်ထဲမှာပဲ သိုသိပ်ထားတတ်မှာ သိနေတယ်လေ။

နင့်ဆီ မသွားဖြစ်ဘဲ ကြာနေလေ ငါစိတ်ငါ မလုံလေပဲ။

နင် စိတ်ဝင်တစားရှိဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဇက်ရဲ့ အံ့သ့စရာပြောင်းလဲမှုရော၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဇက်ရဲ့ တည်ကြည်မှုရော ပြောပြချင်တယ်။ ဇက်လောက် နင့်အပေါ် သစ္စာရှိနိုင်မယ့်ယောက်ျားမျိုး အရမ်းရှားလိမ့်မယ်။ ငါ အာမခံရဲတယ်လေ။ ငါက ကိုယ်တွေ့ပဲ။

ဇက်ကို ငါ ဘယ်လောက် လမ်းခင်းပေးခဲ့သလဲ။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တွေ ငါ လျှောက်လုပ်ခဲ့မိတယ်။

နင့်ကို နာကြည်းစိတ်နဲ့ ဇက်ကို သွားရောတာ။

အဆိုးထဲက အကောင်းပေါ့ဟာ။

ဇက်ရဲ့ စိတ်ထားအမှန်တွေကို သိခဲ့ရတာပါ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ငါ ဇက်ကို ခေါင်းညွှတ်ခဲ့တာတွေတော့ ဣန္ဒြေကိုငဲ့ပြီး ပြန်မပြောချင်တော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် နင်ယုံ ငင်။ ဇက် နင့်ကို သိပ်ချစ်တတ်

နေပြီ။

နင်ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ မေတ္တာတွေ နင့်ဆီပြန်လာပြီလေ။

ဇက်က ငင်မှငင်။ တစ်ငင်တည်း ဖြစ်နေပြီ။

နင်ရယ် ... ငါရယ် ...

ကိုသန့်ဇင်ဦးရယ် ... ကိုဇက်ရယ် ...

လေးယောက်စလုံး ပျော်ကြရအောင် ငါ စွမ်းဆောင်
ကြည့်ချင်ပါတယ်။

ပထမတုန်းကတော့ ဇက်ရဲ့ အပေါ်ယံကြောရှင်းမှု
လေးကိုကြည့်ပြီး ငင်နဲ့ သဘောတူခဲ့တာ။

နောက်တော့ သူစိတ်သန္တာန်တွေ ရုပ်လုံးပေါ်လာ
တော့ မုန်းလိုက်ရတာ ငင် အသိဆုံး။

အခုတော့ အတွင်းကျကျ လေ့လာသုံးသပ်ပြီး ငင်ကို
ဇက်နဲ့ သဘောတူတာ သည်တစ်ခါ ငင် ကံကောင်းမှာပါ။

ငါတို့တစ်တွေ အရင်ကလိုပဲ ခင်ကြရအောင်လား
ငင်။

x x x x

အခန်း (၁၄)

“ဒီနေ့ ဒီလောက်ပဲ တော်ပြီ၊ မနက်ဖြန်ညနေ
လေးနာရီခွဲတိတိ စမယ်”

မော့ဟိုက်သော လေသံနှင့်ပြောပြီး ကစားနေတာကို
ငင် ရုပ်ပစ်လိုက်သည်။

သင်တန်းသူတွေလည်း အကုန်ရပ်သွားကြ၏။

ငင် အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လာရင်း ဆိုင်ဘက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ သည်နေ့ ကစားရတာ ပိုပင်ပန်း
နေသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ရင်ထဲ လေးလွန်းလှ၏။

ဝတ်ဆင်ထားသော အသားကပ် ဘောင်းဘီရှည်လေး
နှင့် တီရှပ်အနက် ပူပူကြီးကိုပင် မလဲရသေး။ ခေါင်းမှ
နဖူး စည်းလေးလည်း မဖြုတ်ရသေး။

ဆိုင်ထဲတွင် ရှိနေသော ခုံမှာ ပစ်ထိုင်ချမိတော့ အကူ
ကောင်မလေးက ဖောက်ပြီးသားပက်ပစ်ဘူးလေး လှမ်းပေး

သည်။

“မမငင် ...ဒီနေ့ ပင်ပန်းသွားတယ် ထင်တယ်”

ဆိုင်းမှာ လူသိပ်မရှိဘဲ နှစ်ဦး သုံးဦးသာ ရှိတာကြောင့် ကောင်မလေးက ငင်နှင့် စကားလာပြောနိုင်၏။

တစ်ယောက်က ဆံပင်ကောက်ထားပြီး စာအုပ်ယူ ဖတ်နေသလို တစ်ယောက်က အပူအပင်ဆောင်းထဲမှာ ကျန်တစ် ယောက်ကျတော့ ပြီးစီးသွား၍ မှန်ရှေ့ ဆံပင်ဖြိုးရင်း သဘော တကျရှိနေသည်။

“ညီမလေးနဲ့ အဲဒီဆံပင်လေးနဲ့ အရမ်းလိုက်တယ်၊ ချစ်စရာလေး”

မှန်ရှေ့မှ မခွာနိုင်ဖြစ်နေသော သူမကို ငင် အေး အပန်းကြားမှ ပြောဖြစ်သည်။

တကယ်လည်း ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ ငင် မပြောလည်း သူ့ကိုယ်သူ သိပြီးသား။

သို့ပေမယ့် ငင်က ဖော်ရွေခင်မင်မှုကို တမင်ပြုရင်း ပြောမိတာ။

“အိမ်မှာနေရင်လဲ ဖြစ်သလိုမထားနဲ့၊ ဆံပင်ပုံတူ တယ်၊ လိပ်ကုန်ရော၊ စည်းထား တင်ထားရင် ဖွဖွလေးလွယ် ဆံပင်မနာစေနဲ့”

“အင်း”

မေးစေ့တွင် ခိုသီးနေသော ချွေးစလေးတွေ သုတ်သိမ်း

ရင်း ပက်ပ်စီကို တစ်ငုံနှစ်ငုံ သောက်သည်။

“အဝတ်အစားလဲ၊ ရေချိုးပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့မယ်”

ကောင်မလေးကိုမှာရင်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်ရောက်တော့ စီးထားသော ကင်း ဘတ်ရှူးကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့၏။

ဖိနပ်စင်လေးမှာ ကင်းဘတ်ရှူးကို တင်နေဆဲ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံက ဆူညံစွာ မြည်သည်။

မေမေရော ဒယ်ဒီလေးပါ နေ့လယ်ပိုင်းကတည်းက အပြင်သွားတာမို့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။

“ဟုတ်ကဲ့ ...အမိနဲ့ရှိပါရှင်”

ဟု ပြောဖြစ်တော့ တစ်ဖက်မှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဦး ...အိမ်ကလား”

ဟု ဒယ်ဒီလေး နာမည်မေးတော့ ငင် တစ်မျိုးဖြစ် လျက် ...

“အင်း”

ကိုယ်နှင့် လုံးဝမဆိုင်ဟု ယူဆထားသော ခုလည်း ယူဆထားဆဲ လူတစ်ဦး၏ဖုန်းမို့ ပြီးတော့ ငင်တို့အိမ်ကိုပဲ၊ ဦးရဲအိမ်လားဟု အမေးခံရတာကြောင့် ငင် ရင်ထဲ အမည်တပ် ရခက်သော ခံစားမှုတစ်မျိုး ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်သည်။

“ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကပါ”

ဆိုလာတော့ ငင် ...

“ရှင်”

ဟု အထိတ်တလန့် အော်မိသည်။

“ဦး...မောင်းလာတဲ့ကားနဲ့ တခြားကားနဲ့ တိုက်မိတာ ဦး...ရော ဒေါ် ...ပါ ဒဏ်ရာရထားလို့ အရေးပေါ်ဌာနကို ရောက်လာကြပါတယ်”

“အမယ်လေး ...”

ငင့် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလျက် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရသည်။

မေမေ ...မေမေ။

ဦးဆုံး မေမေအတွက် စိုးရိမ်မိသည်။ နောက်မှ ဒယ်ဒီလေး ...

“ကျွန်မမေမေ ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲဟင်”

“နှစ်ယောက်စလုံး သတိမရသေးပါဘူး”

“အို”

“လိပ်စာတွေတာနဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူး၊ ကျွန်မ ခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်၊ နေရာလေးပြောပါဦး”

“....ထပ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တယ်လီဖုန်းချလျက် ငင့် ဝိုင်တွေရပ်နေမိသည်။ ခူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ငင့် ပါးပြင်

မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာရ၏။

ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့။

သွေးခုန်နှုန်းက စိုးရိမ်မှုကြောင့် တဒိတ်ဒိတ်။

မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

အခြေအနေကို ငင့် ကြိုမတွေးထားရဲ။

ရင်ထဲမှာတော့ မီးတောက်သည့်နှယ် ပူပြင်းလှသည်။

မေမေ သတိရပါစေ။ မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

မေမေ နေကောင်းပါစေ။ ကြီးကြီးမားမား ဒဏ်ရာမရပါစေနဲ့။

အမျိုးမျိုးဆုတောင်းရင်း ကံကောင်းစွာ ဓာတ်လှေ

ကားက လူပြည့်လှနီးပါးနှင့် တက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတာမို့

ငင့် ခြေသွားလိုက်သည်။

“ဟာ ...ငင့်”

ပိုင်က ရုတ်တရက် အော်လိုက်တာကြောင့် ကျော်ကြီး

ခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွား၏။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ ..ဟိုမှာ ...လာ”

ပိုင်က ကျော်ကြီးလက်ကိုဆွဲပြီး ပြေး၏။

“ဟာ ...ပိတ်လိုက်ပြီ”

ငင့် ရောက်သွားတာနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဓာတ်လှေ

ကားတံခါးက ပိတ်လျက် တရွေ့ရွေ့ တက်သွားတော့သည်။

“တောက်”

ပိုင်က မကျေမနပ် တောက်ခေါက်ရင်း ခြေလှမ်း
တွေ ရပ်ဝစ်သည်။

“ငင်လေးကို မင်း တွေ့လိုက်လား”

“အင်း ...တီရှပ်အနက်လေးနဲ့ ဘောင်းဘီအရှည်နဲ့
နဖူးစည်းလေး စည်းထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး၊
အသည်းအသန်ဖြစ်နေပုံပဲ”

“အင်း ...ငါတို့ လူခွဲရှာမယ်၊ ငင်လေး ဒီဆေးရုံ
ကြီးထဲမှာပဲ ရှိရမယ်”

“ဟာ ...ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဘယ်လာတာမှန်း မသိ
ဘဲနဲ့၊ ဒီလောက်အကျယ်ကြီး ပြီးတော့ ငါနဲ့တွေ့ရင် ငါက
ဆွဲထားရမလား၊ မင်းကို ဘယ်မှာရှာရမလဲ”

ဟုတ်သား။

“ဒါဆို ပြန်ဆင်းလာမှာပဲ၊ ထွက်ပေါက်က သွား
စောင့်မယ်”

“အဲဒါကမှ ဟုတ်သေးတယ်”

ကျော်ကြီးကလည်း သဘောတူစွာ နှစ်ဦးသား စိတ်
ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်နေကြသည်။

မိုးသာချုပ်ရော ငင်က ပြန်ဆင်းမလာခဲ့ပါ။

“ပြန်သွားပြီထင်တယ်”

ကျော်ကြီးက စတင် စိတ်ပျက်စကား ဆိုသည်။

“ကြာလှပြီ၊ ငါတို့ ပြန်ကြရအောင်”

မတွေ့သည့်အဆုံး လက်လျှော့ပြန်ခဲ့ရသည်။

“ငါပြောသလို ဆေးရုံပေါ် ချက်ချင်းလိုက်ရှာရင်
ဟုတ်သေးတယ်၊ လူနာကြည့်ချိန်ပဲဟာ”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ လူနာကြည့်ချိန်က ကုန်နေ
ပြီဥစ္စာကွာ၊ မင်းကလဲ”

“ငါတို့ သေချာစောင့်နေတာ၊ ဘယ်အချိန် ပြန်သွား
လဲ မသိဘူး”

ပိုင်မျက်နှာက ညှိုးရောနေ၏။

“တွေ့မှာပါကွာ၊ ကရမက်ကလဲ နောက်တော့ ပြော
ချင်ပြောပြမှာ၊ ကရမက် မင်္ဂလာပွဲကျရင်တော့ မလွဲမသွေ
တွေ့မှာပဲ”

ကျော်ကြီးက ကြိဖန်အားပေးသည်။

“မင်း မေမေတော့ လူနာသွားကြည့်တဲ့နှစ်ယောက်
ကြာလိုက်တာဆိုပြီး မျှော်နေတော့မှာပဲ၊ မင်းကလဲ ငင်နဲ့ပတ်
သက်လာရင် အသဲအမဲပဲကွာ၊ ဆေးရုံအထွက်မှာ မရှက်
မကြောက်ရပ်နေဝံ့တယ်၊ ဟိုလူကြည့်၊ ဒီလူကြည့်နဲ့ ငါတော့
လက်ဖျားခါချင်လာပြီ”

ကျော်ကြီးက သူ့ကို ဩချသည်။

“ငင်လေး အရမ်းလှတယ်ကွာ”

ကျော်ကြီးမောင်းသော ကားပေါ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
ပါရင်း မျက်နှာကြီး ပြုံးကျလျက် တစ်ခွန်းချင်းပြောတော့
ကျော်ကြီး ရယ်ချင်သည်။

“ကိုယ့်ငါးချဉ်၊ ကိုယ်ချဉ်နေပြန်ပြီ”

“ကျွတ် ...ငင်လေး ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းနေ
လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး”

“မင်းနဲ့ ချစ်ခဲ့တုန်းကကော ခုလိုမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ မတူ
ဘူး”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ၊ ဘယ်လိုမတူတာလဲ”

ကျော်ကြီးက အတင်းလိုက်မေးသည်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက သူက ငါ့ကို အရူးအမူးချစ်တဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ခုတော့ ငါက သူ့ကို အသည်း
အသန်ချစ်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ မတူတာ၊ အဲဒီ
အခြေအနေပဲ”

“ဪ”

“ငါက သိပ်တန်ဖိုးထားရတော့ ငါ့မျက်စိထဲ သူ
ပိုလှနေသလိုလို၊ အရမ်းချစ်စရာကောင်းနေသလိုလို ထင်မိ
တာလဲဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်”

“မဆိုင်တာကွာ၊ ငင်က ငေးကြည့်လောက်အောင်
ချစ်စရာကောင်းတာပါ”

“မင်းကတောင် ဒီလိုပြောနေရတာ၊ ငါ့ဆို ဘယ်လို
နေမလဲ မင်း တွေးကြည့်”

“သည်းပါ”

ကျော်ကြီး မျက်နှာ မဲ့ပြောနေတာကို ပိုင် ပြုံးနေမိ
လေသည်။

x x x x

အခန်း (၁၅)

“ဟင် ...ကရမက်”

ငင့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်တန့်လျက် မယုံနိုင်သလို
သေချာရပ်ကြည့်မိသည်။

ကရမက်မှ ကရမက်အစစ်။

“ငင့်”

ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တော့
ငင့် တအံ့တသြ ဖြစ်သွားရသည်။

“ကရမက် ... နင် ငါ့ဆီလာတယ်၊ ဟုတ်လား”

ဝမ်းသာအားရနှင့် အသံတွေပါ တုန်၏။

ကရမက်က ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ငင့်ကို ငေးစိုက်
ကြည့်နေသည်။

“နင့်မေမေနဲ့ ဒယ်ဒီလေး သက်သာရဲ့လား”

ကရမက် အမေးကို ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြု
လျက် အပျော်စိတ်နှင့် ငင့် ကြည့်နှူးသွားရသည်။

“လာလေ ... အိမ်ပေါ်သွားကြရအောင်”

ဆေးရုံကပြန်လာတော့ ကရမက်ကို ဆိုင်ထဲမှာ
လှမ်းတွေ့လိုက်ရတာ။

အနှစ်နှစ်အလလက ခင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းမို့ တွေ့
လိုက်ရရုံနှင့် ရှိနေသော အမျက်တွေ နာကျင်စိတ်တွေ ဘယ်
ထွက်ပြေးတုန်ပြီမသိ။

“ငါ ဆရာဝန်တစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား”

သူ့စကားကြောင့် ပိုပြီးအံ့သြရလျက် ဝမ်းသာလုံးက
ရင်ထဲသို့ တက်လာ၏။

“ငင့်”

“ဟင်”

“နင် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ရဲ့လား၊ ငါ နင့်စေတနာတွေ
ကို နားလည်လာပါပြီဟာ၊ ပြီးတော့ ကျေးဇူးလဲ အရမ်းတင်ပါ
တယ်”

“အင်း ... အခု လက်ထပ်မယ့်လူကကော”

“မဆိုးပါဘူး၊ ကြီးကြီးမားမား ချွတ်ယွင်းချက်
တစ်ခု မှမရှိဘူး”

“ငါ အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာ”

ငင့် စကားကို ကရမက် ယုံပါသည်။

“ပြီးတော့ ငါ ရှက်ရှက်နဲ့ တောင်းပန်ရဦးမယ်၊
သိလား”

“ဘာများလဲ”

ကရမက်က ဇက်နဲ့ပတ်သက်သမျှ ပြောပြလိုက်
သည်။

စကားဆုံးတော့ ငင်က ...

“ဪ”

ဟု ဘာမှမဖြစ်သလို ရေရွတ်၏။

ကရမက်ကတော့ ငင်ဆန္ဒတွေကို ထွင်းဖောက်မြင်
နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။

ငင် ဇက်အပေါ် သံယောဇဉ် မရှိတော့ဘူးလား။

တာကယ်ပဲ စိတ်နာသွားပြီလား။

ချက်ချင်တော့ ငင်ရင်ထဲ ဝင်ကြည့်မရနိုင်ပါ။

ငင်က အရမ်းနွေးနွေးထွေးထွေးရှိတော့ ကရမက်
အရမ်းပျော်ရသည်။

ကွဲကွာနေခဲ့စဉ်က အကြောင်းတွေ လှယက်ပြော
ကြားကြတာ တစ်နေ့ကုန်ရော။

ညမိုးချုပ်အထိ စကားမပြတ်သေးတာကြောင့် ညနေ
ပိုင်း ဆေးရုံပင် မသွားဖြစ်။

မနက်ဖြန်မနက်အစောကြီး ဆေးရုံသွားဖို့ ကရမက်

နှင့် ချိန်းထားလိုက်သည်။

ကရမက် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု အစကတော့
တွေး ထွင်ထား၏။

နောက်ပိုင်းကျတော့ အဲသည်လိုမျိုး မဟုတ်တော့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငင် ပျော်ရပါသည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ဒေါသက ကြာကြာမထင်။

အမျက်က မမြဲ။

သူ့ရောက်လာတာနဲ့ သူပြောသမျှမေး၊ သူလုပ်ခဲ့သမျှ
စိတ်ထဲမရှိတော့ဘဲ တစ်ခါမှ ကတောက်ကဆတ် မဖြစ်ခဲ့သူ
လိုပဲ ခံစားရသည်။

ကရမက် စိတ်ထဲလည်း ငင်လိုပဲ ရှိလိမ့်မည်။

ငင်ကို ကလဲစားချေချင်စိတ်နှင့် ဇက်ကိုရောခဲ့တာ
ပြောပြတော့ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ မျက်ရည်လည်း ဝဲရသေး
သည်။

ကရမက်ပြောတာတွေ ငင် မယုံချင်၊ မယုံရဲ။

ဇက်ကိုတော့ ငင် ယုံကြည်မှုမဲ့စွာနှင့် ထိတ်လန့်နေ
တာမို့ နောက်ဆုတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားသည်။

မေ့ထားလိုက်ချင်ပြီကွယ်။

ငင်က ကရမက်ကို မေမေပြောထားသမျှ ပြန်ပြော
ပြသည်။

မေမေ ရွေးချယ်ထားသော သမက်လောင်းကို ခေါင်း
ညိတ်ဖို့ စဉ်းစားနေကြောင်းလည်း ပြောမိ၏။

“ဇက်ကို မချစ်တော့ဘူးလား၊ မုန်းနိုင်ပြီလား”

ဟု အတိအကျမေးတော့လည်း ငင် မဖြေနိုင်ပြန်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဦးနှောက်နဲ့ပဲ ရွေးတော့မယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အဲဒါ တစ်သက်လုံး အဘွားကြီး
ဖြစ်တဲ့အထိ အတူတူနေမှာနော်၊ စဉ်းစားဦး”

ဟု သတိပေးတော့ ငင် တွေ့သွားရသေးသည်။

“ဟင့်အင်း ...ဇက်ကိုတော့ ငင် ပြန်မချစ်ချင်တော့
ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“နောက်တစ်ခါကော အရင်လိုမလုပ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်
မလား”

ဇက်အကြောင်းတွေ မပြောချင်လည်း ရှောင်ထွက်
လို့မရ။ အဆုံးတော့ ဇက်အကြောင်းပဲ ဦးတည်ဆွေးနွေးဖြစ်ရ
တော့သည်။

“အခုတော့ တော်တော်ဟုတ်နေပါပြီ၊ ငင်မှ ငင်ပဲ”

“မယုံချင်ဘူးဟာ ...သူက ဟန်ဆောင်လည်းကျွမ်း
တယ်၊ အသည်းလည်း မာတယ်”

“အဲဒါ အရင်တုန်းကပဲ”

“အခုပြောင်းလဲသွားတာ၊ အဲဒီလောက် သိသာသ
လား”

“မသိသာရင် ငါ သိမလား”

“ခေါင်းရှုပ်တယ်ဟာ၊ သူ့အကြောင်း မတွေ့ချင်
ဘူး”

“ငင် သူ့ကိုချစ်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ငါ ဝန်မခံချင်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်မာအောင်
ငါ ပြင်ဆင်ထားပြီးသား”

“ကိုဇက်တော့ ကြွေမှာပဲ”

“သူ့ဘဝမှာ ကြွေတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးဟာ၊
နောက် တော့လည်း သူ ပျော်သွားမှာပါ”

ငင်က ဇက်အပေါ် ကရမက် တွေးထားတာထက်ပင်
ပိုလေးနက်သေးသည်။ နာကြည်းမှုကလည်း အဆုံးအဖြတ်လိုက်။

ကရမက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

ငင့်ကိုရော ဇက်ကိုပါ သနားသည်။

တစ်ယောက်ကလည်း မှားခဲ့တာအတွက် နောင်တရ
လျက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ရှာဖွေနေတာ။

တစ်ယောက်ကလည်း ရင်ထဲ စွဲနစ်နေအောင် ချစ်
လျက် မယုံမရဲစိတ် နာကျင်စိတ်နဲ့ မေ့ထားဖို့ပဲ ဇွတ်ကြိုးစား
နေတာ။

ကရမက် ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

ဇက်က ငင့်လိပ်စာ အတင်းတောင်းနေကြောင်း ပြောပြတော့ ငင့်မျက်နှာ မဲကျသွားသည်။

“အလကမ်းပါ ... အလွယ်တကူ စိတ်ဓာတ်၊ ငါ့ကို ဒုတိယအကြိမ် ကစားဖို့ စဉ်းစားထားပြီထင်တယ်၊ ငါ သူ့ကို မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ လုံးဝ မပေးလိုက်နဲ့နော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘိုင့်ဘိုင့်ပဲ၊ မရတော့ဘူး”

ငင် အထင်လွဲနေပြန်ပါရောလား။

ငင် ထင်သလို ဇက်က ပေါ့ပြက်ပြက်မဟုတ်တာ တစ်နေ့နေ့တော့ ငင် နားလည်သွားလိမ့်မည်။

အဲသည်နေ့မှပဲ သူတို့ ပြေလည်ပျော်ရွှင်ရမှာ။

x x x x

အခန်း (၁၆)

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း စိတ်မပါဘဲ လုပ်ဖြစ်သွား တဲ့ကိစ္စမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါသည်။

သည်ည စတိတ်ရှိုးသွားကြည့်ဖို့ကို လုံးဝဆန္ဒမရှိပါ ဘဲလျှက် ဆိုင်ကကောင်မလေး ဇွတ်ပူဆာတာကြောင့် ရောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

လက်မှတ်ကို ဝီရိယကောင်းစွာ ကြိုတင်ဝယ်ထားပြီး မှ မရမက ခေါ်နေတာကို ငြင်းဖို့ခက်လှသည်။

ကိုယ်မလိုက်လည်း သူ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စာနာစိတ်လေးနှင့် ကြည့်ဖို့ မရည်ရွယ်ထားသော စတိတ်ရှိုး ကို မလွဲသာမရှောင်သာ သွားဖြစ်ခဲ့တာ။

ကောင်မလေးက အရမ်းသွက်လက်စိတ်ပါနေတော့ ငင်ပါ အလိုလို ပျော်လာသလိုလို။

နံနက်ပိုင်းကတည်းက သူ့ဆံပင်ကို ပြုပြင်ခိုင်းထား တာမို့ သည်ည စတိတ်ရှိုးကို သူ သိပ်တက်ကြွနေတာ အသိ

သာကြီးပါ။

ငင်ကု လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါင်းညိတ်တော့ မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။

မိုးလင်းမိုးချုပ် ဆိုင်ထဲမှာချည်း အချိန်ကုန်နေသော ကောင်မလေးက သည်လို အခွင့်အရေးမျိုးလည်း မတောင်းခဲ့ ပါ။

သည်ကောင်မလေး သီချင်းဝါသနာပါတာ ခုမှ ကောင်းစွာသတိထားမိတော့သည်။

“နာမည်ကြီးတွေချည်းပဲ၊ အကုန်လိုလို လာကြမှာ၊ သွားကြရအောင်နော် ...မမငင်”

ဟု ဆိုလာတော့ ပထမပိုင်းမှာ ငင် ငြင်းဆန်မိသေး သည်။ ဆယ့်လေးငါးရက် အလိုကတည်းက ငင်ကို သူ ဆွယ်နေခဲ့တာ။

နှစ်ရက်အလိုမှာတော့ သူ့စည်းရုံးမှု အောင်မြင်သွား သည်။ ငင်က ...

“လိုက်မယ်”

ဟု လက်ခံလိုက်ပြီ။

အနက်ရောင် ဇာအင်္ကျီလေးနှင့် စကပ်အနက်ကလေး ဝတ်ထားသော ကောင်မလေးကို ငင်ပင် ငေးကြည့်ရသည်။

ကိုယ့်ဆိုင်မှာ တစ်နေ့လုံးရှိနေသည့် ကောင်မလေးကို

သည်လောက်လှပမှန်း အစက သတိမထားမိခဲ့။

ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချထားလျက် နားထင်ပေါ်မှ ကျစ်ဆံ မြီးလေးတစ်ဖက် နှစ်ခုစီ ကျစ်ချထားလျက် တကယ်ကြည့် ကောင်းသည်။

ပြောင်လက်နေသော လေဒီရှူးအနက်က ဇာခြေ အိတ်အဖြူလေးနှင့် လိုက်ဖက်လှသလို ဇာအင်္ကျီအနက် ကလေး အပေါ်မှ လည်စည်း အဖြူဆွတ်ဆွတ်ကလေးကို ချည်ထားကာ တကယ်အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် လှနေ၏။ အဖြူနှင့်အနက် ကျား လေးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန် ဦးထုပ်လေးက ဆံပင်အလှ မပျက်ဘဲ ဦးခေါင်းတည့်တည့်မှာ လှပစွာ ရှိနေ ၏။ ပခုံးနား မရောက်တရောက်ရှိနေသော နားဆွဲရှည်လေးက တလှုပ်လှုပ်နှင့်။

“အရမ်းလှနေပါလား”

ငင်က သူမဘေးမှာရပ်ရင်း ပြောတော့ ကောင်မ လေးက ပြုံးနေသည်။

ဇာလက်အိတ်အဖြူရောင်လေးကို စွပ်ထားလိုက်တော့ သူမပြင်ဆင်မှုက ပြည့်စုံသွားရပြီ။

ပန်းဆီရောင်ဖျော့ဖျော့ လက်သည်းနီဆိုးထားသော လက်ချောင်းထိပ်ကလေးတွေက လက်အိတ်ကြားထဲ ပြုထွက် နေတာ သွယ်လျလွန်းလှသည်။

“မမငင်”

“ဟင်”

“ညီမလေး အရမ်းလှနေလား”

“လှတာပေါ့”

အမှန်အတိုင်းပြောမိတော့ သူမက မှန်တင်ခုံပေါ်
လက်ကလေးထောက်ထားရင်း ...

“မမငင်ပါလိုက်ပြီး အားပေးမယ်ဆိုတော့ ညီမ
အရမ်းအားရှိသွားပြီ၊ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ စတိတ်ရှိုးမျိုးကို
တက်ရမှာ ကြောက်တော့ ကြောက်နေတယ်”

“ဟင်”

ကောင်မလေးစကားကို ငင် နားမလည်။

“ညီမလည်း သီချင်းသုံးပုဒ် တက်ဆိုမှာ၊ မမငင်
အံ့ဩသွားအောင် မပြောဘဲ ထားခဲ့တာ၊ ညီမ အစ်ကိုတစ်ဝမ်း
ကွဲက ဝိုင်းခေါင်းဆောင်လေ”

“ဟယ် ...ဟုတ်လား၊ အစကတော့ မပြောထား
ဘူး၊ ညီမလေးဆိုမှာဆို မမငင်က လိုက်အားပေးမှာပေါ့၊
ဘယ်ငြင်းပါ့မလဲ”

ငင် တအံ့တဩနှင့်ပြောမိပြီး စတိတ်ရှိုးသွားဖို့လည်း
စိတ်ဝင်တစားရှိသွား၏။

“မမငင်က တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပဲနော်”

“ဟင့်အင်း ...ညီမ မမငင်နဲ့ပဲ အတူထိုင်မယ်၊
အလှည့်ရောက်မှ သွားဆိုပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့မယ်၊ မမငင်
တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်စေရပါဘူး”

“အင်း ...အင်း”

“မေမေတို့ မကြိုက်တာ ခိုးလုပ်ရမှာဆိုတော့ အိမ်ကို
အသိမပေးရဲဘူး”

“ဪ”

“မမငင်ကို ခေါ်လိုက်ရတာ မောရော”

“အစကတည်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမှ မပြောတာ၊
အဲဒီလိုမှန်းသိ ငြင်းမလား၊ လိုက်ခဲ့ပေးမှာပေါ့”

“မမငင် ပြင်ဆင်တော့လေ”

“ဒီလောက်ပဲ တော်ပါပြီကွာ”

“ဟင် ...အိမ်နေရင်း ဒီခိုင်းကြီး”

“ညီမလေးက အရေးကြီးတာပါ၊ မမငင်က
ပရိသတ်ပဲဟာ”

“ရတော့ ရပါတယ်၊ မမငင်က ဘယ်လိုနေနေ
လှပြီး သားပဲ”

ငင်က ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖြီးရင်း ...

“သွားကြမယ်”

ဟု ပြောမိသည်။

ခေါင်းလျှော်ပြီး ရေချိုးထားတာကြောင့် ငင် ချမ်းစိမ့်
စိမ့်ဖြစ်နေရသည်မို့ ဂျာကင်ရှည်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားမိ၏။
ထဘီပါတိတ်ထူထူလေးနှင့် ဖိနပ်အပါးလေးကိုစီးဖို့ပဲ စဉ်းစား
မိပါသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဒယ်ဒီလေးက ငင်တို့နှစ်ဦးကို ကားနှင့် လိုက်ပို့ပေး
ပါ၏။ ကောင်မလေးကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံဖြင့် ငြိမ်သက်
နေ၏။

သေသေချာချာရောက်သွားတော့မှ လူတွေ သည်
လောက်များပြားတာ တအံ့တဩ သိရတော့သည်။

ငင်တို့နှစ်ဦးကို ဝိုင်းအုံကြည့်ကြတော့ ခြေလှမ်းများ
ပင် မှားချင်၏။

ကိုယ့်နေရာမှာ ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်ဖြစ်လျက်
စကားတိုးတိုးဆိုရင်း ဘယ်ကိုမှ မကြည့်မိအောင် သတိထားရ
သည်။

“ငါးယောက်ဆိုပြီးရင် ညီမအလှည့်၊ သီလား
မမငင်”

“အင်း”

စတိတ်ရှိုးကြည့်ရတာနှင့် ကက်ဆက်ဖွင့် နားထောင်
ရတာ ဘာမှမဆိုင်။

ရင်ထဲ မြောက်မြောက်ကြွကြွနှင့် ကိုယ်ပါ ဆိုချင်
ကချင်လာရအောင်ကို တီးဝိုင်းက တီးခတ်သံတွေက စွမ်းအား
ရှိလာသည်။

သုံးယောက်မြောက် ကောင်လေးဆိုနေတော့
ကောင်မလေးက ငင်ကို ...

“ခဏနော် မမ၊ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားတာမို့ ငင် တစ်ဦးတည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကောင်လေးတွေချည်း လေးယောက်ဆက်တိုက်
ဆိုပြီးမှ မိန်းကလေးအလှည့်မို့ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်း
ဖြောင်းကြားရ၏။

စတိတ်ပေါ် ရောက်သွားတော့ ကောင်မလေးက
ပိုလို့ ပင် ဝင်းဝင်းပပနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေ၏။

သီချင်းဆိုပုံရော၊ ဟန်ပန်စတိုင်းလေးပါ တကယ်မိ
သည်။ ငင်ကတော့ ဂုဏ်ယူစိတ်နှင့် ကျေနပ်အားရမိ၏။

သူမက သီချင်းသုံးပုဒ်ဆိုပြီးတော့ ငင် ထိုင်နေရာ
ပရိသတ်ကြား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်ဆင်းလာ၏။

ငင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ...

“ကောင်းလား”

ဟု မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်၏။

“လက်ဖျားတွေတောင် အေးတယ်” ဟု အထိတ်
တလန့်လေး ဖြစ်နေပုံရတော့ ငင် “ဘာဖြစ်လဲ” ဟု အားပေး
မိသည်။

ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေက သူမကို လာမိတ်
ဆက်သည်။ အော်တိုရေးခိုင်း၏။

သူမ သဏ္ဌာန်လေးကလည်း စွဲမက်ချင်စရာကိုး။

“ကိုကြီးက ခဏလာဦးတဲ့”

တီးပိုင်းထဲမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူမကို
လာပြန်ခေါ်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မသိဘူး”

သူမက စိတ်ရှုပ်သလိုပြောရင်း လာခေါ်သော
ကောင် လေးနောက်မှ ပြန်ပါသွား၏။

သီချင်းဆိုဖို့ စင်မြင့်ပေါ် တက်လာသူကို တွေ့တော့
ငင်ကိုယ်လုံး မသိမသာ တုန်သွားရသည်။

ဟင် ... ဇက်။

ဇက်က စင်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ငင်ကို မြင်
သွားပုံရ၏။ ငင်ဆီ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြတော့ ငင်
မျက်နှာလွှဲမိ၏။

သီချင်းဆိုနေချိန် တစ်လျှောက်လုံး ငင်ကိုပဲ စူးစိုက်
ကြည့်နေတာကြောင့် ငင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှသည်။

ပြန်ချင်စိတ်နှင့် ကောင်မလေး ပြန်အလာကို စောင့်
ဆိုင်းနေဖြစ်၏။

မျှော်လင့်နေမှ ကောင်မလေးက တော်တော်နှင့် ပြန်
ရောက်မလာပါ။

သူက သီချင်းနှစ်ပုဒ်ဆိုသည်။

ပရိသတ်တွေကတော့ အင်ကုန်အားကုန် အားပေးကြ
၏။

သူ သည်လောက်အောင်မြင်နေတာ ငင်အတွက်
အထူးအဆန်းလေးလိုပါ။

သူ့အလှည့်ပြီးသွားမှ ငင် နေသာထိုင်သာရှိ၏။

တွေ့လိုက်ရတော့လည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အသစ်ဖြစ်
ကာ ရင်ထဲတန့်န့်။

သူ့ကို ချစ်စိတ်နှင့် မဟုတ်တောင် နာစိတ်နှင့် အမြဲ
လိုလို သတိတရ ဖြစ်နေမိတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ သိသည်။

“ငင်”

အမယ်လေး ...

လွှတ်နေသော ငင်သားရှိခုံမှာ ရုတ်တရက် ဝင်ထိုင်
ချပြီး ခေါ်လိုက်တော့ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ကာ ထူပူသွားရ
သည်။

ဇက် ...

မယုံနိုင်သလို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း လက်ဖျားလေးတွေ
အေးစက်စပြု၏။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေလည်း ခြောက်သွေ့လာရ
၏။

“ငင့်ကို ရှာနေတာ ကြာလှပြီ”

သူ့အသံက တိုးတိုးဖွဖွလေး။

ငင်ကတော့ မျက်လုံးလေး ပြူးကျယ်ရင်း တအံ့
တဩပါပဲ။

“ငင့်”

သူက အမြတ်တနိုးပုံစံနှင့် အားရလှိုက်လှဲစွာ ထပ်ခါ
တလဲလဲ ခေါ်နေသည်။

ကြည့်စမ်း - သူ ငင့်ဘေးကို ဆင်းချလာဝံ့တယ်။

သူကတော့ ကောင်မလေးလို အဆိုတော်ပေါက်စ
လေးမဟုတ်။

သီချင်းလောကမှာ ခိုင်မာစွာ နေရာယူရပ်တည်နေတဲ့
အဆိုတော်။

ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့်
သူ့ဆီလာချင်နေကြသည်။ အနီးအနားမှာ အော်တိုစာအုပ်တွေ
လည်း ရောက်လာ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အကြည့်တွေလည်း ပြိုကျလာ၏။

“ငင် ...တို့ကို ခွင့်ထွတ်ရဲ့လားဟင်၊ ငင် တို့ကို
မေ့ထားပြီလား”

သူကတော့ ဘာကိုမှကရုစိုက်ပုံမရဘဲ ငင့် မျက်နှာကို
အတင်းလိုက်ကြည့်ရင်း မေးနေ၏။

သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ငင့် မျက်နှာလေး ထူအမ်းသွား
ကာ ရှက်ရွံ့ရပါသည်။

အတင့်ရဲလှချည်လား။

ငင့်ကို အပိုင်တွက်လှချည်လား။

ငင့်မျက်နှာလေး မာကျောသွားရလျက် မျက်လုံးတွေ
အေးစက်သွားသည်။

“ငင်လေး”

သူ့ခေါ်သံက တိုးသက်လှပေမယ့် အားတစ်မျိုး ပါနေ
သလိုပါ။ ဆွဲအားတစ်မျိုးနှင့် ငင့် ရင်ထဲအထိ ရိုက်ခတ်သည်။

“ငင်လေး တို့ကိုမှန်းနေတာ၊ စိတ်မှာနေလား၊ ကရ
မက်ဆီက လိပ်စာတောင်းတာ ဘယ်လိုမှ မရဘူး၊ ကျော်ကြီး
နဲ့ တွေ့တော့လည်း ငင်က ကရမက်ကို မသိဘူးလို့ ပြော
လိုက်တယ်၊ တို့ တစ်နေ့က ဆေးရုံမှာ တွေ့သေးတယ်၊ တို့
ပြေးလာတော့ ဓာတ်လှေကားပိတ်ပြီး ငင် ပါသွားပြီ၊ အဲဒီနေ့
က တစ်ညနေလုံး ဆေးရုံရှေ့မှာ တို့ စောင့်နေခဲ့သေးတယ်၊
ငင့်ကို မတွေ့ရဘူး”

သူ့စကားတွေကြောင့် ငင်က ခေါင်းငုံ့ချလိုက်တော့
ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေက ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကျလာပြီး ငင်
ကို အကာအကွယ်ပေးထားသည်။ ဆံပင်တွေ ခြားနေတာ

ကြောင့် သူ့ကို ငင် မြင်ခွင့်မရတော့။

“တိုးလွင်တို့ဆိုင်မှာ ငင် အေရီးဗစ်အခွေ လာဝယ် တုန်းကလဲ နောက်နေ့ လာမလားဆိုပြီး တို့ တစ်နေ့လုံး သွားစောင့်နေခဲ့သေးတယ်။ တို့ ဖျားနေရင်းနဲ့ စောင့်တာ။ ငင်က မလာခဲ့ဘူး”

သူ့အသံက ရင်ထဲက လှိုက်ထွက်လာသလို လှိုင်း ခတ်နေ၏။

“ငင်လေးကို ဆိုင်မှာ သွားရှာတယ်။ ဆိုင်ပိတ်ထား တာပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ငင်လေး စိတ်နဲ့ တို့ ကြိုးစားခဲ့တာ”

ငင်က ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောမိပါ။

“ငင်က အလုပ်ရှိစေချင်တယ်ဆို၊ အခု ငင်လေး စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် အားလုံးပြင်ဆင်ထားတယ်။ ငင်လေး တို့ကို မမုန်းဘူး မဟုတ်လား”

သူက ဇွတ်အတင်း မေးနေတုန်း ကောင်မလေး ပြန်ရောက်လာတော့ ငင် ဝမ်းသာအားရ မတ်တတ်ရပ်လိုက် ၏။

“လာ ...သွားမယ်”

ကောင်မလေးလက်ကိုဆွဲပြီး အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထွက် လာခဲ့၏။ သူ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့မှာ၊ လူတွေဘာထင်မှာ ငင် မစဉ်းစား မဆင်ခြင်နိုင်တော့ပါ။ သူနှင့်ဝေးရာ ပြေး သွားဖို့ပဲ တွေးမိ၏။

ကောင်မလေးက ဘာမှသဘောပေါက်ပုံမရဘဲ အူ ကြောင်ကြောင်နှင့် ပါလာရ၏။

ဒယ်ဒီလေးက ကားထဲမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေတာ မို့ ငင်တို့ တက်ပြီးတာနှင့် ကားထွက်လာခဲ့သည်။

“မမ ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကိုပိုင်နဲ့ အသိတွေ လား”

သူမက သိချင်တာကို မေးပေမယ့် ငင် ပြန်မဖြေ ဖြစ်။

“ဟယ် ...နောက်မှာ ကိုပိုင်ကား ပါလာတယ်”

“ဟင်”

ငင် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိတော့ ပိုတုန်လှုပ်သွားရ သည်။

သူ့ခွဲကိုလည်း ငင် နားမလည်ချင်တော့။

တစ်လမ်းလုံး ကပ်ပါလာသော သူ့ကားကို ငင် လှည့်မကြည့်ဘဲ မြင်နေရသည်။

ဘာတွေလဲ ဇက်ရယ်။

ငင့်ကို ထပ်နှိပ်စက်ဖို့ ကြိုးစားနေပြန်ပြီလား။

ငင် ကြောက်ပါတယ်။ သည်တစ်ခါတော့ ငင် မာကျောပါရစေတော့။

ဇက်ကို ငင် လက်မခံတော့ဘူး။

လက်ခံလိုက်ရင် နောက်တစ်ကြိမ်လည်း သည်လိုပဲ
သူလှည့်စားဦးမှာ။ ငင့်မေတ္တာတွေကို စော်ကားဦးမှာ။

ဇက်ရယ် ...

ငင့်ဆီ မလာပါနဲ့။

ကောင်မလေးကတော့ ပျက်ယွင်းနေသော ငင့်
မျက်နှာကိုတစ်လှည့် တရိပ်ရိပ်ကပ်ပါလာသော ပိုင် ကားကို
တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း စူးစမ်းချင်စိတ်နှင့် မျက်လုံးလေးတွေ
လက်ဖြာနေရသည်။

“မမငင် ...ညီမလေးကို အရင်ပို့မှာလား”

ဟု မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည်။

သူတို့အိမ်နှင့် ငင်တို့အိမ်က တစ်လမ်းဝဲခြားသည်။

ဇက်ကတော့ ငင်တို့ခြံထဲ ကားဝင်ချိန်အထိ သေချာ
ပါလာခဲ့တာမို့ ဒယ်ဒီလေးပင် သတိပြုမိသွား၏။

x x x x

အခန်း (၁၇)

“သမီး ...ငင်”

အိပ်ရာထက်ဝယ် အိပ်မပျော်ဘဲ လူးလိုမိရင်း ဇက်
အကြောင်းတွေ တွေးနေမိရာမှ မေမေခေါ်သံကြောင့် ငင်
ထထိုင်မိသည်။

“မေမေ ...ဘာလဲဟင်”

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မေးမိတော့ မေမေက ဖရိုဖရဲ
ပုံစံလေးနှင့်ရှိနေသော ငင့်ကို ပြုံးကြည့်ပြီးမှ ...

“စဉ်းသည် ရောက်နေတယ်”

ဟု ပြောလာ၏။

“ကရမက်လား မေမေ”

“မဟုတ်ဘူးကွယ့်”

တံခါးပေါင်ကို မှီချရင်း ...

“ဘယ်သူများလဲ”

ဟု စဉ်းစားမိသည်။

“ဘယ်သူလဲ မေမေ”

“လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဇက်လို့ပြောတယ်”

“ရှင်”

ဆံပင်လေးတွေကို လက်နှင့်တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ငင် ငြိမ်သက်သွားရသည်။

“ဟင့်အင်း ...ငင် မတွေ့ချင်ဘူး မေမေ”

မေမေက ငင်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်တော့ မလုံမလဲနှင့် မနေတတ်သလို ဖြစ်ရ၏။

“ငင် မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါလား မေမေ”

“ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့”

မေမေအမေးကို ငင် ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိပါ။

“မေမေက သမီးရှိတယ်လို့ ပြောထားပြီးသား”

မေမေက ငင်ကို သေချာကြည့်လျက် ပြောလာ၏။

“ငင် လုံးဝမတွေ့ချင်ဘူး မေမေရယ်၊ အိပ်နေတယ် လို့ပဲ ပြောပေးပါ”

“အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ သမီးက ဘာလို့မတွေ့ချင်တာလဲ”

ငင် ခေါင်းငုံ့ရင်း ဆံပင်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟင် ...သမီး၊ ဖြေလေ”

“သူက သမီးချစ်သူပါ၊ ခုမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငင် သူနဲ့မတွေ့ချင်တော့လို့ပါ”

“ရှောင်နေတော့ကော ကိစ္စပြီးမလား”

“သမီးနဲ့သူနဲ့ ပြတ်သွားတာ ကြာပါပြီ”

“အဲဒါဆိုလဲ သမီးက ပြတ်ပြတ်သားသားပြော ပေါ့”

“ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောထားပြီးတာဖြင့် ကြာလှ ပြီ”

မေမေက ငင်ကို အလျှော့ပေးသလို ပြုံးရင်း ပြန်ဆင်းသွားသည်။

ငင်ရင်ထဲ မွန်းကျပ်ကျန်ရစ်၏။

ဇက် ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ။

ငင်နဲ့ ပတ်သက်ဖို့ ဘာလို့ဆန္ဒရှိနေတာလဲဟင်။

ငင်မှ ရှင်ကို မချစ်နိုင်တော့တာ။

ပြတင်းပေါက်မှရပ်ရင်း ရပ်ထားသော သူကားကို ငင် ငေးကြည့်နေမိ၏။

သူက တော်တော်နှင့် မပြန်ပါ။

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်မှ ပြန်သွား၏။

သူကားထွက်သွားတာကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်နေမိ၏။

ရုတ်တရက် အခန်းထဲမှပြေးထွက်လာခဲ့ပြီး လှေကားရင်းရောက်မှ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေသော စိတ်ကို ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။

ထိပ်ဆုံးလှေကားထစ်မှာ ထိုင်ချရင်း အားငယ်ဝမ်းနည်းစိတ်က တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့နေသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်၊ နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားနှင့်ဖိကိုက်လျက် လှေကားဘေး နံရံကို ခေါင်းလေးစောင်းချထားမိသည်။

ပြန်သွားသည့် သူ့ကို အော်ခေါ်တားမြစ်ချင်သည့် စိတ်က ဘယ်လိုဘယ်လို ဖြစ်လာမှန်းမသိ။

ငင် သူ့ကိုမပြတ်နိုင်ပါလား။

သူ ငင့်ဆီ နောက်တစ်ခေါက် မလာတော့ရင်ကော။

စိုးထိတ်စွာ တွေးမိပြီးမှ စိတ်ကိုတင်းပစ်သည်။

အလကား ...ငင်ကို တန်ဖိုးမထားခဲ့သူ။

နာကျင်ခဲ့ရသော သူပုံရိပ်အပြောအဆို၊ အပြုအမူတွေ ချည်ဖိတွေးပစ်မှ အနည်းငယ် နေသာသွားရသလိုလို။

“သမီး”

မေမေ့ကိုမြင်တော့ ရုတ်တရက် ငင် လန့်ဖျပ်သွားရ

၏။

မေမေက ငင် ထိုင်နေသော လှေကားထိပ်ဆုံးအထိ

တက်လာပြီး ဘေးမှာဝင်ထိုင်သည်။

“သမီးမှာ ဒီလောက်ခိုင်ခိုင်မာမာ ချစ်သူရှိနေတာ မေမေဖြင့် ယုံတောင်မယုံဘူး၊ ဘာလို့ စိတ်လုပ်နေတာလဲ သမီးရယ်၊ ဟိုက တော်တော်စိတ်ညစ်ညူးနေပုံပဲ”

“မေမေ မသိပါဘူး”

“သူက အဖြစ်အပျက်အားလုံး ပြောပြတယ်”

“ဟင်”

ငင် မေမေ့ကို ရှက်စိတ်နှင့် ချက်နာလေး ထူအမ်းသွားသည်။

“ဒီကောင်လေးကြည့်ရတာ သမီးကို မြတ်နိုးပုံပါ၊ မချစ်ရင် အောက်ကျခံပါ့မလား၊ မာနက ရုပ်မှာထင်းလို့”

မေမေက အကဲခတ်မိသလောက် ပြောသည်။

“ငင် သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားတော့ဘူး မေမေ”

ငင့်စကားကို မေမေက သွားဖွေးဖွေးပေါ်အောင် ပြုံးသည်။ မျက်မှန်ထဲမှ မေမေ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ငင်ကို ရယ်ချင်နေပုံပါပဲ။

“သမီး တကယ်ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“အင်းလေ ...အချိန်ရှိသေးတာပဲ၊ သေချာတွေးဦးပေါ့၊ ဪ ...သမီးဆီ ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့၊ မှာသွားသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း...သမီး မပြောချင်ဘူး”

အကျောက်အကန် ငြင်းနေတာကို မေမေကရယ်၏။

“သူ့ကို မချစ်တော့ရင် မစဉ်းစားတော့ရင် ရင်ဆိုင်ရဲမှာပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဘာလို့ ရှောင်ပုန်းနေစရာလိုလဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပိုင်နိုင်ရင် ဘာမှ ဖယ်ခွာတိမ်းနေစရာ မလိုပါဘူး”

မေမေစကားက ငင့်ကို ငိုငွေသွားစေသည်။

“ကဲ ...သမီး အနားယူဦး၊ ထမင်းလည်း မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း”

“လာ ...လာ၊ ထမင်းအရင်စားလိုက်”

မေမေက ငင့်ပန်းလေးကို ဖက်ပြီး လှေကားမှ ဆင်းစေသည်။

“မေမေရှာထားတဲ့ သမက်လောင်းလေးတော့ မျက်နှာငယ်ရှာပြီ”

ဟု ပြောတော့ ငင့် ပေါ့ပါးစွာ ပြုံးမိ၏။

x x x x

ဇက်ဆီမှ ဖုန်းလာတိုင်း ငင့် ဖုန်းချပစ်တတ်သည်။

တစ်နေ့မှာ နှစ်ခါ သုံးခါတော့ အနည်းလေး လာသည်။

သူ့ဇွဲကို အသိအမှတ်ပြုမိပေမယ့် သူမေတ္တာကို ငင့် လက်မခံချင်တော့ပါ။

“ပြီးခဲ့တာတွေ မတွေးချင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောမိတော့ သူက ခေါင်းခါငြင်းဆန်သည်။

“ငင့်လေးကို တို့ မပြတ်နိုင်ဘူး” တဲ့။

ဒေါသနှင့် ဖုန်းချပစ်၏။

နောက်တစ်ခါ ပြန်ခေါ်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

တစ်ညနေ ကရမက်ဆီမှ ဖုန်းဝင်လာပြီး ...

“ငင့်ဆီ ဖုန်းဆက်တိုင်း မရဘူး၊ လာမကိုင်ဘူး”

ဟုပြောတော့ အားနာစွာ ပြုံးမိ၏။

“ဇက်ဆီက ထင်လို့”

ဟု ပြောပြတော့ ကရမက်က သဘောပေါက်စွာ ရယ်မောလျက် ...

“မပြေလည်သေးဘူးလား”

ဟု မေးသည်။

“ဟင့်အင်း ... တာတာပဲ”

ကရမက်အမေးကို ခေါင်းမော့ဖြေလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မရှင်းလင်း။

ငင် သူ့ကို မမေ့နိုင်သေးတာ ငင် သိနေသည်။

ငင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဇက်နဲ့ဝေးရာအရပ်ကို လွင့်ရဦးမှာလား။

သည်တစ်ခါ ဆိုင်ဖွင့်ကတည်းက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုင် မပိတ်ပစ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ။

သံယောဇဉ်ရှိသော ဆိုင်လေးကို ငင် ပိတ်မပစ်ရက်။

ပြီးတော့ သင်တန်းကလည်း ရှိသေးသည်။

တဖြည်းဖြည်း များလာသော သင်တန်းသူတွေ ကြောင့် နေရာအခက်အခဲဖြစ်လျက် လူဦးရေ ကန့်သတ်ထား ရပါသည်။

ကိုယ်ဖွင့်ထားသော စေတနာနှင့် တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားထားသော သင်တန်းအပေါ်လည်း ငင် သံယောဇဉ် ရှိတာပါပဲ။

“ငင်ရယ် ...သေချာစဉ်းစားပါဦး၊ ဇက်ကတော့ လက်လျှော့မယ့်ပုံ မရဘူးနော်”

ဟု ကရမက်က ပြောသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်ရာထက်မှာ လူးလှိမ့်ရင်း ဇက် ဖုန်းခေါ်သံကို ဥပေက္ခာပြုရင်း ဆွေးမြည့်စွာ ခံစားနေရတာ တော့ ကရမက်ကို ရင်မဖွင့်ချင်ပြီ။

အဲသည်လိုမျိုး ဝန်ခံရမှာ ရှက်သည်။

“ငင် တကယ်စိတ်ပြတ်ရဲ့လား၊ ဟို ...ငင် မေမေ ပြောတဲ့ လူကိုကော ခေါင်းညိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီလား”

ကရမက် အမေးစကားတွေကို ပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငင်အပေါ် ရက်စက်ခဲ့တဲ့လူကို လက်မခံချင်ဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်တွဲပြီး သူ့ကို ပြတ်နိုင်တာပြချင်တယ်”

“ဟယ် ...မဟုတ်တာ”

ငင်စကားကို ကရမက်က အထိတ်တလန့် တား သည်။

“မခံချင်စိတ်နဲ့ လျှောက်လုပ်ရင် မှားမှာပေါ့၊ ကိုဇက်က ခုချိန်မှာ နင့်ကို အရှုံးပေးထားပြီးသား၊ နင် လုပ်ချင် သလို လုပ်လို့ရတာပဲ၊ နင် လက်ထပ်သွားလဲ သူ ကြွေရမှာပဲ၊ ခုလဲ ကြွေနေတာပဲ၊ မထူးပါဘူး၊ ဟိုတုန်းက ငင် အဲဒီလိုလုပ်

ပြရမှာသိလား၊ အခု ခလိုအပ်တော့ဘူး”

ငင် တွေပေးသွားရ၏။

“ငင့်ကို အရှုံးပေးထားပြီးသားတဲ့”

ဟုတ်ပါ့မလား ကရမက်ရယ်။

“ငင်ဝဲ မချစ်တဲ့သူနဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွားရမှာ”

“တော်ပြီဟယ် ...တခြားအကြောင်း ပြောရ

အောင်”

ငင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် စကားဖြတ်ပစ်သည်။

ဇက်ရယ် ...

မုန်းမေ့ထားပါရစေ။

တွေ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး။

ခုတစ်ခါ ငင့်အလှည့်ဆိုပြီး တမင် ရက်စက်မာကျော

ပြနေတာမှ မဟုတ်တာ။

ငင် ဇက်ကို ကြောက်လို့၊ လန့်နေလို့။

မဆက်သွယ်၊ မပတ်သက်ချင်တော့ပါဘူးကွယ်။

x x x x

အဆုံး (၁၇)

ဆိုင်မှ ကောင်မလေး ယူလာပေးသော ဘူးကလေး

ကို ...

“ဘာလဲဟင်”

ဟု မေးမိတော့ ...

“ကိုပိုင် ပေးသွားတာ” တဲ့။

ငင် ချက်ချင်းပဲ လှမ်းယူဖွင့်ကြည့်မိတော့ ဒိုင်ယာရီ

စာအုပ်လေး။

အစအဆုံးဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ငင့်ရင်ထဲ နူးညံ့ပျော့

ပျောင်းခြင်းတွေ ဝင်လာရပြန်တာကြောင့် စိတ်တိုရသည်။

လုပ်ကြံရေးထားတာလို့ မစွပ်စွဲချင်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ငင် ယုံဖို့တော့ ခဲယဉ်းပါတယ်။

ဟိုတုန်းကလည်း သူ ငင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်လို့

ငင် ထင်ထားခဲ့တာ။

နောက်တော့မှ သူ့ရင်ထဲ ဗလာမှန်း နားလည်ခဲ့ရတာ

ဇလေ။

ခုတော့ သူခံစားချက်ကို လျစ်လျူထားချင်ပါပြီ။
ဝေဒနာတွေ မခံစားချင်တော့ပါဘူး ဇက်ရယ်။
ဇက် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို စာကြည့်စားပွဲပေါ် တင်
ထားလျက် ဆိုင်ထဲမှာ တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်ရသည်။

“မနက်ဖြန် သတို့သမီးသုံးဦး ပြင်ရမှာ၊ တစ်ဦးက
မနက်ပိုင်းစမှာဆိုတော့ သူ့ကို မနက်လေးနာရီလောက်က
တည်းက ပြင်ရမှာ၊ ညီမလေး ဒီည ဒီမှာပဲအိပ်တော့”
ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မမငင် ...အလုပ်ရှုပ်ဦးမှာပေါ့”
“အင်း ...သုံးယောက်ဆိုတော့ ညီမပါ ရှိနေမှ”
“အင်းပါ ...ဒီည မမငင်နဲ့ပဲ အိပ်လိုက်တော့မယ်”
ညပိုင်း စောစောဆိုင်သိမ်းပြီး ငင်နှင့်ကောင်မလေး
ခြံထဲဆင်းထိုင်ကြသည်။

ကရမက်လည်း ရောက်လာတာမို့ စကားဝိုင်းလေး
စုံပြည်လာရ၏။

ကရမက်နှင့် ငင် ပြောသော စကားတွေထဲ ဇက်
အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ပါတာမို့ ကောင်မလေးပါ သိသွား
၏။

မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာမို့ ကရမက်က ပျော်နေ

သည်။

“ဟယ် ...ဇက်ကား”

“ဟုတ်တယ် မမငင်၊ ကိုပိုင်ကား ဝင်လာပြီ”
သူတို့နှစ်ဦး ပြောတာကြောင့် ငင် လှည့်ပင်မကြည့်
ဝံ့တော့။

သည်တစ်ခါကော ရောင်ထွက်ပြေးလို့ ရပါ့မလား။
ကရမက်ရော ကောင်မလေးပါ အနားမှာရှိတာ
ကြောင့် ငင်လည်း ခပ်တည်တည်ပဲ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။
ဇက်က ငင်တို့အနား လျှောက်လာပြီး ငင်ဘေးမှာ
ရပ်လျက် ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေတာ ငင် သိ၏။

“ကျွန်တော် ခဏှ စကားပြောပါရစေ”

သူခွင့်ပန်တော့ ကရမက်က အပြုံးကလေးနှင့်
ကောင်မလေးကို လက်ဆွဲပြီး ထထွက်သွားသည်။

“ငင်”

ငင် ဖျတ်ခနဲထရပ်သည်။

“ဘာလဲ၊ ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့
ဘာဆိုလို့လဲ၊ ရှင် ကျွန်မဆီ လာစရာမလိုဘူး”

“ငင်လေးရယ်”

သူက သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ငင်ကို ငေးကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ရှင်ပြန်ပါ။

ဒီထက်ပြတ်အောင် ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး”

“တို့ပြောတာ နားထောင်ပါဦးလား ငင်”

“ဟင့်အင်း ...ဘာမှထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ငင်က အတင်းငြင်း၏။

“ကျွန်မ အိမ်ထဲဝင်တော့မယ် ...ဖယ်”

သူက ငင်ကို လမ်းမဖယ်ပေးပါ။

“တို့ လုံးဝမပြန်နိုင်ဘူး ငင်၊ ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ခု ပြန်ပါရစေ၊ ငင်လေးကို တို့ သိပ်ချစ်တယ်၊ ငင်လေး လက်မခံနိုင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ တို့က ဘာတတ် နိုင်မှာလဲ၊ ငင်လေး ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပါ၊ တို့ ငင်လေးဆီ နောက်တစ်ခါလည်း မလာတော့ပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ငင် ငြိမ်ကျသွားရသည်။

မျက်ရည်တွေလည်း အိမ်နဲ့ဝိုင်းတက်လာရသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဆတ်ဆတ်တုန်ခိုက်လျက် ငိုချင်လာတာပဲ သိသည်။

အစကတည်းက ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ရှောင်နေခဲ့တာပါ ဇက်။

သည်လို မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးရင် ငင် မတင်းမာနိုင် မှာ သိနေတယ်။

အမြဲတမ်း စိုးမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့တဲ့ ဇက် စကား

တွေထဲ ခုလည်း ငင် မျှောပါနစ်မွန်းသွားရပြန်ပြီ။

“ငင်လေး ...တို့ကို မချစ်တော့ဘူးလား၊ ဖြေပါ ဦး”

ခေါင်းငုံ့ထားလျက် ခေါင်းခါပြမိသည်။

မျက်နှာမော့လိုက်လျှင် ငင် မျက်ရည်တွေ သူ့မြင် တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်၏။

“ငင်လေးရယ်”

နမော့ဆိုနှင့်သလို ညည်းလိုက်သော အသံက ကြက်သီးပုလေးတွေပင် ထသွားစေသည်။

“နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး တစ်ခုပေးပါ”

သူ့အသံက မာကျောတင်းမာလျက် လက်သီးဆုပ် ထားတာပါ ငင် မြင်ရ၏။

“တို့ ငင်အတွက် ကြိုးစားထားခဲ့တာကိုတော့ အသိ အမှတ်ပြုပါ၊ တို့ ဆိုပြီမယ့် သီချင်းလေး တစ်ပုဒ်ကို ငင် နားထောင်ပါ၊ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးထားတာ ငင် တွေ့မှာပါ၊ အဲဒီသီချင်းလေး ဆိုပြပြီးရင် တို့ ပြန်ပါမယ်၊ ငင် တို့ကို လက်မခံချင်တော့ဘူးဆို တို့ နောက်ဆုတ်ပါတော့မယ်”

သူက ကားဆီလျှောက်သွားပြီး ဂစ်တာကို ဆွဲထုတ် ယူလာသည်။

ဒန်းဖြူဖြူလေးပေါ်မှ ဂစ်တာပိုက်လျက် ယိုင်ချ

သည်။

ငင်က မြက်ခင်းပြင်မှာ ခုံလေးချထိုင်နေတာမို့ သူနှင့် ဆို အတော်အလှမ်းကွာသည်။

“ငင် အဲဒီခုံလေးမှာပဲ ပြန်ထိုင်ပါ။ ငင်ဆန္ဒမပါဘဲ တို့ဘာတစ်ခုမှ မကျူးလွန်ဘူး၊ ငင်ယုံနော်၊ နောက်ဆို ငင်က ငြင်းလိုက်ရင် တို့ လာဖြစ်မှာလဲ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

သူ့စကားတွေက ငင်ကို ဆုပ်ညှစ်ထားသလို ခံစားရ သည်။

ဂစ်တာသံ စထွက်လာတော့ ငင် ခုံလေးမှာ ပြန်ထိုင် ချမိ၏။ သူက ခေါင်းမော့ထားပြီး ဂစ်တာကိုပဲ ငေးမောကြည့် နေသည်။

သူ့ဘယ်ဘက်လက်က ဂစ်တာဖလှော်တံပေါ် ပြေး နေ၏။ ညာဘက်လက်က ပက်တရွန်ပြားလေးကို မြန်မြန် ဆန်ဆန်တီးခတ်နေ၏။

သူ ခေါင်းငုံ့နေတော့ သူ့ကို ငင် ကြည့်နေခွင့်ရသည်။

အင်္ကျီအဖြူလေးနှင့် ဘောင်းဘီရှည် ဂျင်းပြာပြာကို ပဲ ဝတ်ဆင်ထားတာပေမယ့် မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော သူ့ကို ငင်မျက်ဝန်းထဲ စွဲမက်စရာလို ဖြစ်နေ၏။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း၊ ငင်ရင်တွေ နွေးထွေးစွာ ခုန်လာရ သည်။

ဟင် ...သည်လိုသာဆို ငင် ရှုံးတော့မှာပေါ့။

ကြည့်ပါဦး၊ ငင် အမြတ်တန်းနဲ့ ငေးနေမိတာ။

မေ့နိုင်ပြီဆို၊ ပြတ်နိုင်ပြီဆို။

သည်သတ္တန်လေးနှင့် ငင် ဝေးနိုင်ပါ့မလား။

သည်ရင်ခွင်ရိပ်ကိုကော တကယ်ပဲ စွန့်လွှတ်နိုင်ပြီ

လား။

ငင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ တွေးနေမိသည်။

ပြန်လည်ပြေလည်ချင်တာ x x x x

ပြန်လည်ပြေလည်ချင်တာ x x x x

ပြန်လည်ပြေလည်ချင်တာ x x x x အချစ်ဆုံးသိစေ x x

အချစ်ဆုံး သိစေတော့ x x x

မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ဆိုနေသော သူ့အသံက အသက် ပါလှသည်။

ကြင်နာပါ ကောင်မလေးရာ x x x

ရင်မှာခိုင်မာလိုသာ x x x x

ခိုင်မာစွာ ကြင်နာမိတာ x x x ကောင်မလေး x x x

သိလား x x x

ကောင်မလေး x x သိစေတော့ x x x

ငင် မေးလေ့ထောက်ရင် သူ့ကို ငေးကြည့်နေပြန် ၏။ အကြည့်လွှဲပစ်ဖို့ပင် မစွမ်းနိုင်။

တွေးထဲမှာ တစ်ဦးတည်း x x x တွေးထဲမှာ ငင်းထဲနို့

***ရှိနေတာ ***နားလည်ပေးပါ ***

ထိုအပိုဒ်လေးကို သုံးခါထပ်ဆိုတော့ ငင် သက်ပြင်း
မျှဉ်းမျှဉ်းချမိသည်။

အဆွေ၊ အငင်၊ အရွိုက်အားလုံး ဟိုးရစ်ထဲ ထွက်ပေါ်
လာသလိုမို့ သီချင်းထဲ ငင်ပါ နစ်မြုပ်သွားရသည်။

ဧကန်ရယ် ...

မင်းကတော့ သီချင်းလေးနဲ့ ဖမ်းစားပြီး တို့ဘဝကို
တစ်ကြိမ်အနိုင်ယူဦးတော့မှာလားဟင်။

အစဉ်သာ တွယ်တာမိတာ ***

မပြင်နိုင်ပါ ***ဒီစိတ်ထားဟာ ***

ဒီစိတ်ထား *** တစ်သက်လုံး ရှိနေမှာ ***

မင်းသီစေ ***

မင်းလေး ***သီစေတော့ ***

သူက ငင့်ကို လှမ်းကြည့်တာမို့ ငင် ခေါင်းငုံ့ချ
လိုက်သည်။

သီချင်းက ဆုံးသွားပေမယ့် ဂစ်တာသံက မရပ်သေး
ဘဲ ဆက်ထွက်ပေါ်နေသည်။

သူက သီချင်းကို တစ်ခေါက်ပြန်ဆို၏။

သည်တစ်ခါတော့ ငင် မော့ကြည့်ရမှာ မရဲတရဲရှိ
လှသည်။

ဆတ်ဆတ် မော့ကြည့်တော့ သူက မျက်လုံးလေးမှိတ်

ပြီး အားပါးတရဆိုနေ၏။

ငင် ရုတ်တရက် မော်တတ်ရပ်ပြီး သူ့အရား ပြေး
သွားမိသည်။

သူထိုင်နေသော ခုံတန်းလေးရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ
ဒူးထောက်ထိုင်ချလျက် ပိုက်ထားသော ဂစ်တာပေါ် ခေါင်း
လေးမှောက်ချမိတော့ ...

“ဟင်”

ခနဲဖြစ်ကာ ဂစ်တာသံရော သီချင်းသံပါ တိခနဲ
ရပ်သွားသည်။

“ငင်လေး”

သူက လေသံလေးနှင့် တိုးဖွဖွခေါ်သည်။

ငင် မလှုပ်ရဲ။ မော့လည်း မကြည့်ရဲပါ။

သူနှင့် ဆုံကြည့်ရမှာ ရှက်သည်။

ငင် သူ့အပေါ် မပြတ်သားနိုင်တာ သူ သိပေရော
မည်။

သီရင် ငင့်ကို အနိုင်ယူဦးမှာလား။

ငင် ကြောက်နေဖြစ်တယ် ဧကန်ရယ်။

ပိုင်က ဂစ်တာပေါ် ခေါင်းလေးမှောက်ချထားသည့်

ငင့်ကို ငုံ့ကြည့်နေဖြစ်သည်။

ငင်ကလေးရယ် ... ငိုရွှိက်နေတာများလား။

ဒါမှမဟုတ် ရှက်ရွံ့နေတာများလားဟင်။

ပိုင် လက်နှစ်ဖက်က ဂစ်တာကို ကိုင်တွယ်ထားရ
တာကြောင့် ငင်လေးကို ဆွဲမယူပြီး မော့ကြည့်ဖို့ ခက်နေ
သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ငင်လေး မျက်ဝန်းတွေကို ဆုံကြည့်
ပစ်လိုက်ချင်ပြီ။

မုန်းမျက်နှာကျင်ရိပ်တွေ လွင့်စဉ်သွားပြီလား။

ဒါမှမဟုတ် မယုံမရဲစိတ်လေးနဲ့ မျက်ဝန်းလေးထဲ
အားငယ်ရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေရစ်မှာလား။

ယုံကြည်ပါ ငင်ရယ်။

နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ မင်းအပေါ် သစ္စာမမဲ့
ဘူး။ စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါဘူး။

တို့ မျက်လုံးတွေကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ကြည့်စမ်းပါ။

အရင်ကလို မဖြစ်စေရဘူးလို့ တို့ ကတိပေးနိုင်ပါ
တယ်။

ဘာလို့ ခေါင်းငုံ့ချပြီး ငြိမ်သက်နေရတာလဲကွာ။

မင်းရင်ထဲမှာ ယုံကြည်မှုတွေ၊ ပျော်ရွှင်အေးငြိမ်းမှု
တွေ ခိုင်မာသွားအောင် ခေါ်ကြည့်စမ်းပါတော့လား။

ခေါင်းမော့ပါတော့ ချစ်သူကလေးရယ်နော်။

ပန်းသီချင်း

